

தமிழ்
மன்றம்

கனவுப் பூக்கள்

அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது

நீண்ட காலமாக கல்ஹின்னை தமிழ் மன்றம் செய்து வரும் - இலக்கியப் பணி பாராட்டப்படவேண்டிய ஒன்று. இம் மன்றம் மலைநாட்டில் தமிழ் மணம் கமழச் செய்வதோடு, பதினான்கு தமிழ் நூல்களையும் வெளியிட்டு வைத்துள்ளது.

தணியாத தமிழ்ப் பற்றும், நுழ்த்து எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளை நூல் வடிவில் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதில் யிக்க ஆர்வமும் கொண்டுள்ளது தமிழ் மன்றம் - 'தினகரன்' - வார மஞ்சரி, 28.8.1983

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமதுவின் (இலக்கியச்) சேவை சிறப்புடையது. கடந்த கால இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் மணத்தை இக்காலத்துக்கு ஏற்ற முறையில் பரப்ப இவர் பெரிதும் பாடுபட்டுள்ளார். 'சீரா இன்பம்', 'கலைமான் - பல்கீஸ்' போன்றன இவருடைய இலக்கிய நயம் விளங்கும் நூற்களாகும். நுழ்த்துப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு 'இலக்கியப் பொய்கை' என்ற வரிசையில் பாடப் புத்தகங்கள் எழுதிவருகிறார். அவற்றில் இஸ்லாமிய மணம் கமழ்கிறது. - ஆர். பி. எம். கனி, B.A., B.L., தயாரித்த இஸ்லாமிய இலக்கியக் கருவூலம். பக்கம் 229.

Mr. S. Maîle Meenan.

SPECIAL COPY

[Handwritten signature]

Author

Handwritten text, possibly a name or title, in a script that is difficult to decipher due to fading and bleed-through.

LIBRARY
of the
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கனவுப் பூக்கள்

(சமூக நாவல்)

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது

தமிழ் மன்றம்

கல்ஹின்னே, கண்டி.

KANAVUP POOKKAL

(A modern novel)

by: **A. S. Abdus Samath B.A. (Hons.)**
Lecturer, Teacher's Training College,
Addalaichenai.

Author of:

PANIMALAR

(Prize winning novel of regional life)

ENAKKU VAYATHU PATHIN MOONRU etc.

(C) Copy right reserved.

First edition: October, 1983.

Fifteenth publication of:

Thamil Manram

Galhinna, Kandy,

Sri Lanka.

Price Rs : 15.00

Printed by:

S. M. Nilabdeen

at **Developrint**

69, Albion Road, Colombo-9.

எண்ணமும் எழுத்தும்

நாவல்களை 'தற்காலக் காவிய வடிவம்' என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். இன்று மக்களால் மிகவும் விரும்பப்படும் இலக்கிய வடிவம் நாவல் என்று கூறலாம். காலத்தின் உணர்வுகளையும் வாழ்வின் இயல்புகளையும், மனித மனங்களின் இலட்சிய தாகங்களையும் சித்தரிப்பதில் நாவல்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. பல்வேறு சமூகச் சூழ்நிலைகளிலிருந்தெல்லாம் உருவாகும் நாவல்கள், மனித சமுதாயத்தின் உள்ளுணர்வுகளையும், பண்பாட்டுக் கோணங்களையும் எடுத்து விளக்குவதோடு, சமுதாய ஒருமைப்பாட்டினையும் வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

இலங்கையில் நாடகம், சினிமாத் துறை என்பன இன்னும் வளர்ச்சிப் படியிலேயே நிற்கின்றன. ஆனால் எத்தனையோ பேர் இதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, முழுமையான பயனும், புகழும் பெறமுடியாமல் தவிக்கிறார்கள். இந்தக் கலையுலகச் சூழ்நிலையை எடுத்துக் காட்ட எண்ணி, இந்நாவலை எழுதினேன். ஆங்காங்கே நான் விளக்கும் காட்சிகளும், கூறும் கருத்துக்களும் ஈழத்துக் கலைத்துறைக்கு, ஊட்டம் தருவாக அமையவேண்டும் என்பது என் அவா. அன்றியும் ஈழத்துக் கலையுலகைப் புரிந்து கொள்ளவும் இது உதவும். இந்த வகையில், இதுவரை வெளிவந்த ஈழத்து நாவல்களில் இது வேறுபட்டது; தனித்துவம் வாய்ந்தது என்று எண்ணுகிறேன்.

இன்றைய உலகில் கல்வி, கலாசாரம், விஞ்ஞானம் போன்ற எல்லாத் துறைகளிலும், பெண்கள் சிறப்புடன் பரிணமிக்க வேண்டும் என்று நாம் முழுமனதுடன் விரும்புகிறோம். பெண்களுடைய எழுச்சியை நாம் எவ்வகையிலும் புறக்கணித்துவிடுவது நியாயமில்லை. ஆனால், வாழ்வில் சரிபாதியான ஓர் இல்லத்தின் அரகியான பெண் தாரமாகி, தாயாகி, வாழ்வியலில் பங்குகொண்டு நிற்க வேண்டியிருக்க

கையில், தன்னைக் கலைத் துறைக்கே அர்ப்பணித்துக்கொண்டு அதுவே வாழ்வு, அதுவே இன்பம் என்று நிற்பதில் ஏதாவது நியாயம் உண்டா? அல்லது, தன் அழகையும் கலையையும் வாழ்வியலுக்கே வழங்கி இல்லற தர்மங்களைப் பேணி நிற்பது சிறப்பா? இதனை இந்நாவலில் விளக்க முயல்கிறேன்.

இந்நாவலில் வரும் நிறூரார (ராணி) அவளது தகப்பனால் செல்வமாகவும், சுயாதீனமாகவும் வளர்த்துவிடப்பட்டவள். அவனுடைய கலையார்வம், எல்லை இகந்து நிற்கிறது. இறுதியில், கலையா? கணவனா? என்ற இரண்டில் ஒன்றுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவளாக நிற்கிறாள். கலையென்றும், கல்வியென்றும் தம்மை அவற்றில் முழுமையாக ஆழ்த்திக் கொள்ளும் பெண்களின் இக்கட்டான நிலையை, நிறூரார பிரதிபலிக்கிறாள்.

அன்வர், வாழ்வின் பவ்துறை அனுபவங்களுக்கும் உட்பட்டவள். அவனுடைய வாழ்வில் எதிர்பாராத பல திருப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு வாலிபன் தொழில் ஒன்றைத் தேடி எடுப்பதில் எத்தகைய சிரமங்களையெல்லாம் மேற்கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது என்பதற்கு அன்வர் ஓர் உதாரணமாக விளங்குகிறாள். ஆனால் அவற்றிலெல்லாம் அவன் கடைப்பிடிக்கும் நிதானம், புத்தி சாதூர்யம், புருஷாத்துவம் என்பன ஆண்மையின் சிறப்பியல்புகளாக விளங்குகின்றன. இறுதியில், ஒரு பெண்ணுக்கு கலையா வாழ்வா, முக்கியம் என்ற நிறூராராவின் விவாதத்துக்குத் தீர்ப்பு வழங்குகிறாள். அது சரியாக, தவறு என்பதை சுற்றில் நீங்களும் அறிவீர்கள்.

என் மதிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர், சட்டத்தரணி, அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா B. A. (Cey.) அவர்கள் இலக்கியத்தை உயிராக மதிப்பவர். எழுத்தாளர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருபவர். "கணவுப் பூக்கள்" எனும் எனது நாவலை கல்வினைத் தமிழ் மன்றத்தின் பதினைந்தாவது வெளியீடாகக் கொண்டாந்திருக்கிறார். இலக்கியச் செல்வர் ஹனிபா ஹாஜியாருக்கு என் இதயம் நிறைந்த நன்றிகள் எத்தனை கூறிலும், அது அவரது பண்புக்கும், கலை உள்ளத்திற்கும் ஈடாகாது. என் இதயக்கமலத்தில் அவருக்கு என்றும் ஓரிடம்

உண்டு என்று மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள விழைகிறேன். இறைவன் அவருக்கு என்றும் நல்லருள் பாவிப்பானாக.

இந்த நாவல், 1981ல் "தினகரன்" பத்திரிகையில் "கண்ணீர்ப் புஷ்பங்கள்" என்ற மகுடத்தில் வெளியானது. அப்பொழுது, வாசகர்களின் நிறைந்த பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. அதுவே "கனவுப் பூக்கள்" என்ற பெயர் தாங்கி இன்று உங்கள் கரங்களில் தவழுகிறது. இதனைத் தினகரனில் வெளியிட்டும், தனி நூலாக்க அனுமதி தந்தும் ஊக்கமளித்துள்ள தினகரன் பிரதம ஆசிரியர், என் இதயம் உவக்கும் அன்பு வள்ளல் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் (சட்டக் கல்லூரி விரிவுரையாளர், சட்டத்தரணி) அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள் உரியன.

"வீரகேசரி" பிராந்தியப் பரிசு பெற்ற எனது முதல் நாவல் 'பனி மலர்' எனக்குப் பரிசை மட்டுமல்ல, பெரு வெற்றியையும் தந்தது. "இழக்கிலங்கை முஸ்லீம்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் விளக்கம்" என்று அதனைப் பிரபல விமர்சகர் திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன் தனது திறனாய்வரையில் பகர்ந்தார். யாழ்ப்பாணத்து வாசகர்களே அதனைப் பெரிதும் சுவைத்துப் படித்துப் பாராட்டி எழுதினர். 'கனவுப் பூக்கள்' கலையுலக அன்பர்களின் உள்ளங்களை நிச்சயம் கவரும் என்று நான் திடமாக நம்புகிறேன்.

நன்றி

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது

'அன்பகம்'

அக்கரைப்பற்று.

தமிழ் மன்றம்

வெளியிட்டுள்ள நூல்கள்

1. Muslim Contribution to Tamil Literature by M. M. Uwise, M.A. (Cey.)
 2. இலக்கியத்தென்றல்
— கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன், Ph.D. (Lond.)
 3. தமிழர் சால்பு
— கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன், Ph.D. (Lond.)
 4. மலர்ந்த வாழ்வு
— எம். லி. எம். ஸுபைர்.
 5. உலகம் புகழும் உத்தமத் தூதர்
— எஸ். எம். ஹனிபா, B.A. (Cey.)
 6. உத்தும் நபித்துமானே (சிங்களம்)
— எஸ். எம். ஹனிபா, B.A. (Cey.)
- (இவை ஆறும் கைவசமில்லை) விலை. ரூபா.
7. உத்தமர் உவைஸ் ... 15.00
— எஸ். எம். ஹனிபா,
 8. துஆவின் சிறப்பு ... 4.00
— மௌலவி ஹாபிஸ் கே. எம்.
ஷாஹூல் ஹமீது (பாகவி)
 9. காலத்தின் குரல்கள் (கவிதைகள்) ... 6.00
— எம். லி. எம். ஸுபைர்.
 10. என் சரிதை ... 10.00
— கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை.
 11. இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சி ... 12.00
— எஸ். எம். ஹனிபா,
 12. மகாகவி பாரதி (சிங்களம்) ... 5.00
— எஸ். எம். ஹனிபா,
 13. சாயல் (சிறு கதை) ... 10.00
— ஜே. எம். ஸாவி, M.A.
 14. சிறுவர் பாட்டு ... 5.00
— சாரணகையூம்
 15. கனவுப் பூக்கள் (சமூக நாவல்) ... 15.00
— அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது, B.A. (Hons.)

அன்வர் அன்று நாள் முழுவதும் தீயில் மிதித்த வளைப் போல நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான், ஆம்! அக்கரைப்பற்று ப. நோ. கூ. ச. சமாசத்தில் கடந்த மூன்று மாதங்களாக தற்காலிக இலிகிதராகக் கடமையாற்றி வந்த அவனுக்கு அன்றுடன் வேலை காலாவதியாகிறது. தலைவர் அனுப்பும் வேலை நீக்க அறிவித்தலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டதன் ஆசனத்தில் பதற்றத்துடன் இருந்தான் அவன்.

தலைவர் மனம் மாறி இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் வேலையை நீட்டித் தரமாட்டாரா? என்று அவன் மனம் எண்ணியது. சமாசத்தில் நிதி வசதி போதாதென்று ஆட்குறைப்பு செய்து கொண்டிருக்கும் இவ்வேலை எவ்வாறு காலம் நீட்டித்தருவார்? என்று அவன் உள்ளம் கேட்டது. எனினும் அவனுடைய ஆற்றாமை இவ்வாறெல்லாம் எண்ணும்படி செய்தது.

காரியாலய சேவகன் அன்வரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்ட அன்வரின் இதயம் படக், படக் என்று அடித்துக் கொண்டது. அவன் கொண்டுவந்த செய்தியை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான்.

‘தலைவர் உங்களை வரட்டுமாம்’ கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தான் சேவகன்.

முன்னே வைக்கும் அடி பின்னே தள்ள உடன்கட்டை ஏறச் செல்லும் பெண் சிதையை நோக்கி நடப்பது போல அன்வர் தலைவரின் காரியாலயத்தை நோக்கி நடந்தான்.

தலைவர் கடிதமொன்றை அவனிடம் நீட்டினார். அதனைக் கூர்ந்து படித்தான் அன்வர். “உமக்கு வழங்கப்பட்ட மூன்று மாதத் தற்காலிக நியமனம் 31—03—70 உடன் காலாவதியாகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கடிதம் கூறிற்று. அவன் மனம் மாலை நேரத்துத் தாமரை போல குவிந்தது. அதனை ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு ‘சரி ஸேர்’! என்று தலையை ஆட்டினான் அன்வர். அதற்குத் தலைவர்:

“அன்வர்! நீ பணிவோடும் பொறுப்புணர்ச்சியோடும், மிக நல்ல முறையில் கடமை செய்தாய்” என்று முகாமை யாளர் என்னிடம் கூறினார். நானும் உன்னை அவதானித்த போது அது உண்மைதான் என்பதை அறிகிறேன். ஆனால் உன்னைத் தொடர்ந்து வேலையில் வைத்திருக்கக்கூடிய நிலைமை தான் இல்லை. சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் மீண்டும் உன்னை வேலைக்கு அழைப்போம்” என்று கூறிவிட்டு “இந்தா உனது சம்பள வவுச்சர்! காசாளரிடம் போய் இந்த மாதத்துச் சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு போ” என்றார்.

‘நன்றி ஸேர்’ என்று கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்பினான் அன்வர்.

மூன்று மாதத் தொழில் அனுபவத்தில் சமாசத்தில் அனேகர் அவனுக்கு நண்பர்களாயினர். அன்வர் வேலையை விட்டுச் செல்வது அவர்களுக்கெல்லாம் கவலைதான். அவர்கள் கூட கொப்பில் குடி இருக்கும் குருவி போலத்தானே அங்கு ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் யார் யாருக்கு அனுதாபப்படுவது? எனினும் ஒரு நடைமுறை நாகரீகம் வேண்டாமா? நண்பர்கள் எல்லோரும் புடை சூழ்ந்து அவ்வரை கெண்டினுக்கு அழைத்துச் சென்று தேனீர் உபசாரம் செய்து மகிழ்ந்தனர்.

“அன்வர் அடுத்த மாதம் ரீச்சின் அப்போயின்ட்மென்ட் இருக்காம். யாரையாவது பார்த்துப் பிடித்துக்கொள்ளப்பா” என்று ஆலோசனை கூறினான் ஒரு நண்பன்.

“உன்ட உடல் கட்டுக்கு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டராக எடுபடுவாய்! உனக்கு நிறைய விளையாட்டு சான்றிதழ்களும்

இருக்குத்தானே” என்று அங்கலாய்த்தான் மற்றொரு நண்பன்.

“நடந்த இன்ரவியூ ஒன்றுக்கும் முடிவு இல்லை. இப்ப நீங்க இன்ரவியூ நடத்துகிறீங்களா?” என்று அவர்களை நகைச் சுவையாகக் கிண்டல் செய்தான் இன்னுமொரு நண்பன்.

காசாளரிடம் போய் அந்த மாதத்துச் சம்பளம் நானூற்றிப் பத்து ரூபாவையும் வாங்கி, எண்ணிப்பாராமலே என் வலப்புடன் சேர்ட் பையினுள் வைத்துக் கொண்டான் அவ்வர். அவன் கால்கள் வீட்டை நோக்கி நடந்தன.

பழைய குருடி கதவைத் திறடி என்று அவனுடைய நிரந்தரமான பிரச்சினைகள் மூன்று மாத ஓய்வின் பின் மீண்டும் தலைதூக்கின. ஆம்! அவனுக்கு ஒரு வேலை தேவை!

அவ்வர் தாய்க்கொரு மகன். அதாவது இரண்டு சகோதரிகளுக்குப் பிறகு பிறந்த ஒரு ஆண். ஆதலால் அவனுடைய தாய்க்கு மட்டுமல்ல, சகோதரிகளுக்கும் இவன்மேல் உயிர், இரண்டு பெண்களையும் எவ்வாறோவெல்லாம் முயன்று சுமங்கலிகளாக்கிவிட்ட அவனுடைய தாய்க்கு, இவனுக்கும் ஒரு சுமங்கலியைத் தேடிக்கொடுத்து அந்தக் காட்சியையும் பார்த்துவிட்டுக் கண்ணை மூடலாம் என்று தணியாத ஈறல்.

நான்கு திறமைச் சித்திகளோடு எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியெய்திய அவ்வர் கடந்த ஐந்து வருடங்களாக தொழில் தேடும் போராட்டம் நடத்தி வருகிறான். பக்க உதவியோ பணப் பலமோ இல்லாத அவனுக்கு ‘கெஸற்’ அறிவித்தலில் காணப்படும் தகுதிகள் எவ்வளவுக்கு உதவப்போகின்றன? அவன் விண்ணப்பிக்காத வேலையே கிடையாது! அவன் போகாத இன்ரவியூ இல்லை. எல்லா இன்ரவியூக்களிலும் அவன் அதிக புள்ளியே பெறுவான். நிச்சயமாக அவன் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவான் என்பது போன்ற ஒரு பிரமை தென்படும். இறுதியில் கோடை காலத்தில் கருக்கொண்ட மேகம் போல எங்கோ இருண்டு, எங்கோ மழை பெய்யும். அவ்வர் பழையபடி தபாற் கந்தோரில் நின்று அடுத்த மாத கெஸற்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருப்பான்.

மூன்று மாதம் ப. நோ. கூ. ச. சமாசத்தில் தொழில் செய்ததன் காரணமாக இரண்டு கால் சட்டை, இரண்டு சேர்ட், ஒரு கைக்கடிகாரம் இவற்றைச் சம்பாதித்துக் கொண்டான். பெற்ற தாய்க்கும் முதல் சம்பளத்தில் நூற்றி நூற்பது ரூபாய்க்கு ஒரு வொயில் வாங்கிக் கொடுத்து அவள் ஈன்ற கடனுக்கும் நன்றி செலுத்திக் கொண்டான். அவ்வளவுதான் இப்பொழுது கைச் செலவுக்கும் அவனிடம் பணம் இல்லை.

இருபத்தைந்து வயது நிறைந்த, ஆஜானுபாகுவான ஒரு வாலிபனுக்கு சுதந்திரமான வாழ்க்கை நடாத்துவதற்கு ஒரு தொழில் தேவை என்பது வேறு விஷயம். தோள்கள் தின வெடுக்கும் அவ்வயதில் அவனால் எவ்வாறு சும்மா இருக்க முடியும் என்பது ஒரு பிரச்சினை! அவனால் இரண்டு காரியங்கள் தான் செய்யலாம். ஒன்று ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளியாக கட்டிலில் படுக்க முடியும் அல்லது தொழிற்சாலையொன்றில் வேலை செய்ய முடியும்.

அது ஏப்ரல் மாதம். காலபோக வேளாண்மை சூட்டிக்கும் காலம். வாலிபர்கள் எல்லாம் வேலைக்காறன் கம்பும் கையு மாகப் புற்றீசல் போல வயலுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். ஒரு நாள் சூட்டிப்பதானால், காலீச் சாப்பாடு, பகல் சாப் பாடு, வேண்டிய நேரம் தேநீர், புகைப்பதற்கு ஒரு கட்டு பீடி நீங்கலாக நாற்பது ரூபாய் சம்பளம்—என்றால் இதைவிடவும் சௌகரியமான உழைப்பு அறபு நாட்டுக்குப் போனாலும் கிடைக்குமா?

அன்வருடைய மனத்தில் ஒரு ஊசலாட்டம் ஏற்பட்டது. என் தகப்பனும் ஒரு விவசாயிதானே. சின்னப் பிள்ளையில் வாப்பாவோடு வயலுக்குச் சென்று இந்த வேலைகளை எல்லாம் பார்த்திருக்கிறேன்தானே? இந்த வேலையைச் செய்தால் படித்த எனக்கு என்ன முத்துதிர்ந்தா போய்விடும்? ஆண் என்று பிறந்தவனுக்கு ஆகாத தொழில் எது?

அன்று பின்னேரம் நண்பன் ரவீந்திரனிடம் இது பற்றி ஆலோசனை கேட்டான். அவனோ எட்டு வருடமாகத் தொழில் தேடித் திரியும் ஒரு பிரகிருதி. இதைக் கேட்டதும் இவனைக் கட்டிப்பிடித்து, “எனக்கு எப்பவோ இந்த எண்ணம் வந்தது. நீ ஏற்றுக் கொள்வாயோ என்று சந்தேகத்தில் இருந்தேன். இப்பதான்டா கடவுள் உனக்கு நல்ல புத்தியை தந்திருக்கார். நாளை இரவைக்கு சூடு போடப் போக நான் ஏற்பாடு செய் கிறேன்” என்று கூறினான் ரவீந்திரன்.

இருவரும் கடைக்குப் போய் இரண்டு வேலைக்காரன் கம்பு களை வாங்கினார்கள். இரண்டு கம்புக்கு முப்பது ரூபாய் ஆயிற்று இதுதான் அவர்கள் தொழிலுக்குப் போட்ட முதல்.

அன்றிரவு முழுவதும் சூடு அடிக்கும் மாதிரியை இருவரும் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டனர்.

ஐந்து நாள் இரவுச் சூட்டுக்குப் பேசி, மறு நாளே இருவரும் வேலாமரத்துவெளி கண்டத்துக்குப் புறப்பட்டனர். உழவு மெஷின் இவர்களோடு பன்னிரண்டு பேரை ஏற்றிக் கொண்டு புலி போலப் பயங்கரமாக உறுமிக் கொண்டு சென்றது.

அன்வருடைய தாய் மாமன் முறையானவர் முஸம்மில் மரைக்கார். கொஞ்சம் நில புலன்களுக்குச் சொந்தக்காரர். ஊரில் கௌரவமான பேர் வழி; பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தர். ஆதலால் மரைக்கார் என்ற பதவிப் பெயரை உடையவர். தான் ஒப்பமிடும் போதுகூட முஸம்மில் மரைக்கார் என்று பட்டத்தையும் சேர்த்தே போடுவார். அவருக்கு நேற்றுக் கிடைத்த தகவல் ஒன்று மிகவும் அவமானத்தைக் கொடுத்தது. சபை சந்தியில் அவரால் நிற்க முடியாமற் போயிற்று. கொம்பு மீசை துடிதுடிக்க தங்கை வீட்டுக்கு ஓடிப் போனர். விஷயம் அப்படி ஒன்றும் தலைபோன காரியமல்ல. ஆனால் அவருக்குத் தலைகாட்ட முடியாத காரியம் என்று அவர் கருதினர்.

முஸம்மில் மரைக்காருக்கு இருபது வயதில் ஒரு மகள் இருக்கிறாள். மாமா வீட்டில் இருக்கும் பெண் அன்வருக்கே உரியவள் என்ற கருத்து இரு வீட்டாருக்கும் மானசீகமாக இருந்து வந்தது. ஆனால் அன்வர் தொழில்துறை ஒன்றுமில்லாதவனாக இருந்ததால், அது பற்றிப் பேச்சுவார்த்தை நடாத்திக் கொள்ள இரு வீட்டாருக்கும் இயலாமற் போயிற்று. கிணற்று நீரை ஆற்று வெள்ளம் கொண்டு போய்விடுமா என்ன என்று இரு வீட்டாரும் சும்மா இருந்தனர்.

இந்த நிலையில் விவாகமானாலும் ஆகாவிட்டாலும் தங்கை மகன் மருமகன்தானே, அவனுக்கு ஏற்படுகின்ற அவமானம் தனக்கும் உரியது தானே என்று எண்ணினார் முஸம்மில் மரைக்கார். நடந்தது இதுதான்.

அவர் அன்று அசர் தொழுதுவிட்டு பள்ளிவாசல் முற்றத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவருடைய சகமரைக்கார்

ஆதம் லெவ்வை அவரை நோக்கி வந்து “என்ன மரைக்கார் உங்கட தங்கச்சி மகன் வயலுக்குச் சூடுபோடப் போறான். வேலாமரத்துவெளிக் கண்டத்தில் ஐந்திரவு சூட்டுக்குப் போனத நானும் கண்டு மிச்சம் மனத்தாபம் பட்டேன். பாவம் படிச்ச புள்ள. தொழில் இல்லாம இப்பிடியான வேலைக் கெல்லாம் போகுதுகள் என்று நானும் அங்கலாய்த்துக்கொண்டேன்” இவ்வாறு பழத்தில் ஊசி ஏற்றினார் அவர்.

முஸம்மில் மரைக்காரின் மனதில் அது சுள்ளென்று தைத்துப் பெருத்த அவமானமாகப்பட்டது. “இல்லையே சமாசத்தில் கிளார்க் வேலை செய்யுதே அந்தப் பொடியன்” என்று மறுத்தார்.

அது அக்ரிங் வேலையாம், இப்ப நிற்பாட்டிற்றாங்க! அது தான் புள்ளயளோட சேர்ந்து கொண்டு சூடு போடப் போயிருக்கார்—ஆதம் லெவ்வை மரைக்கார் விட்டுக் கொடுக்காமற் பேசினார்.

முஸம்மில் மரைக்காருக்கு ஒன்றும் பேச முடியாமற் போயிற்று. தன் மருமகன் படித்தவன், பெரிய உத்தியோகம் எடுக்கப் போகிறான். கோட்டும் சூட்டுமாக வரப்போகிறான். ஊரே பார்த்து அதிசயிக்கப் போகுது என்று அவர் எண்ணி இருக்க, இவன் பொடியன் கைச் செலவுக்கே கஷ்டப்பட்டு இப்பிடி மட்டரகமான தொழில்களை எல்லாம் செய்து திரிந்தால் என் மானம் கௌரவம் எல்லாம் என்ன ஆவது? இவனையும் நம்பி ஒரு பெண்ணையும் கொடுப்பதா! சீச்சி பாத்திர மறிந்து பிச்சை இடு, கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக் கொடு என்பார்கள். அவன் தகப்பனும் யார் யாருக்கிட்டயெல்லாமோ கூலிக்கு வேளாண்மை செய்து திரிந்தவன்தானே! பிள்ளைக்கும் அந்தப் புத்தி வந்திற்று. இவனுக்கு நான் பெண் கொடுப்பதா? இது நடக்கவே நடக்காது, இப்பிடி மனதில் கறுவிக் கொண்டவராக தங்கை வீட்டுக்கு நடையைக் கட்டினார். மருமகனாக எடுக்காவிட்டாலும் மானத்தைக் காப்பாற்றுவது அவருடைய பிரச்சினையாயிற்று.

பாத்திமா திண்ணையிலிருந்து பாய் இழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். காக்காவைக் கண்டதும் அவளுக்குப் பேரதிர்ச்சி

உண்டாயிற்று. எழுந்து போய் பாய் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து திண்ணைத் தொங்கலில் விரித்தாள். அதில் அவர் ஒருக்கணித்து இருந்தவராக, 'பாத்திமா தம்பி எங்கே? என்று சற்றுப் பதற்றத்துடன் கேட்டார்.

இப்பதான் வெளியே போயிற்று, ஏன் காக்கா தேடுறிங்க! என்றான் பாத்தும்மா, அதிர்ச்சி அவளை விட்டு இன்னும் நீங்காதவளாக.

'இஞ்சப்பாரு பாத்தும்மா புலி பசிச்சாலும் புல்லத் தின்றது. தொழில் கஷ்டத்துக்காக இவன் தம்பி நடக்காத மாதிரியெல்லாம் நடக்கான், அதச் செல்லத்தான் வந்தன். எனக்கிக் காது கன்னம் வேச்சிருக்க ஏலா, ரேட்டுல சந்தியில எல்லாரும் இவனப் பத்தித்தான் கதைக்கிறாங்க.

அப்படி என்ன காக்கா நடந்தது. நேத்துத்தானே அஞ்சிராவுச் சூட்டுக்குப் போன புள்ள ஊட்டுக்கு வந்தான். குடு போட சோட்டயாக் கிடக்கும்மா! என்று சென்னான். சரி போ என்டேன். அது முடிஞ்சி இருநாறு ரூபா காசும் எடுத்துக்கிட்டு வந்த புள்ள, இன்னுதான் 'சந்தைப் பக்கம் போய் வாறனும்மா' என்று சொல்லிப் போனான்.

'அவன் படிச்ச புள்ள, படிச்சா அததுக்குத் தகுதியான தொழிலைத் தேடிக்கொள்ளணும். அத விட்டு குடு போடப் போறதும், எவன் கடயிலயாவது கூலிக்கு நிக்கிறதும் அவ்வளவு நல்லா இல்லையே புள்ள. தம்பியக் கெதியா ஒரு உத்தியோகத்தைப் பார்த்து எடுக்கச் சொல்லு.'

'உத்தியோகம் என்ன காக்கா, நாம குடுத்து வெச்சிருக்கா? தம்பியும் ராவு பகலாக ஓடித் திரியுது. எத்தினையோ உத்தியோகத்துக்கு அப்ளிகேசன் போட்டிருக்கார். என்ன—முஸீபத்தோ ஒண்டும் கிடைக்குதல்ல. நீங்களும் கொஞ்சம்பாருங்க காக்கா.'

'நான் என்னத்தம்மா பாக்கிறது. படிச்ச புள்ளயாளுக்குத் தானே அதெல்லாம் தெரியும். தம்பி நல்ல மாதிரித் தானே பாஸ் பண்ணியும் இருக்கான், கெடக்கிறதுக்கு என்ன கஷ்டம்?'

காலகஷ்டம்தான் காக்கா, வேற ஒண்டுமில்ல. நானும் நேராத நேத்திக்கடனில்ல, அல்லாதான் இனி முகம் பாக்கணும்”

“அந்த அந்தக் காலம்வந்தா எல்லாம் தன் வழியில சரிவரும்! எதுக்கும் நல்லமுறையில பாக்கச் சொல்லும்மா; நான் வாறன்” என்று எழுந்தார் முஸம்மில் மரைக்கார்.

“என்ன காக்கா இப்பிடிச் சுட்டியா எழும்பிற்றிங்க, ரேயில வெச்சிருக்கன் குடிச்சிற்றுப் போங்கோவன்”—பாத்திமா ஏக்கத்தோடு கூறினாள்.

“இல்ல புள்ள நான் வரக்க தான் குடிச்சிற்று வந்தன். பள்ளியில் மகரிப்புக்குப் பிறகு கூட்டமொண்டும் இரிக்கி, நான் சுணங்கல்ல வாறன்?”

அன்றிரவு அன்வர் வந்ததும் “மகன் மாமா வந்திற்றுப் போனார்” என்றாள் பாத்திமா.

“மாமாவா! அவருக்கு என்ன உம்மா நடந்தது? இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு அவருக்கு இப்பிடியும் ஒரு புத்தி வந்ததே” என்றாள் அன்வர்.

“எல்லாம் உன் விஷயமாகத்தான் வந்தார். இனிமேல் குடு போடப் போக வேணாமாம். அது அவருக்கு மனத்தாபமாகவும் மாணக் கேடாகவும் இருக்காம். கெதியா உத்தியோகம் ஒண்ட எடுத்துக்கட்டுமாம். எல்லாம் கருத்தோடவும் காரியத்தோடயும் தான் சொல்லிற்றுப் போனார் மகன்.”

“எல்லாக் கருத்தும் காரியமும் எனக்கித் தெரியும். உம்மா! வாப்பாவும் இல்ல. கூடப் பிறந்த அண்ணன் தம்பியும் இல்லாத நான் ஐந்து வருஷமா தொழில் தேடி அலைஞ்சி திரர்ன், என்ன எண்டு திரும்பியும் பாராத மாமாவுக்கு, இப்ப நான் வயல்ல குடு போடப் போவது தான அவமானமாத் தெரிஞ்சது, இனிமேல் தத்திக் காறனுகளோட சேந்து வெள்ளாம வெட்டயும் போவன். நான் ஆம்புளதான். இதில எல்லாம் மாணம் போறல்ல. கௌரவக் குறைவும் இல்ல, ஆண்புள்ள வீண் புள்ளயாப் போறதுதான் மாணக் குறைவு.

உழைக்கிறதில் ஒன்றும் கௌரவக் குறைவு ஏற்படுகிறதில்
லம்மா.”

“இல்ல மகன்! மாமாவும் நல்லத்தத்தானே செல்விற்
றுப் போரார். இதுக்கு இப்பிடிக்கோவிக்கிறதா? நாமளும்
தெண்டிக்கணும் எண்டு தானே அவர் சொன்னார்.”

“நான் என்னமா தெண்டிக்கிற? என்னால ஏண்டதத்
தான் நான் செய்யலாம். எஸ். எஸ். ஸி. சித்தி எடுத்திருக்
கன். நாலு திறமைச் சித்தியும் கெடச்சிருக்கு. அதுக்குமேல்,
மேற்படிப்புப் படிக்கணும், அதுக்கெல்லாம் செலவழிக்க
உங்களுக்கிட்ட பணம் இல்ல. உத்தியோகம் எடுக்கணும்,
அதுக்கு செல்வாக்கும் சீர் வரிசையும் தேவை. நான் என்னம்மா
செய்வன், நீதான் என்ன செய்வாய்? விதி எப்பிடியெல்லாம்
வழி நடத்துதோ! அப்பிடியெல்லாம் நாமளும் போய்ப் பார்ப்
போமே.”

“வாங்கின கால்சட்டையையும், மணிக்கூட்டையும் வச்
சிற்று, நீ பிஜாமா சாறனோட சூடடிக்கப் போறது எனக்கும்
மனத்தாவம்தான் மகன்! அஞ்சினான் வெயில் பட்டு உன்
முகம் எப்பிடிக்கறுத்துப் போயிற்று தெரியுமா?”

“ஆண்கறுத்து மடிப்பட்டுப் போறல்ல உம்மா! ஹலாலா
உழைச்சா அது கௌரவம் தான் — மாமாட கௌரவத்துக்கு
நாம வாழ இயலாது. நம்முட வசதிப்படிதான் நாம வாழ
லாம். வாற 15ம் தேதி இன்ரவியூ ஒண்டிருக்கு. கொழும்புக்குப்
போகணும், முன்னூறு ரூபாயாவது வேணும்! அந்தக் காசு
மாமா தரப் போராரா? உனக்கிட்ட வசதி இருக்கா? நான்
தானே உம்மா தேடணும்! நாளைக்கு கல்காரை வட்டயில
மூன்று நாள் சூட்டுக்குக் கூப்பிட்டிருக்காங்க, போகத்தான்
போறன்! ஆமா!”

அன்வரின் குரல் தழுதழுத்தது. பாத்திமாவின் கண்களி
லிருந்து நீர் பொலபொலவென உதிர்ந்தது. இருவரும் சிறிது
நேரம் பேசவில்லை.

முஸம்மில் மரைக்காரின் மகளுக்குக் கல்யாணமாம். நேற்றிரவு மாப்பிள்ளை கேட்டுப் போனாங்களாம். இந்தக் கதை ஊரெங்கும் பரவி அன்வரின் காதுக்கும் எட்டிற்று.

ஆமாம் அன்று மாமா வீட்டுக்கு வந்தது இதை முன்னறி விப்புச் செய்யத்தான். அன்வர் இதை ஒரு பெரிய விஷய மாக மனதில் கொள்ளவே இல்லை. 'இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள்; ஈன்றெடுத்த தாயும் வேண்டாள்' இதிலென்ன புதுமை; உலகம் அறிந்த கதைதானே இது.

மாப்பிள்ளை கூட வேறுயாருமல்ல. அவனோடு ஒன்றாகப் படித்த நண்பன் முபாறக்தான். அவன் கல்முனை நீர்ப்பாசன இலாகாவில் ஒரு இலிகிதர். அவனுக்கு உத்தியோகம் இருக்கிறது. இவனுக்கு உத்தியோகம் இல்லை. அவன் வாங்கிய காற்சட்டைகளைப் போட்டுக் கொண்டு கந்தோருக்குப் போகிறான். இவன் வாங்கிய காற்சட்டைகளை மடித்து பெட்டியுள் வைத்திருக்கிறான். நேரம் வரும் போது இவனும் அணிவான். இந்த இடைவெளியில் ஒரு பெண்ணும் அவளுக்குச் சீதனமாக சேனைக்கண்டத்தில் கொடுத்த பத்து ஏக்கர் காணியும் ஊஞ்சலாடும் விளையாட்டு இது.

இரத்தபாசம், உறவுமுறை, அன்பு, ஆதரவு எல்லாம் ஒவ்வொருவருடைய அந்தஸ்துக்கேற்ப ஊதப்படும் மகுடிகள். பிறந்தது முதல் இன்றுவரை இருந்து வந்த ஒரு நிஜ வரலாறு இன்று திடீரெனக் கற்பனைக் கதையாயிற்று. எல்லாம் வானவில்லின் வர்ண ஜாலம்.

சின்னஞ்சிறு வயதிலே மச்சான் என்று அழைத்து அன்வருடன் விளையாடிய சுபைதா இன்று வேறொருவனுடன்

வாழ்க்கை விளையாட்டில் இணையப் போகிறாள். எல்லாம் ஆடு புலி ஆட்டம்தான். ஆனால் அன்வருடைய இதயாசனத்திலே சுடர்விட்ட ஒரு ஒளிவிளக்கு மெல்ல மெல்ல அணைந்து கொண்டு வந்தது. சரி அது அணையட்டும். அத்தோடு அவனுடைய ஆன்மராகங்களும் விதவிதமான சோககீதங்களுக்கு மாறட்டும். ஒரு ஆண் இதுக்கெல்லாம் நெஞ்சைப் பறி கொடுக்க முடியாது. வேடர்கள் இருவர். ஒரு அழகிய பறவையைக் கண்டனர். அம்பு இருக்கிறவர் அதனை எய்து பறவையைத் தனக்காக்கிக் கொண்டார். மற்றவர்தன் கண்களால் மட்டும் அதைப்பார்த்து பெருமூச்சு விட்டார். முபாறக்கின் கையில் உத்தியோகம் என்ற அம்பு இருந்தது. அன்வரின் மனதில் பாசம் என்ற ஜோதி மட்டும் பிரகாசித்தது. பாசமும் பதவியும் போட்டியிட்டால்... வெறும் வரட்டு இலட்சியக் குரல் எழுப்பாமல் உண்மையைக் கூறுவதானால் பதவி, அதன் வழியே வந்த பணம்; வெல்லும். பாசமும் பண்பும் படுபாதாளம் நோக்கி இறங்கும்.

அன்வரின் உள்ளம் மௌனக் கண்ணீர் உகுத்தது. அவன் தாய் புலம்பி அழவே தொடங்கி விட்டாள். உடன்பிறந்த காக்கா இப்படிச் சதிமானம் செய்வார் என்று அவள் எண்ணவே இல்லை. வாழ்க்கை அனுபவங்களை அவள் எவ்வளவோ பெற்றிருந்தும் சில உண்மைகள் அவள் மனதில் பதியவே இல்லை. 'நுண்ணறிவுடையராகி நூலொடு பழகினாலும், பெண்ணறிவென்பதெல்லாம் பேதமை யுடைத்து' என்பதை அவள் எங்கே படித்தாள்? பாவம் அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள். தனது ஒரேயொரு மகனின் நிலை இப்படிப் போக வேணுமா? தொழிலில்லை, அந்தஸ்தில்லை என்று தன் உடன் பிறந்தானே நேருக்கு நேர் குத்திக் காட்டி இப்படி ஒரு அபவாதத்தைச் செய்து விட்டானே என்பது அவளால் தாங்க முடியாத துயராயிற்று.

அன்று மத்தியானம் சாப்பிட்டுவிட்டு பத்திரிகை ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான் அன்வர். அவனுடைய மூத்த தாத்தாவின் பத்து வயதுப் பையனொருவன் ஓடி வந்து 'மாமா' உம்மா உங்களைக் கையோட கூட்டிவரச் சொல்

லிச்சு, என்றான். எதுவும் விளங்காதவனாக சேர்ட்டை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு தாத்தாவின் வீட்டுக்குப் போனான் அன்வர்.

அங்கே அவன் கண்ட காட்சி, சபைதா, ராத்தாவைப் பிடித்தபடி அழுது கொண்டிருந்தாள். இவனைக் கண்டதும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போய் மறைந்து கொண்டாள்.

ஒன்றும் அறியாதவனாக 'ஏவன் ராத்தா கூப்பிட்டிங்க, என்று கேட்டான் அன்வர்.

'ஓண்டுமில்லடப்பா. உன்டமாமாட மகள் வந்து ஒரே அழுகையா அழுறா, நேற்றிரவு அவவுக்குக் கல்யாணம் திட்டம் கட்டிற்றாங்களாம். அவக்கிட்ட உம்மாகூட ஒரு சொல்விருப்பம் கேட்கல்லயாம். அவ உன்னைத் தவிர வேறு யாரையும் கட்டிக்க மாட்டாவாம். இன்றிராவைக்கு அவ இங்கேயே வந்துடப்போறவாம். இதுக்கு நீ என்ன சொல்லப் போறாய்.

என்னத்தான் மாப்பிள்ளையாக எடுக்கணும் என்று அவங்க உம்மா வாப்பாவுக்கு எண்ணமிருந்தால் இந்தக் கல்யாணத்தையே பேசி இருப்பாங்களா? அவங்க இஷ்டப்படி செஞ்ச இந்தக் காரியத்தில் நான் எப்படி ராத்தா தலையிடுவது? இது குடும்ப விவகாரம். அவங்க வாப்பா பிடித்த பிடி மாறாதவர். அவங்க காக்கா சண்டைபிடிக்க ஆள் தேடுகிற பேர்வழி. இதுல நான் என்ன செய்யலாம் ராத்தா?

ஒரு பெண் தன்மானத்தையும் பாராம உங்க காலடியில் வந்து விழுந்து கெடக்கிறா. அவவுக்குச் செய்ற ஆதரவு இது தானா?—வீட்டினுள் இருந்து இவ்வாறு கேட்டபடி விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கினாள் சபைதா?

ஒரு ஆண்மைக்கு விட்ட சவாலாக இருந்தது அவள் பேச்சு. அன்வர் அவ்வாறு எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனுடைய ராத்தா தம்பிக்கும் மதினிக்கும் இடையில் செய்வதறியாது

திகைத்துப் போய் நின்றான். தஞ்சமென்று வந்தவளை எப்படித் தாபரிப்பது என்று சிந்தித்தான்.

அன்வர் பேசினான். 'சுபைதா! நீங்க எனக்கு உரிமையானவ. என் நெஞ்சில எப்போதும் நெறைஞ்சி நின்றவ. இருந்தும் நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் இடையில் ஒரு உறுதுமலை நிற்கிறது. நான் உத்தியோகம் ஒன்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அது கிடைத்து நாலுபேர் என்னையும் மதிக்கத் தொடங்கினால் அந்த மலையும் தானாகவே விலகி விடும். அப்படி ஒரு தொழில் எனக்குக் கிடைக்காது. நான் சூடு போட்டுத்தான் காலம் கழிக்கப் போகிறேன் என்று உங்கள் வாப்பா எண்ணி விட்டார். அவரால் புறக்கணிக்கப்பட்ட என்னைத் தேடி நீங்க வந்தது சரியல்ல..'

சுபைதாவுக்கு அன்வரின் தத்துவ போதனை பிடிக்கவில்லை. 'நான் உங்களிட்ட ஆலோசனை கேட்டு வரல்ல, சின்ன வயசில இருந்து மாமிர மகனக் கலியாணம் எண்டுதான் வீட்டில பேசிக்குவாங்க. உங்க உம்மா ராத்தாவெல்லாம் அப்படித்தான் என்னோடை உசிரா இருந்தாங்க. இப்ப வேறொருவருக்குத் தலை குனிய என்னால முடியல்ல. அதச் சொல்லத்தான் வந்தன்'.

'சுபைதா நீங்க என்னோடை நேசமாக இருக்கீங்க என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் அம்பில்லாத வேடனாக நிற்கிறேனே...'

'நான் கொம்பில்லாத கொடியாக நிற்கிறத நீங்க எண்ணிப் பாருங்க.'

ஒரு பெண்ணே அன்பை எல்லாம் நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டு என்னை நாடி வந்த போது...

'இந்த நிலையில இருந்து நீங்களும் மச்சியும் என்னக் காப்பாத்தணும். எத்தனை வருஷமென்டாலும் நீங்க ஒரு தொழிலைத் தேடுகிற வரை நான் காத்துக்கு இருக்கன்— இதச் சொல்லத்தான் நான் வந்தன்' சுபைதா இப்படிக்கூறினாள்.

அன்வரின் ராத்தாவுக்குக் கவலை பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. சுபைதா தங்களை நம்பி தஞ்சம் வந்திருக்கும் நிலை அவளது உள்ளத்தை அப்படியே ஈர்த்துவிட்டது. ஆத்திரம் வந்தவளாக எழும்பி, எங்களை நம்பி வந்த உங்களை நாங்க ஒருபோதும் கைவிட மாட்டோம். என் தம்பி உங்கட கழுத்தில தாலிகட்டுறது உண்மையே உண்மை. வாங்க உங்கள வீடு மட்டுக்குக் கொண்டு உர்றன். மற்ற வேலைகளை நான் பார்த்துக்கிறேன். தம்பி! நீயும் வீட்ட போ' என்றாள் அவள்.

'இல்ல மச்சி அடுத்த தெருக் கழிந்தால் எங்கள் வீடு தானே! நான் போய்க்கிறன் நீங்க இருங்க' என்று புறப்பட்டாள் சுபைதா.

'அடுத்த தெருவில்ல. அடுத்த வீடு எண்டாலும் ஒரு குமர்ப்புள்ள தனியாப் போகலாமா? பாக்கிறவங்க என்ன சொல்லுவாங்க? என் பின்னால வாங்க சுபைதா' என்று கூறி நடக்கத் தொடங்கினாள் அன்வரின் ராத்தா. தலை குனிந்தவாறு புதுமணப் பெண் போல அவளுக்குப் பின்னால் நடந்து சென்றாள் சுபைதா.

வீரமும் களத்தே போக்கி வெறும் கையோடிலங்கை புக்க, இராவணனைப் போல சுபைதா சென்று மறையமட்டும் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் அன்வர். தஞ்சமென வந்தவளுக்கு சரியான பதில் அவன் சொல்லவில்லை. அவளை நீ வா! என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் துணிவும் அவனுக்கில்லை என்று காட்டிவிட்ட மாதிரி நடந்த செயல்கள் அவனுக்கு மிகவும் லஜ்ஜையைக் கொடுத்தன. தன் சார்பாக ராத்தாவே எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டமை ஓரளவு அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்தது.

சிறிது தூரம் சென்ற சுபைதா, திரும்பி அன்வரைப் பார்த்து ஒரு புன்முறுவல் செய்துவிட்டுப் போனாள். அப் புன்முறுவல் அவன் இதயத்தைக் குத்திப் பிளந்தது. அது ஆசையில் உதிர்த்த முத்தா? இல்ல தன் இயலாமையைக் குத்திக்காட்டிய செயலா? என்று அவனால் தீர்மானிக்க இயலவில்லை.

சுபைதாவை வீட்டு வாசலில் கொண்டுபோய் விட்டு, யாருமறியாமல் வந்த அன்வரின் ராத்தா அன்றிரவு இஷாவுக்குப் பிறகு மீண்டும் சுபைதாவின் வீட்டுக்குப் போனாள்.

அப்பொழுதுதான் பள்ளி வாசலில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்த முஸம்மில் மரைக்கார், திண்ணையில் தன் மருமகள் இருப்பதைக் கண்டு சற்றுத் திடுக்கிட்டவராக... 'யாரது காமிலாவா...' என்று கேட்டப்படி திண்ணையில் ஏறினார். தொப்பியையும் சால்வையையும் கழற்றி ஹன்கரில் கொழுவி விட்டு, திண்ணையில் கிடந்த சாய்மணக் கதிரையில் இருந்த வராக 'காமிலாம்மா என்னகா இந்நேரம் வந்தாய்' என்று தன் மனக் கிலேசத்தை மறைத்தவராகக் கேட்டார்.

'ஓண்டுமில்ல மாமா! உங்களத்தான் பாப்பம் எண்டு வந்தன்...'

'ஏய் புள்ள, வந்த புள்ளக்கித் தேயிலயாவது குடுத்தயா! என்ன புரளியைக் கொண்டு வந்திரிக்காவோ தெரியல்ல. என்ர மச்சான் சரி, என்ர தங்கச்சி சரி மிதித்த புல் சாகாமல் அவ்வளவு சாந்தமாக நடப்பாங்க. காமிலா சிறுவயதிலிருந்தே கொஞ்சம் துடுக்குக் காரி. வாயால எல்லாத்தையும் முடிச்சிருவா...'

'என்ன மாமா அப்பிடிச் சொல்றீங்க! இப்ப நானும் பிள்ளைகுட்டிக்காரியாப் போயிற்றன், நான் அடக்க ஒடுக்கமா இருந்தால்தானே குடும்பம் நடத்தலாம்'.

'அது சரி வந்த விஷயத்தை சொல்லும்மா'

'சுபைதா உம்மாவுக்குக் கல்யாணமாம் கேள்விப்பட்டன். அதக் கேட்டுக்கு—போக வந்தன்'.

அதொண்டும் திட்ட மில்லம்மா சும்மா வாய்ப் பேச்சில கெடக்கு.

'என்ன மாமா வாய்ப்பேச்சு' சேனைக் கண்டம் பத்தேக்கர் சீதனமாம். வருகிற ஹஜ்ஜி மாதம் கல்யாணமாம், எல்லாம் திட்டம் கட்டியாச்சாமே.

‘எண்டமாதிரித்தான் கெடக்கு. ஆண்டவன் ஒவ்வொண்டையும்தான் எப்பிடி எப்பிடி நாடி இருக்கானோ? யாருக்குத் தெரியும்?’

‘ஆண்டவன் நாடாம்தான் எதுவும் நடக்காது. என்று நாம் செயறதுக்கெல்லாம் ஆண்டவனில்தான் பழி போடாம்தான், புள்ளட சம்மதம் அறிஞ்சிதான் இந்தக் கல்யாணம் பேசினீங்களா மாமா?’

‘புள்ளக்கிற்ற்தான் என்னத்தக் கேக்கிற. அதுக்கு என்ன தெரியும். நாம் செயறத்தக் காலா காலத்தில்தான் செய்திடனுமில்லையா?’

‘என்ன மாமா இது. புருஷன்தான் வச்சி நடத்தப் போறவ்தான் அவதானே, நாளைக்கு நாலு பிள்ளையும் ஆயிற்று அவ ஒரு குடும்பத்தலைவி. அவக்கிட்ட ஒரு சின்னச் சம்மதமாவது கேக்காம்தான் நீங்களே முடிவுக்கட்டிற்று இது சரியா? அதுமட்டுமில்லை....’

‘அப்போ வேறென்ன?’

சேனைக் கண்டத்தில்தான் நீங்க குடுக்கப் போற பத்தேக்கர் காணியும் எங்களுக்கு உரிமையானது. அத்தான் நீங்க வேறு யாருக்கும் கொடுக்கிறத்தான் நாங்க ஒத்துக்க மாட்டோம்.’

‘இதென்னடா புதுக் கதை, எங்கு வாப்பா காடு வெட்டின காணி அது. அதுக்கு நீங்க எப்பிடிச் சொந்தமாகுவயள்?’

‘மாமா, எல்லாக் கதையும் எனக்குத் தெரியும். ஒங்கு வாப்பா காடு வெட்டினது பதினைந்து ஏக்கர். அதில்தான் எங்கும் மாவுக்கு ஐந்தேக்கரைக் கொடுத்து, நீங்க தனியாகப் பத்தேக்கரை எடுத்துக்கிட்டயள். இதுதான் உங்க நீதியா?’

‘வேறென்ன செய்திருக்கணும்?’

‘எங்கும்மா பொம்புள, அவவுக்குப் பத்தேக்கர் கொடுத்திருக்கணும். நீங்க ஆம்புள உழைச்சி சொத்தப் பெருக்கக் கூடியவர். உங்களுக்கு ஐந்தேக்கர் நியாயமானது. சரி பாதியாக பிரித்தால்கூட இரண்டரை ஏக்கரை நீங்க கூடுதலாக்தானே எடுத்துக்கிட்டீங்க’.

‘அதுக்கு இப்ப்தான் என்ன காமிலா?’

‘இந்தக் காணியில ஐந்தேக்கர்தான் உங்களுக்குரியது. ஒங்குவாப்பா மவுத்தாகும் போது அப்பிடித்தான் ஓசியத்துச் சொல்லி இருக்கார். அதுக்குச் சாட்சிகளும் இருக்கினம். அது மட்டுமில்ல, தாய்திச் சொத்தை எந்த ஆதாரமும் இல்லாமல் நீங்க உரிமையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறீங்க. எங்கும்மா கூட உறுதியில் ஒப்பம் போடல்ல. ஐந்தேக்கரை இத்தின வருஷ காலமும் குத்தகை தராமல் செய்தபடியால், இப்பொழுது பத்தேக்கரும் எங்களுக்குரியதாகிறது. பூமிய எங்களுக்குத் தந்திற்று, நீங்க விரும்பிய மாப்பிளையை எடுத்து உங்க பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் செய்துக்குங்க. அப்பிடித்தராவிட்டால் நாங்க கோட்டு வழக்காட இருக்கம் மாமா.’

‘அட இதுவேற பயமுறுத்தலா? காமிலா வாய்காரி எண்டு நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே, படிச்சிருந்தா நல்லதொரு சட்டத்தரணியா வந்திருப்பா, பாவம் இப்ப தம்பிக்காக வாதாடுகிறே.’

‘‘தம்பி உங்குட மகள முடிக்கணும் எண்டு நாங்க மண்டாடல மாமா, நாங்கள் ஏழைகள் எண்டதுக்காக எங்கள நீங்க நசுக்கி வாழ முடியாது எண்டு சொல்ல வந்தன். நான் வாரன் மாமா. நீங்க யோசிச்சு செய்ங்க.’’ எழுந்து இருளோடு இருளாக விறுவிறுவென்று நடந்து சென்றாள் காமிலா.

காமிலா போய்விட்டாள். முஸம்மில் மரைக்காருக்கும் மனைவிக்கும் இடையில் வாக்கு வாதம் ஆரம்பமாயிற்று.

‘ஏய். புள்ளக்கி விருப்பமில்ல எண்ட கதை எப்பிடி வந்தது. புள்ள அப்பிடி ஏதும் உனக்கிட்டச் சொல்லிச்சா’ என்றார் மரைக்கார்.

‘எனக்கிட்ட அது ஒண்டும் சொல்ல இல்ல. மூண்டு நாளா முகத்தை ஒரு மாதிரியா வெச்சிக்கிருக்கா, சந்தோஷமா இல்ல. இப்ப அன்றாடிலுக்க இருந்து ஒரே அழகையா அழகு.’

‘இதென்ன வம்புடா ஆண்டவனே, அதுகள் சந்தோஷமா வச்சிக்கிறதுக்கு நாம பாடுபடுகிறம். அதுகள் இப்பிடித் தன் மூப்புக்கு நடந்தா நான் என்ன செய்தது?’

‘இல்லப்பாருங்க, எல்லாம் இந்தக் காமிலாட வேலதான். அவ ஏதோ எண்ணெய் ஓதிக்கு வந்து புள்ளக்குப் போட்டிருக்கணும். அவ வந்ததிலிருந்துதான் புள்ளயும் உரமாகக் கொழறுது’

‘இதென்னெண்டு புள்ளக்கிற்றக் கேட்டாயா? ஏன் அழுவுதாம்’

‘எனக்கு இப்ப கலியாணம் வேணும் எண்டு சொல்லு. வேறொன்றும் பேசுற இல்ல.’

‘சரிதான் போ; என்ட தங்கச்சியாட்கசி நாவிதன் வெளிப்பரிகாரியிட வாலாயம். அவன் பொல்லாத சூனியக் காறன். அவன்தான் ஏதோ ஓதிக்குடுத்திருக்கணும்.’

‘நானும் அப்பிடித்தான் நெனச்சன். இன்னுமொரு இரகசியத்த சொல்லப் பயமா இரிக்கி... நீங்க எனக்கி ஏசுவீங்க’

பகல் லுஹருக்குப் பிறகு புள்ள காமிலா வீட்டுக்குப் போயிருக்கு. என்ன நடந்ததோ நாயனுக்குத்தான் தெரியும். அதுக்குப் பொறகுதான் புள்ள ஒரு மாதிரி’

நாளைக்கு புள்ளக்கி விருப்பமில்லையாம் எண்டகதையும், பூமியில தகராரும் என்ற பேச்சும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போயிரும். அப்புறம் எல்லாம் நடந்தமாதிரித்தான்.

போனால் போகட்டும் உடுங்க. அன்வர் தம்பியத்தான் நாம முடிப்பம். மகளுக்கும் அதுதான் விருப்பம். அதச் சொல்லிக்க ஏலாம இப்ப கல்யாணம் வேணும் எண்டு சொல்லுது. நாம் இதை விளங்கிக் கொள்ளதில்லையா?

அவன் என்ற தங்கச்சிர மகன்தான். எனக்கும் நல்ல விருப்பமாதான் இருந்தது. அவன் சூடு போடப்போய் என்ற கௌரவத்தைக் குறைச்சிப் போட்டான். நான் நாலு மணி சர்களுக்கு முன்னால் தலைகுனிய வேண்டியதாயிற்று. அது

போகட்டும், ஒரு ஒழுங்கான தொழில் வேணுமா? கூப்பன் கடையில மூண்டுமாதம், தேநீர் கடையில இரண்டுமாதம் இப்பிடித் திரிஞ்சா, இது ஒழுங்கு முறையான தொழிலா?

அத உடுங்க எம். பீ. மார் உத்தியோகம் குடுக்காங்க தானே. நம்முட எம்பீக்கிற்றப் பேசி தம்பிக்கு ஒரு வாத்தி வேலயாலும் எடுத்துக் குடுங்களன். நீங்க பன்னிவாசல் மரைக்கார் எண்டா செய்வார்தானே.

நீ வாற வழி எனக்குப் பிடிக்கல்ல. நான் பேசின கலியாணம் பேசினபடி நடக்கும். காணித் தகராறு எந்தக் கோட்டில லைந்தாலும் நான் பேசிக்குவன். காமிலாட உறுமலுக்கு நான் பயந்து போனவனல்ல. பதில் காட்டு நரி இந்தச் சலசலப்புக்கெல்லாம் அஞ்சாது. நாலு மனிசர்கள் என்ன சொல்லுவாங்க. பேசின கல்யாணத்த அலைப்பதா? என்று மரைக்கார்.

இவ்வளவையும் கேள்விப்பட்டு கேட்ட மாப்பிள்ளைகாறங்களே கலியாணத்தை அலைச்சிற்று என்ன செய்தாம். எல்லாம் களாவும் கட்டளையும் உள்ள படிதான் நடக்கும் என்று சொன்னபடி எழுந்து நடந்தாள், அவர் மனைவி, முஸம்மில் மரைக்காயர் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஓருநாள் நண்பன் ரவீந்திரன் அன்வரின் வீட்டுக்கு வந்தான். அவனைக் கண்ட அன்வர் 'வாடப்பா ரவி, என்ன ஏதும் சூடு போடுகிற வேலைகள் அகப்பட்டதா? என்று அலுத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் நையாண்டி கலந்த குரலில் கேட்டான்.

ரவீந்திரன் ஆத்திரமும் அவசரமும் கொண்டவனாகக் காணப்பட்டான். அவனுடைய கையில் ஏதோ பேப்பர் கற்றைகள் இருந்தன. அன்வரின் உம்மா திண்ணையில் பாயிழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். முற்றத்தில் பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. ரவீந்திரனைக் கண்ட பிள்ளைகள் விளையாட்டை நிறுத்திக் கொண்டு அவனை மருண்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சூழ்நிலை ரவிக்கும் பிடிக்கவில்லை. அன்வரைப் பார்த்து 'பாயொண்டு கொண்டு வா' அந்த மாமரத்தின் கீழே இருந்து கதைப்போம் என்றான்.

இருவரும் மாமரத்தின் கீழ் செளகரியமாக பாயில் அமர்ந்து கொண்டனர். ரவி கையிலிருந்த பத்திரிகைத் துண்டுகளையும் நோட்டீஸ்களையும் விரித்துக் கொண்டு 'அன்வர் நான் ஒரு துணிகர முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு என்று கூறுவார்கள். அந்த ஒளவையார் வாக்குத்தான் நமக்கு இப்பொழுது கைதரும் போல் தெரிகிறது. நீ என்ன சொல்கிறாய்?'

“அப்படியென்றால் விளங்கத்தான் சொல்லேன்.

நாம் தொழில் செய்ய அரபு நாட்டுக்குப் போவோம் என்று சொல்கிறேன்.

இதனைக் கேட்டதும் அன்வருடைய நெஞ்சு 'திக்' என்றது. திரும்பி உம்மாவை ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்ட

டான். முற்றத்தில் நின்று விளையாடிய பேரப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து அவ ஏன் பிள்ளைகள் வெயிலுக்க நிண்டு சாகுறயன், சின்ன வெயிலா எறிக்குது. இஞ்ச திண்ணக்கி வாங்கோவன் என்று கூறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அறபு நாடென்றால் தொழில் வசதி ஏங்கே இரிக்கி, நாம செய்யக் கூடிய தொழிலா? எந்த நாட்டுக்கு நாம போகணும்?

அதப்பத்தியெல்லாம் நீ ஒன்றும் யோசியாத எல்லா விபரமும் வழியும் எனக்கிற்ற இரிக்கி. அதத்தான் கையோட கொண்டு வந்திருக்கன். எனக்குத் தெரிந்தவர் ஒருவர் மிக இரகசியமாக அனுப்பி இருக்கிறார். விண்ணப்பத்தை மிகக் கெதியாக அனுப்பினால் அவர் அதனையெல்லாம் பார்த்து நாம் போறதுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வார். இப்படியொரு வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைப்பதே அருமை அன்வர்.

உனக்கு இந்த ஊர்ப் புத்தி இன்னும் போகல்ல. நீ வாழ்க்கையில் முன்னேறவே மாட்டாய்ரா மடையா, இவ்வளவு தூரம் போறநாம அப்பிடி வேலையா செய்ற...

வேற எப்படி வேலையாம்?

ரவீந்திரன் பத்திரிகைத் துண்டுகளை விரித்துப் பார்த்து ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லத் தொடங்கினான். செல்வ நாடான குவைத்தில் ஸ்டோர் கீப்பர் வேலை பத்தாயிரம் ரூபா சம்பளம், துபாயில் பெற்றோல் நிரப்பும் வேலை பன்னிரண்டாயிரம் ரூபா சம்பளம், பஹ்ரைனில் செக்குறிற்றி அதுக்கும் பத்தாயிரம், றியாதில் ஹோட்டல் பரிசாரகர், உணவு வசதி உட்பட பன்னிரண்டாயிரம் சம்பளம், இதில் உனக்கு எது பிடிக்கிறது? அதை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

அன்வருக்கு இதயம் வேகமாக வேலை செய்யத் தொடங்கிற்று. பண உலகம் இது, அந்தப் பணத்தை உழைக்கத் தெரியாதவன் கோழை. அந்தக் கோழைக்கு வாழ்வில்லை. அந்தஸ்தில்லை, மானமில்லை, பணத்தைச் சம்பாதித்தால்தான் இது மூன்றையும் சம்பாதிக்கலாம். நேற்று நடந்த மாமா வீட்டுச் சம்பவம் அவனுக்கு வாழ்க்கையிலேயே பெரும் சவாலாகப் போயிற்று, மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டவனாக 'ரவீ

நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். நாம் வானவெளி கடந்து வண்ண வாழ்வு பெறுவோம்' என்றான் உணர்ச்சி வயப் பட்டவனாக.

'சரி அன்வர், அடுத்த கட்டத்துக்கு வருவோம். நாம் வேலை ஒன்றைத் தெரிவு செய்யவேண்டும். ஒவ்வொரு வேலைக்கும் தக்கதாக செலவினங்கள் இருக்கின்றன. அதைத் தேட வேண்டும்.

அரபுநாட்டின் தலைநகர் றியாதுக்குப் போகவே நான் விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு வருஷமும் அங்கிருந்து ஹஜ்ஜுக்குச் செல்வேன். எங்கள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் உலவிய மண் அது. அதில் நானும் உலவ ஆசைப்படுகிறேன் என்றான் அன்வர்.

'சரி, நீ உலவு, உனக்குப் பின்னால் நானும் உலவுவேன், அது ஒரு மகான் உலவிய புனித மண் என்றால், எனக்கு மட்டும் அது புனிதமில்லையா? அவர் ஒரு மகான் இல்லையா? நான் ஹஜ்ஜுக்குப் போக இயலாது. நீ ஹஜ்ஜுக்குப் போவதானால் உனக்கு எல்லா உதவிகளையும் நான் செய்வேன்.

'சரி ரவி, சமயங்களெல்லாம் உண்மையைத்தானே போதிக்கின்றன. அது அந்தச் சமயத்தாருக்கு மட்டும் தான் உண்மை என்பதில்லையே. எல்லாருக்குமே அது உண்மைதான். சமய கிரியைகளில் நாம் வேறுபடுவது போல உண்மைகளும் வேறுபடுவதில்லைதானே.

மக்காவுக்குப் போவதற்கு முன்னே சர்வதேச விமானத்தில் ஏறுவதற்கு முன்னமேயே நீ தேசிய சமரசம் பேச தொடங்கி விட்டாய். அன்வர், வான கூரைப் பந்தரின் கீழ் வைய மெல்லாம் ஒம்பி வாழும் நெறியை உலகம் கடைப்பிடித்தொழுகும் போதுதான் உலகில் சாந்தியும், சமாதானமும் ஏற்படும் — ரவி பேசினான்.

'அட தத்துவமா பேசறாய். அதிருக்கட்டும் பணத்திற்கு என்ன செய்வோம், இதுக்குவா.

நம்மை ஏஜன்சி ஏற்றுக் கொண்டால் விமானச் செலவு மூதலியனவற்றையெல்லாம் நம்மை வேலைக்கு அழைக்கும் கம்பனியே ஏற்கும் அன்வர்.

அதைச் சொல்லவில்லை. நாம் விமானம் ஏறுவதற்கிடை யில் கொஞ்சம் செலவிருக்கிறது என்றாயே அதுக்கு வழி பண்ணவேண்டுமே.

‘றியாதுக்கு போவதானால் அங்கு சம்பளம் அதிகம் பெற லாம். அதற்கேற்ப ஆரூயிரம் ரூபா அளவில் பிரயாண ஏஜன் சிக்குக் கட்ட வேண்டும். மற்ற இடங்களுக்கு ஐயாயிரம் அள வில் வரும். இதற்கான வழிமுறைகளை நாம் தேடவேண்டும் என்றான் ரவி.

‘ஐயோ, ஆரூயிரம் தேடி எந்தக் கடலுக்குப் போவேன்! அது மட்டுமல்ல அன்வர் அடிக்கடி கொழும்புக்குப் போக வரவென்றும் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று கையிலிருக்க வேண்டும்.

‘சரி சரி அம்மாவே தெய்வம் உலகினிலே, காசு எடுப் போம் கௌரவம் காப்போம், எல்லாவற்றிற்கும் என் உம்மா இருக்கா!

‘சரி, அன்வர் எல்லாவற்றையும் கவனித்து நாளைக்கு வந்து என்னைப் பார், நானும் இனித்தான் காசு விஷயமாக ஓடப் போகிறேன்’

ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான் ரவீந்திரன்.

அச்சத்தோடும் ஆதாரத்தோடும் உம்மாவிடம் சென்றான் அன்வர்.

என்ன மகன், ரவி ஏன் வந்தான்! ஏதும் விஷயம் சொன் னானா? ரகசியமாக கதைச்சயனே?

ஒன்றுமில்ல உம்மா, நானும் ரவியும் வெளிநாடு போவ தற்கு பேசிக்கொண்டோம், மாதம் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபா உழைக்கப் போகிறேன் உம்மா, அதன் பிறகாவது நம் மாமா என்ன சொல்லுவார்? நமக்கும் அந்தஸ்து உண்டு என் கிருரா? இல்லையா பார்ப்போமே.

மகன்: மாமாவோட போட்டி போட்டுக் கொண்டு அந்த வெஞ்சத்தில் நீ கண்காணாத தேசத்துக்கெல்லாம் போக வேணும். என் உயிர் உள்ளவரை இந்தப் பாயை இழைச்சி உனக்குச் சோறு தாறன். நீ என்ர கண்முன்னே கெட மகன்.

‘உம்மா உங்க கண் முன்னே கிடந்து செத்து செத்து வாழ்றதைவிட, சில வருஷங்கள் நான் கண் மறைவில் கிடந்து பணம் உழச்சிக்கிற்று வாறன் உம்மா, அதுக்குப் பிறகுதான் இந்த ஊரில நானும் கௌரவமா வாழலாம்.’

‘நீயும் ராத்தாமாரைப்போல ஒரு பெண்ணைப் பொறந்திருந்தா எனக்கி ஒரு கவலையும் இல்ல மகன். இருக்கிற வழவையும் ஊட்டையும் குடுத்து ஒரு மாப்பிள்ளை எடுத்தா என் கவலையெல்லாம் தீர்ந்துபோகும். நீயும் ஒரு ஆணை என் வகுத் துல பொறந்தாய்...’

‘ஆண் பெத்தா எல்லாரும் சந்தோஷப்படுவாங்க, நீங்க ஏனும்மா கவலப்படுறீங்க, நான் சரியான ஆணை இருந்தா உங்களுக்கு இந்தக் கவலை இருக்குமா உம்மா?’

‘நீ வேற கவலைப் பற்றயா? வேணும் மகன், உண்ட விருப்பத்துக்கு நீ நட. எங்கே போய் சந்தோஷமாக வாழலாமோ அங்கே போ. நான் இன்றோ நாளையோ மவுத்தாகிப் போவன். நீ சந்தோஷமாக இருக்கிற வழியப்பாரு.’

வீரப் பெண்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை போர்க்களத்துக்கு அனுப்பி இருக்கிறாங்களே, நான் அப்படியொண்டும் போக இல்லை உம்மா, தொழில் செய்யத்தான் போகப் போறேன். அங்கே சந்தோஷமாகத்தான் வாழ்வேன். அதுக்கு நீங்க இன்னுமொரு உதவியும் செய்ய வேணும் உம்மா’

‘என்ன மகன் அது’

‘நான் ஒரு பெண்ணைப் பொறந்தா இருக்கிற வழவையும் ஊட்டையும் எனக்கித்தாறதாகச் சொன்னீங்கதானே’

‘ஆணைப் பொறந்தா என்ன? உனக்குந்தானே இந்த வழவு, இத நான் வேற ஆருக்குக் கொடுக்கப்போறன்’

‘சரி உம்மா; என்ர இந்த வழவை விற்று எனக்கு காசி தரணும்.’

‘வழவை விக்கவா? என்ன மகன் சொல்லாய்’

ஓம் உம்மா, அறபு நாட்டுக்குப் போற ஆயத்தங்களுக்கு கொஞ்சம் பணம் செலவு வரும். ஆரூயிரம் ரூபா என்னை அனுப்புற கம்பனிக்குக் கட்டணும். கைச் செலவுக்கும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் வேணும்.

நல்லா யோசிச்சுக்க மகன். எனக்கோண்டுமில்ல உண்ட வழவை நீ என்ன செய்தாலும் எனக்கி என்ன? நீ தொழில் துறையோடு சந்தோஷமாக இருந்தயெண்டா அதுபோதும் எனக்கி.

அன்வர் எழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினான். ஆரம்பமே வெற்றியாய் முடிந்தது. சகுனம் நல்லா அமைந்து போயிற்று என்று குதூகலித்தான். ரவீந்திரன் வீட்டுக்கு இந்த ஆனந்தச் செய்தியைச் சொல்ல ஓடினான்.

இவனைக் கண்ட ரவீந்திரன் நானும் ஒழுங்கு செய்துவிட்டேன். இன்னும் மூன்று நாளில் நாம் கொழும்புக்குப் போகணும், காசை ஆயத்தப்படுத்து என்றான்.

அன்று பின்னேரம் அடுத்த வீட்டுக்காரர் ஹமீது லெவ்வை போடியாருக்கு வழவைப் பேசினான். ஐந்து பெண் பிள்ளைக்காரராகிய அவர் இந்த வழவை வாங்கிக்கொள்ள எப்போவோ கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

மறுநாளே வழவுக்கு உறுதியெழுதப்பட்டு எட்டாயிரம் ரூபா கைமாறிற்று.

அன்வரின் தாய், மூத்த மகள் காபீலாவின் வீட்டுக்குத் தன் பெட்டிசட்டியோடு இடம் மாறினாள். அன்வரும் உடுப்புப் பெட்டியோடு ராத்தா வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அன்வரும் ரவீந்திரனும் மறு நாள் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டனர். அங்கு தங்களை பிரயாண ஏஜன்சிக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும் நண்பர் ஷாஹூல் ஹமிதைச் சந்தித்தனர். அவர் இருவரையும் பிரயாண ஏஜன்சியின் காரியாலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

காரியாலயத்தில் டிப்டோப்பாக உடுத்த ஒரு வாலிபர் சில இளைஞர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். இளம் வயதுப் பெண் ஒருத்தி டைப் அடித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு உலகப் படம் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. விமான சேவை விளம்பரங்கள் பல சுவரெங்கும் அலங்காரமாக ஒட்டப்பட்டிருந்தன.

இவர்களைக் கண்ட அந்த இளைஞர், வாருங்க வாருங்க என்று ஆங்கிலத்தில் அழைத்து இருக்கும்படி கூறினார்.

ரவீந்திரன் காரியாலயத்தின் உள்ளே பரகு பரகெனப்பார் த்தான். தம்மை அழைத்துவந்த ஷாஹூல் ஹமீதிடம் “ஒரு போர்ட் கூட இல்லையே. இந்த ஏஜன்ஸியின் பெயர் என்ன?” என்றான்.

இது அந்த இளைஞருக்குக் கேட்டுவிட்டது. எழுந்து அவர்களிடம் வந்து “நாங்கள் ஐந்து வருடம் பிரயாண ஏஜன்ஸியாகத் தொழில் செய்கிறோம். எங்களுக்கு போர்ட் தேவை இல்லை. போதிய பப்ளிசிற்றி எங்களுக்கு இருக்கிறது. நீங்கள் அப்படியொன்றும் யோசிக்கத் தேவை இல்லை. புதிதாக வந்தவர்கள்தான் பெரிசாக போர்ட் மாட்டிக் கொள்வார்கள்...” என்று சிரித்தபடி ரவீந்திரனின் தோழில் தட்டினான்.

“அப்படியானால் உங்களது ஸ்தாபனத்தின் பெயர்...” என்றான் அவ்வார்.

‘கெமல் ரவலர்ஸ் ஏஜன்ஸி’ என்றால் கொழும்பில் குழந்தைப் பிள்ளையும் அறியுமே... என்று தங்களது கடிதத் தலைப்பில் ஒரு தாளாக் கிழித்து அவர்களிடம் கொடுத்தார். தாங்கள் பார்த்த பத்திரிகை விளம்பரமும், இந்த கடிதத் தலைப்பும் ஒன்றாக இருந்ததைக் கண்டு இருவரும் தங்களைத் திருப்தி செய்து கொண்டனர்.

சிறிது நேரத்தில் ஒரு சிறுவன் மூவருக்கும் குளிப்பானம் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரியும்தானே” என்று அவ்விளைஞர் கேட்டார். இருவரும் ‘ஏஸ்’ என்றனர். அதற்கு அவர் நீங்கள் எங்கு போனாலும் மூன்று மாதத்துக்கிடையில் அறபு

மொழியையும் கவனமாகப் படித்துக் கொள்ளுங்கள், என் றார். தொடர்ந்து பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்றன.

நீங்கள் எங்கு போக விரும்புகிறீர்கள்? என்றார் அவ் வினோடர்.

‘ரியாத்’ என்றனர், இருவரும்.

ஒரு ‘சார்ட்டைக்’ கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு ‘யூவா லக்கி போய்ஸ்’ ஒன்லி ரூ பிளேஸஸ் தயா’ என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறினார் அவர். ஒவ்வொருவரும் ஆரூயிரம் ரூபா கட்டினர். அதற்கு பற்றுச் சீட்டுக் கொடுத்தார் அவர். மூன்று நாள் கொழும்பில் நிற்க வேண்டும். பாஸ்போர்ட் முதலாம் அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு நீங்கள் போனால் ஒரு மாதத் தில் பிளேன் ரிக்கற் வந்ததும் நாங்கள் அறிவிப்போம். நீங்கள் எல்லா ஆயத்தங்களுடனும் வரவேண்டியதுதான் என்றார் அவர். “இன்னுமொன்று. இது மூன்று வருட கொன் றக்ட், உங்களது திறமையையும் நடத்தையையும் பார்த்து இன்னுஞ் சில வருஷங்கள் நீட்டியும் தருவார்கள்”—என்றும் கூறினார்.

மூன்று நாட்களில் தேவையான பாஸ்போர்ட் முதலாம் வேலைகளையெல்லாம் பிரயாண ஏஜன்ஸியே முடித்துக் கொடுத்தனர். இவர்களுக்கு எந்தச் சிரமமும் இருக்கவில்லை.

ரவீந்திரனும், அன்வரும் அன்றிரவு றெயிலுக்கே மட் டக்களப்புக்குப் புறப்பட்டனர். ரூகம, வியாங்கொட தாண்டி றெயில் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ரவீந்திரன் சிறிது கண் ணையர்ந்து விட்டான். அன்வரால் தூங்க முடியவில்லை.

தாய்க்கும் தனக்கும் ஒரேயொரு ஆதாரமாக இருந்த பாதி வளவையும் விற்றுவிட்ட செயல், எதனையேனும் விற்று தன்மகளை வாழ வைக்க வேண்டும் என்ற தாயின் மனோபாவம் அவனை நெஞ்சுருகச் செய்தது. தாயன்புக்கு நிகர் உலகில் வேறு எது? அவளுடைய தியாகத்துக்கு ஒப்பு வேறு எது? தன்னுயிரை ஈந்து என்னுயிரை மீட்டருளும் அன்னையின் அன்பல்லவா அது. ‘மாதாவின் பாதத்தின் கீழ் சுவர்க்கம்

இருக்கிறது" என்ற பெருமானாருடைய சொல் எவ்வளவு புனிதமானது எவ்வளவு உண்மை பொதிந்தது? அந்தப் பொற்பாதத் தையுடைய தாயின் கருணையினால்லவா நான் இப்போது பெருமானார் பிறந்த பூமியைத் தரிசிக்கப் போகிறேன். இவ்வாறு சிந்தித்த அவன் மனம் சிறிது நேரத்தில் மற்றொத்திசையில் இன்னுமோர் பெண்ணைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. ஆம் தாய்க்குப் பின் தாரம்தானே! அந்தத் தாரம் அவன் இதயத்தில் ஒரு ஹாரமாகச் சூடிக்கொண்டது.

சுபைதா என்ற இந்த மூன்றெழுத்து இத்தனை காலமும் அவன் நெஞ்ச அறையில் இதரம் பேரல் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் சென்ற வாரம் அது மெழுகு முத்திரையாக இறுகி விட்டது. இந்த நிலையில் நான் மூன்று வருட ஒப்பந்தத்தில் நியாதுக்குப் போனால் அவளது நிலை என்ன? அவளுக்கு ஆதரவு என்ன?

பேசிய மாப்பிள்ளையையும் ராத்தா அலைத்துவிட்டா. இல்லை சுபைதாவே அதை விரும்பவில்லை. ஆதலால் அது அலைந்து போனதாகவே கொள்ள வேண்டும். இதெல்லாம் எதற்காக? என்னைக் கணவனாகப் பெறவேண்டும் என்று சுபைதா என்மீது கொண்ட பேரன்பினால்தானே! என்னை இவ்வளவு பாசத்தோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் அவளுக்கு நான் கொடுக்கும் நம்பிக்கைதான் என்ன? நான் நியாத் சென்ற பிறகு மாமா புத்தி மாறி, பேசிய மாப்பிள்ளையை சுபைதாவுக்குக் கட்டி வைத்து விட்டால்.. சுபைதாவின் எண்ணம் இப்படிச் சிதறுண்டு போகலாமா? எனது வைராக்கியம் சிதைந்து போகலாமா? அப்புறம் நான் ஏன்தான் இந்த இலங்கைக்குத் திரும்ப வேண்டும்? இந்தப் பணம் இவ்வளவையும் எவளோ ஒருத்தி அனுபவிக்க என் சுபைதா மற்றொருவனுக்குச் சொந்தமாகி நிற்பதா?

ஒரு பெண் ஒரு ஆணை அடைய விரும்புகிறாள். ஒரு ஆணும் அவளை ஏற்றுக் கொள்கிறான். இருந்தும் ஒரு குடும்ப வாழ்வை மேற்கொள்வதற்கிடையில் அவன் எத்தனையோ பொறுப்புக்களைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

இந்த வாழ்க்கைக் கடலின் அலைகளிடையே இவன் நீந்தித் திணறி மூச்சுவிட முடியாதிருக்கையில் அவன் தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாகக் கூச்சல் போடுகிறாள் அந்தப் பெண். ஒரு ஆணின் பொறுப்புக்களைப் பெண்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். பதினாறு வயதானால் ஒரு பெண் விவாகத்திற்கு ஆயத்தமாக நிற்கிறாள் என்பது போல, இருபத்தைந்து வயதானால் ஒரு ஆணும் ஆயத்தமாக நிற்கிறான் என்பது பொருளல்ல.

இந்தப் பொறுமையும் பொறுப்புணர்ச்சியும் என் சபை தாவுக்கு இருக்கும். இன்னும் மூன்று வருடங்கள் அவள் எனக்காகக் காத்திருக்கட்டும், அதுவரை அவள் தன் பிடிவாத கார, போலிக் கௌரவ பேர்வழியான தன் தந்தையுடன் போராட்டமும். எதையும் போராடிப் பெறுவதில் இன்பம் அதிகம். வலிந்து வருகிற சுகம் மனதிற்கு இனிமையாகாது. மூன்று வருடத்தின் பின் நான் வந்து அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு நான் றியாதுக்கே சென்று விடுகிறேன். அவளுக்கு இன்ப வாழ்வு கொடுக்கிறேன். -- இது கனவா நனவா என்று அன்வருக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. ஏனெனில் பொல்காவலையில் அவன் கண்கள் அயர்ந்து விட்டன.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. ஜும்ஆ முடிந்து பள்ளியி லிருந்து சற்று நேரம் பிந்தி வந்தார் முஸம்மில் மரைக்கார்.

‘உங்களுக்கு எத்தனை நாளக்கிச் சொல்ற, ஜும்ஆ நாளையில சாப்பிட்டிட்டுப் பள்ளிக்குப் போங்க எண்டு. பகல் சாப்பாட்ட இப்பிடி அசறுக்கும் மகரிபுக்கும் சாப்பிட்டா இந்தச் சோறு உடல்ல ஒட்டுமா?’ என்று அன்போடு கண வனைக் கண்டித்துக்கொண்டாள் அவருடைய மனைவி.

‘மூண்டுநாள் தொடர்ந்து விதைப்பாட்டுக்குப் போயிற் றன். அந்த வெய்யில் எனக்கு ஒத்துக்கல்ல. உடம்பும் ராஹத் தில்ல. ஜும்ஆ முடிந்ததும் வந்திருவம் எண்டுதான் போனேன். அதுக்கெடையில பள்ளிவாசல்ல பெரிய புரளியாப் போச்சு. அதுதான் கணங்கிற்றன்’ என்று அதற்கு விடை கூறினார் மரைக்கார்.

என்ன புரளி நடந்தது?

‘அத ஏன் கேக்கிறாய். பள்ளிவாசல்ல பேஷ் இமாம், முஅத்தின், அதிகாரி மூன்று பேரும் ராஜிநாமா கடிதம் கொடுத்திற்றாங்க’

அப்பிடியெண்டா அவங்களுக்கு அறபு நாட்டுல வேற தொழில் கெடச்சிற்றுமா?

‘செரியாச் சொன்னாய் போ; இந்த மோதினார் பாங்கு சொல்றது அறபு நாட்டில தேவைப்படல்ல. சம்பளம் கூட்டிக் கேட்டுத்தான் இந்த வேலை நிறுத்தம்!’

அது நியாயம்தானே. கறிபுளிக்கு ஏறி இருக்கிற விலை யப்பாத்தா, ஆருக்குத்தான் இந்தக் காலத்தில கூட்டிவரும்.

பாவம் அவங்களுக்கும் சம்பளம் கூட்டிக் குடுக்கத்தானே வேணும்.

அதுக்குப் பள்ளிவாசல் வருமானம் போதாதே, என்ன பன்றது.

பள்ளிவாசலுக்கும் வருமானம் போதாதா? அப்போ மோதினார் மட்டும் என்ன செய்வார்? ஊரெல்லாம் கூனித் திரிகிற அதிகாரியார் என்ன பண்ணுவார்? மெய்தான் பள்ளிக்கு என்ன வருமானம்?

'ஐமாஅத்தார் வருஷா வருஷம் பெரும்போகத்தில ரெண்டு மரைக்கால் நெல் தருவாங்க, அல்லது அதுக்குரிய காச தருவாங்க. அத வாங்கித்தான் இந்த மூண்டு பேருக்கும் சம்பளம் குடுக்கும். இதுபோக அவர்களுக்கு ஊர் வரும்படியும் உண்டு. இந்தக் காலத்தில ஊரிலயும் பஞ்சம். ஒருவரும் கத்தம் பாத்திஹாவுக்கும் கூப்பிற்றாங்க இல்லபோல'

'கடைசியா என்ன செய்தீங்க'

'என்ன செய்ற, வருகிற முஹர்றம் மாதத்தில இருந்து ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஐம்பது ரூபா சம்பளம் கூட்டித்தாறதா சொல்லி ஆக்களச் சமாதானப்படுத்தி இருக்கம்'

'அப்பிடி எண்டா, இந்தச் சம்பளம் குடுக்க என்ன செய்வியள்?'

முஹர்றம் மாதத்தில இருந்து ஐமாஅத்தார் வருஷந் தோறும் மூண்டு மரைக்கால் நெல்தரணும் எண்டு தீர்மானிச்சிருக்கம்.

அட, வண்டிப்பாரம் பூமியோட மூன்று பேரைச் சரீக் கூட்ட முந்நாறு பேருக்கு வரியைக் கூட்டி இருக்கயளே, அப்படிக் கூடுதல் நெல்தர முடியாதெண்டு ஐமாஅத்தார் சொன்னா என்ன செய்வீங்க?

ஒரு சிலர் அப்பிடிச் சொல்லுவாங்க, அதுக்கு எங்களுக்கு கிட்டயும் மந்திரம் இருக்கு.

அந்தமந்திரத்த எனக்கும் கொஞ்சம் சொல்லுங்களள்,

அது உனக்குத் தெரியாதா? அப்படியானவங்கட
 ஊட்டுக்கு காவின் எழுத போகமாட்டம். மையித்து அடக்க
 போக மாட்டம், பாத்திஹா கத்தம் ஓத பேஷ் இமாமைப்
 போகவிட மாட்டம். இப்பிடி எல்லாம் மார்க்க காரியங்க
 ளெல்லாம் எங்கிட கையில் இருக்க எங்கள் எதுக்க முடியுமா?

இப்ப என்ன நடக்கப் போகுது எண்டத நான் சொல்லையா?

செரி செல்லன் பாப்பம்.

‘நீங்க எப்பிடிச் சட்டம் போட்டாலும் ஜமாஅத்தார்
 அதிகப்படி நெல்லு தரப்போறதில்ல. பேஷ் இமாம், முஅத்
 தின் ஆட்கள் இந்த அரவகுத்து கஞ்சித் தொழில விட்டு
 விலகப் போறதுயில்ல’.

அப்புறம் என்ன நடக்கும்...

‘ஒங்குட மரக்கார் சபைதான் பள்ளியைவிட்டு விலகப்
 போகுது. ஒங்குட புதுவரிச் சட்டத்தைக் கேட்டதும் ஜமா
 அத்தார் எல்லாம் கம்பும் தடியுமா பள்ளிவாசலுக்கு வரப்
 போறாங்க’

‘தீந்தது தொல்லை; நாங்க பதவிய ராஜினாமாப் பண்
 ணிற்று சந்தோஷமாக வீட்டுக்கு வருவமே. ஜமாஅத்தார்
 பள்ளிப் பொறுப்பு எடுக்கட்டுமே. வக்பு போட்டுக்கு இத
 எழுதின அவங்க வந்து புதிசா மரைக்கார் சபை தெரிவாங்க’.

ஆ; அப்பிடிலாங்க வழிக்கு. அதுக்குப் பொறகாவது
 நீங்க குடும்பம் புள்ள குட்டிவுண்டு எண்டு எங்குட பக்கமா
 திரும்பி நடப்பீங்க’

கதையோடு கதையாக முஸ்மியில் மரைக்காரும் மனைவி
 யும் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள். மரைக்கார் திண்ணையில் வந்து
 வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தவர். ‘அது செரி குடும்பம்
 புள்ள குட்டி எண்டு நான் பாத்து நடக்கல்ல எண்டயே,
 இத்தின வருஷத்துக்குப் பொறகுதானு அதக்கண்டு பிடிச்
 சாய்’ என்று மனைவியிடம் கேட்டார் மரைக்கார்.

‘அத இல்ல, நான் செல்றன் எண்டு நீங்க கோவிச்சக்கப்
 படாது. கேட்ட மாப்பிள்ளை கேட்டபடி இருக்கி. காமிலா

வந்து புரளி எழுப்பிற்றுப் போயிற்று. ஒண்டுக்கும் ஒருமுடி
வும் இல்லாமயீ நீங்க பள்ளி வாசல் எண்டும் ஊர் ஜோகி
எண்டும் திரியிநீங்க'

'அதுசரி, இந்த ரெண்டு மாப்புளமாரிலயும் உனக்கு
எது புடிக்கிது'

'நமக்குப் புடிக்கிறதில என்ன இரிக்கி, புள்ளயும் விரும்
பணுமே'

'அப்பிடி எண்டா, அன்வர் மருமகனத்தான் நீயும்
விரும்பம் சொல்லுயா?'

'அன்வர் மருமகன்தான் தொழில் செய்ய அறபு நாட்டுக்
குப் போகப்போறாரே'

'அறபு நாட்டுக்கா? இதைன்னடி கூத்து, எப்ப போறார்?'

ஓமோம் உங்குட தங்கச்சி இருந்த வளவையும் ஹமீது
போடியாருக்கு வித்து செலவுக்கு காசு கொடுத்திருக்கா.

வளவையும் வித்திற்றுவா? இத, சீ இப்பதானே செல்லுய்'

ஓமோம். உங்கட தங்கச்சியும் மகனும் இப்ப காமிலா
வீட்டிலதான் இருக்காங்க.

என்னபுள்ள செல்லுய் எனக்கி இது ஒண்டும் தெரியாதே.

ஜொஹா மாமி காலையில வந்தவ. இதப்பத்தித்தான்
பெரிய மனத்தாவலைப் பட்டுக் கதச்சா. எனக்கிம் இப்பதான்
தெரியும்.

முஸம்மில் மரைக்காருக்கு ஆத்திரம் உச்சம்தலைவரை
ஏறிற்று. அவருடைய இருதயம் டக்டக்கென அடித்தது.
கொம்பு மீசைபடபடவெனத் துடித்தது. எழுந்து தொப்பி
யைப் போட்டார். சால்வையைக் கையிலெடுத்தார்; மிதி
யடிக்கட்டையைக் காலிற் கொழுவினார். வேகமாக நடக்கத்
தொடங்கினார்.

'என்ன இது! எங்க போக' என்றார் அவர் மனைவி!

'வாறன்! என்ர தங்கச்சிற்றத்தான். அவங்க என்ன,
என்னைப் பகிடிபண்ணுருங்களா? என்று ஒருக்காகக் கேட்டு

வரப் போறன்” என்று மேலும் ஆத்திரம் பொங்கக் கூறிவிட்டு நடந்தார்.

காமிலாவும் உம்மாவும் முற்றத்தில் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாமாவைக் கண்டதும், காமிலா வீட்டுக்குள் ஓடிப்போய் பெரிய சவுப்பொன்றைக் கொண்டு வந்து திண்ணையில் விரித்தாள். அவளுடைய உம்மா திண்ணைச் சுவரோரமாக பயந்து போய் பல்வி போல் சுவரோடு சுவராக ஒட்டிப் போய் இருந்தாள்.

மரைக்கார் நிதானமாகக் கேட்டார் “காமிலா! உம்மா வளவை ஏன் வித்ததாம்! நான் ஐந்தேக்கர் பூமிய அபகரித்துக் கொண்டன் என்று நீ அண்டு புசல் கெளப்பினாயே! இந்த வளவை நான்தான் வாங்கி உங்கு உம்மாவுக்கும் வாப்பாவுக்கும் சீதனமாக்குத்தன். உனக்கு அது தெரியுமா?”

“தெரியும் மாமா! உம்மா சொல்லிச்சு”

“அப்படியானால் அதை விற்கும்போது எனக்கிட்ட ஒரு சொல் கேட்டிருக்கணுமா இல்லையா?”

“கேக்குறத்துக்கு நேரம் கெடக்கல்ல மாமா! அவ்வளவு அவசரமாக காசு தேவைப்பட்டது.”

“ஏன் ஹாமீது லெவ்வை போடியிர வீட்டபோய் தாயும் மகளுமா மாறி மாறி விலை பேசுறத்துக்கு நேரம் கிடைச்சது. எனக்கிட்ட ஒரு சொல் கேக்க நேரம் கெடக்கல்ல இல்லுவா! நான் அவ்வளவு பெறுமதியத்துப் போய் கெடக்கன். என்ற பெறுமதி உங்களுக்குக் காணுது.”

“இந்தப் பென்னம் பெரிய பள்ளியில மரைக்கார் சபையில இருக்கிற நீங்க பெறுமதியற்றவரா மாமா!”

“இல்ல காமிலா! உனக்கு மாப்பிள்ளை தேட, உன்ர தங்கச்சிக்கு நிண்டு கலியாணம் முடிப்பிக்க; எல்லாத்துக்கும் நான் தேவை. இப்ப நீங்க மாப்புளக்காறர்; நான் பெண்காறன். எல்லாத்துக்கும் உங்குட தயவ தேடி நிற்கணும் நான்.”

“என்ன மாமா! இப்பிடிச் சொல்றயள். வாப்பாவும இல்லாத நிலையில நீங்கதானே மாமா எங்குட சக துக்கத்தில எல்லாம் பங்கு எடுக்கவேணும்! குடும்பத்தலை நீங்கதானே!

“ஓமோம் நான் பங்கு எடுக்கன். நீங்க பங்கு போடுங்க; களிசறயள், ஒங்கு உம்மா என்ன பேசாமயிருக்கிற வாய டச்சிப் போச்சோ!”

“நீங்க இப்பிடி தடம் புடம் எண்டு வந்தா, நான் என்னத்தக் காக்கா பேசற! ஆறுதலாக எங்குட நியாயத் துகள விசாரியுங்களன் சொல்றம்”. என்றாள் தங்கச்சி.

“எல்லா நியாயங்களும் தெரியும் பொடிச்சி! நம்ம வாப்பா வெட்டின சோனைக் கண்டம் பத்தேக்கர் எனக் கிட்ட இரிக்கி அது வேற யாருக்கும் போகக் கூடாது. அத அன்வர் தம்பிக்குக் குடுத்து மகளக் கலியாணம் முடியுங்க எண்டுதானே, காமிலா வந்து என்னிட்ட சண்டை போட்டுது.”

“அதுல என்ன காக்கா பொள. அது நியாயமாக உங்களுக்குப் பட இல்லையா?”

“நான் உனக்குத் தந்த வளவு அது, அது தம்பி அன் வருக்குச் சேர வேணும்! அந்த வளவோடு அவர் என்ற புள் ளக்கி மாப்பிள்ளையாக வரணும். எனக்கும் தெரியாமல் வல் லான் ஒருவனுக்கு நீங்க அந்த வளவை வித்தபடியால் இந்த மாப்பிள்ளை எனக்கு வேணும்— இது உனக்கு, சரியான நியாயமாப் படலயா தங்கச்சி!

“பொண் இருந்த மூலையும் இல்லயாம், புரன் கிடந்த பூமியும் இல்லயாம்! ஒரு மாப்பிள்ளைக்கு பெண் இல்லாம போறதில்லை காக்கா.”

“மாப்பிள்ளை ஒண்டு கைல இருக்கிற தைரியம்தானே உங்களுக்கு! என்ற புள்ளையையும் செப்பிட்டு வச்சி மந்திரமோ தந்திரமோ பண்ணி அதயும் கெடுத்து, என்னப் போட்டு பேயாட்டுறயள்கா.”

“என்ன மாமா! ஒரு பெண் எடுக்க மந்திரம் னுமா! அந்தச் சாதியே எங்களுக்குத் தெரியாது! எங்களுக்கு ஒரு தலையிடி வந்தாலும் டொக்டர் ஹமீதுக்கிட்ட இல்லாட்டி அருணகுலசிங்கம் டாக்குத்தருக்கிட்டத்தான் போவோம். ஊதிப்பாக்கிற வழக்கம்கூட எங்களுக்கு இல்ல. நீங்க பெரிய மனுஷன், ஊரில மதிப்பானவங்க இப்பிடி யெல்லாம் கதக்காதங்க!”—என்று கொஞ்சம் அழுத்தமாக பேசினாள் காமிலா.

“அப்போ அதேன் மாமி மகனத்தான் கட்டிக்குவன் என்று ஒரே அழகையா அழகுது.”

“அறிவுள்ள புள்ள. மானக்காறி, மாமி மச்சிர அருமை தெரிஞ்சி அப்பிடி சொல்லுது. இவ்வளவு காலமும் ஒரு மாப்பிள்ளையைச் சொல்லிக்கிருந்து நீங்க திடீரென வேறொரு மாப்பிள்ளையப் பேசினா, அதுக்கு ரோசம் இருக்காதா மாமா”

“அது செரி! இப்பிடி எல்லாத்தையும் குழப்பி வச்சிற்று, தம்பி எங்கேயோ அறபுநாட்டுக்கு தொழில் தேடி போகயாமே; இதென்ன கூத்து. ஒங்குட தம்பி அறபு நாட்டுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் போனா, என் புள்ள வாழ்றதில்லையா?”

“மாமா! நீங்க நெனக்கிறுப் போல எல்லாம் ‘களா’கை கூடாது மாமா. எல்லாம் அவங்க அவங்கட விதிப்படி நடக்கும். தம்பி மூன்று வருஷத்தில நிறையக் காசும் உழச்சிக்கு வரும். எல்லா உழைப்பும் ஒங்குட புள்ளக்கித்தான் சேரும். இஞ்ச எங்களிட்ட குமர் குட்டி ஒண்டுமில்ல ஒப்பேத்துறதுக்கு”

“ஓஹோ காசாசை காட்டுறயளா? அதுக்கெல்லாம் இந்த முஸம்மில் ஆட மாட்டான்.”

‘காசாலதானே மாமா நீங்க பெரிய மனுஷன் ஆனீங்க! பள்ளி மரைக்காயாமார் சபையில் இடம் கெடச்சுது. காசாசை இல்லாத மனிசர் இந்த உலகத்திலே ஆர் இருக்காங்க!

“காமிலா, குறவன் பாம்புக்குப் பயப்படுகிறதில்ல. மாமா காசுக்கு ஆடப்போறதுமில்ல. கடல் தாண்டிப் போற

புள்ளய காத்திருக்க எனக்கு முடியாது. உறை போட்ட பாலையும் குமரான புள்ளயையும் நான் செல்லுமட்டும் வச்சிருப்பது புத்தியல்ல. நான் வருகிற றபியல் அவ்வல் மாதம் புள்ளக்கி கலியாணம் முடிக்கணும்”

“அது உங்க விருப்பம் காக்கா! எப்பிடியோ நீங்க வேறெடத்தில் மாப்புள எடுக்க விரும்புறியள். அத நீங்க வறைவேற்றுங்க. என்ற புள்ளயும் தொழில் துறையைத்தேடி நிரட்டும். ஒரு பிச்சைக்காரி அவனுக்கென்று இருப்பாள்” தங்கை இப்படிப் பேசினாள்.

கொமர் வெச்சியிருக்கிறவனுக்குத்தான் அதுர பாரம் தெரியும். ஒங்கொட செல்லம் விளையாட எனக்கு நேரம் இல்ல. என்னில ஒரு குறையும் வெச்சிக்காதங்கோ நான் வாறன். மூஸம்மில் மரைக்கார் எழுந்து நடந்தார். தங்கை அழும், விம்மும் ஒலி அவருக்குக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அன்வர் இரவு சற்று நேரம் கழிந்தே வீட்டுக்கு வந்தான்- அவன் எப்போ வருவான் என்று காத்திருந்த காமிலா அவன் வந்ததும் வராததுமாக மாமா வந்து சொன்ன கதை களையெல்லாம் மூச்சு விடாமல் கொட்டினாள்.

இதைக் கேட்டதும் அவன் உடல் எல்லாம் ஆத்திரத்தால் நடுங்கத் தொடங்கிற்று. தொழில் போராட்டம் அவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதையுமே விழுங்கி, அவனை சோதித்துக்கொண்டிருக்கும் இவ்வேளை, மாமாவும் கொஞ்சம் கூட கருணையில்லாமல் அவனுக்குச் சவால் கொடுப்பது அவனை

வெகுவாக வேதனைப்படுத்தியது. உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டாம். உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி... என்பது இதுதானா? என்று சிந்தித்தான். மாமாவுக்கு சரியான பாடம் கற்பியாவிட்டால் அவர் தொடர்ந்து இப்படி தன் மமதைச் சாட்டையால் என்னை அடித்து துன்புறுத்திக் கொண்டே இருப்பார் என்ற முடிவுக்கு அவன் வந்தான்.

சுபைதாவைத் தந்திரமாக அழைத்து வீட்டில் வைத்துக் கொண்டால் என்ன? அதன் பிறகு முஸம்மில் மரைக்கார் மகளைத்தேடி இங்கு வரட்டுமே, பள்ளி மரைக்காரின் மகள் வீட்டை விட்டு காதலனிடம் ஓடி விட்டாளாமே என்ற பெயர் அவருக்கு ஏற்பட்டால், அவரும் பள்ளி வாசலில் இருந்து விலகுவார். ஊர்ப்பெரியார் என்ற தகுதியும் இறங்கும், அவருக்கும் ஞானோதயம் வரும்... இப்படிச் சிந்தித்தான் அவன். ஆனால்....

அறபு நாட்டுக்குப் போகக் கடிதத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் என்னால் இதைச் சரியாகச் செய்யமுடியாது. மூன்று நாள் இங்கே இருக்கும்படி செய்து நான்காம் நாள் அவளை தகப்பன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, நான் விமானம் ஏறமுடியாது. அது சுபைதாவின் வாழ்வைப் பாழடிப்பதாக முடியும். அவன் உண்மை அன்புள்ளவள். என் மீது அருத காதலுள்ளவள். ஒரு மமதைக் காரனுக்குப் பிறந்த மணிவிளக்கு—அன்பின் எல்லை, மானத்தின் மணிவிளக்கு அவள் பாதிக்கப்படக்கூடாது. ஆனால் முஸம்மில் மரைக்காருக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கவேண்டும். ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிற இரண்டு போனைகளில் ஒன்று அசையாமல் ஒன்றை அடித்து விழச் செய்யும் ஸ்னுக்கர் விளையாட்டு இது.

அன்றிரவு அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. பாயில் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். அவனது மன அலைகள், கடல் அலைகள் போல ஒன்றை ஒன்று மோதி அடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஏதோ யோசனை வந்தவனாக எழுந்தான். மேசையில் இருந்த சின்னெக்ஸ் விளக்கை ஏற்றினான். கடிதத் தலைப்புப் புத்தகத்தை எடுத்து விரித்தான். எழுதத் தொடங்கினான். என் ஆருயிர் சுபைதா.

இன்னும் இரண்டாரு வாரங்களில் ஆகாய வீதியிலே உங்களையும் என்நெஞ்சில் சுமந்து கொண்டு பறக்க விருக்கிறேன். என் வாழ்வில் அது மகிழ்ச்சிகரமான நன்றாளா? அல்லது துன்பம் நிறைந்த துயர்நாளா என்றுஎன்னால்சூறமுடியவில்லை. தொழில் தேடிப் போவது மகிழ்ச்சிதான். என் துணைவியை அன்பின் கொழுந்தை விட்டுப் போவது எனக்குத் தாங்க முடியாத துயரமே. இந்த மகிழ்வுக்கும் துயருக்குமிடையில் நான் அலை மோதிக் கொண்டிருக்கையில் சோதனைமேல் சோதனையாக எனக்கு வேதனை தரும் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இந்த வேதனைச் சம்பவங்களிடையே உங்கள் உறுதியான உள்ளம் என்பக்கம் இருக்கிறது என்பதொன்றே எனக்கு ஆறுதல் தருகிறது. இது உண்மையா என்றும் ஒரு தரம் உங்களிடம் கேட்க விரும்புகிறேன்.

நீங்கள் பிறந்தது முதல் இன்றுவரை இருபது வருடங்கள். நீங்கள் எனக்குரியவர் என்ற கருத்தே நம்மிரு குடும்பங்களிலும் பேசப்பட்டு வந்தது. இதை உங்கள் தகப்பனார் திடீரென மாற்றி, விதிக்கும் மதிக்கும் வேறு அர்த்தம் கற்பிக்க முயல்கிறார். இதுவே இன்று எனக்குள்ள துன்பமாகும். என்நெஞ்சத்துச் சிம்மாசனத்திலே நான் உங்களைச் சுமந்து திரிகின்ற வேளையிலே உங்கள் மஞ்சத்தில் வேறொருவருக்கு இடம் கொடுக்க நினைக்கும் உங்கள் தந்தையின் கொடுமையான செயலை நீங்கள் திட்டமாக ஆதரிக்க மாட்டீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

நேற்று உங்கள் தகப்பனார் எங்கள் வீட்டுக்குவந்து நம் இரத்த உறவை முற்றாகத் துண்டித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். ஆம் நான் அறபு நாடு இருந்து வருமட்டும் ஒரு குமர்பிள்ளையை வைத்துக் காத்திருக்க முடியாதென்றும், ஆதலால் வேறு மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கல்யாணம் முடிக்கப் போவதாகவும் கூறி இருக்கிறார். இதை நீங்களும் ஏற்கிறீர்களா?

என் மனம் உவந்த மருக்கொழுந்தே நீங்கள் பணித்தால் நான் அறபுநாட்டுக்குச் செல்வதையும் நிறுத்தி உங்களைக்

கைப்பிடிக்க எண்ணுகிறேன். ஆனால் தொழிலும் வருமானமும் இல்லாத ஒரு ஆடவனை நீங்கள் ஏற்றுக் கஷ்டப்படக் கூடாது. மூன்று வருடங்கள் காத்திருந்தால் என் மீது உங்கள் தந்தை கூட எவ்வித குறையும் கூறமாட்டார். அதன் பிறகு நான் உங்களை என் இதயாசனத்தில் மட்டுமல்ல, என் அருகில், என்றுமே பிரியாமல் வைத்திருப்பேன். மீண்டும் நான் அறபு நாட்டுக்கு போகும்போது உங்களையும் என்னுடன் அழைத்துச் செல்வேன். ஏனெனில் அதன் பிறகு ஒரு கணமும் உங்களை விட்டுப் பிரிய என் மனம் ஒருப்படாது.

அன்பின் வடிவே, உண்மையான காதலர்கள் என்றும் ஒன்றுபட்டது கிடையாது. அவர்கள் கதை காவியமாக ஆவதோடு சரி என்பார்கள். நம் கதையும் அப்படி ஒரு காவியமாக ஆகக்கூடாது என்பது என் பிரார்த்தனை. இக்காதல் நிஜவாழ்க்கையாகப் பரிணமித்து, மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் தரவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

உங்கள் தந்தை ஒரு பிடிவாதக்காரர்தான். அவர் நினைத்ததைச் சாதிக்கவே பார்ப்பார். நீங்கள் அவரின் உண்மையான மகள் என்றால், அவரைவிடப் பிடிவாதக்காரியாகவும், நீங்கள் நினைத்ததைச் சாதிக்கும் வன்மை உள்ளவராகவும் இருக்கவேண்டும். இதுவே நீங்கள் என் மீது கொண்ட அன்பை நிரூபிப்பதற்கான சான்றுகளாகும். இதை நீங்கள் செய்வீர்களா?

வாழ்க்கைச் சாகரத்திலே, விதி எனும் சுழற்சாற்றால் அலை மோதித்தவிக்கும் என் படகுக்கு நீங்கள் ஒரு நங்கூரமாக இருந்து உதவவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் வாழப் போகும் எதிர்கால இல்லறத்தில் உங்கள் துணை எவ்வளவு தூரம் எனக்கு பயன்படும் என்பதைநான் உணர்வேன். காதல் வாழ்வு கஷ்டம் நிறைந்தது. அதை இன்பம் நிறைந்ததாக மாற்றுவோம். இதற்கு நீங்கள் உதவுவீர்களா?

உங்கள் தந்தை மிகவும் காரசாரமாக என் தாயிடமும் ராத்தாவிடமும் பேசினார். நான் தொழில் தேடி அறபு நாட்டுக்குப் போவதால் நான் வரும்வரை என்னைக் காத்திருக்க

முடியாதென்றும் முன்னர் பேசிய மாப்பிள்ளை முபாறக்கயே உங்களுக்குத் திருமணம் செய்யப் போவதாகவும் கூறிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்.

உங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள இயற்கையான இரத்த உறவைத் துண்டித்து எனது இடத்தில் அந்நியன் ஒருவனை வைத்துப் பார்ப்பதில் உங்கள் தந்தைக்கு ஏன்தான் இவ்வளவு ஆசையோ எனக்குத் தெரியாது. என்னைப் பொறுத்தவரை உங்களுையேயன்றி வேறொரு பெண்ணை என் மனத்தில் எண்ணியதும் கிடையாது. 'கற்பெனப்படுவது சொற் திறம்பாமை என்று ஒரு பெண் கவியாகிய ஓளவையே கூறினாள். உங்களது மனமாளிகையிலும் நான்தான் ஒளி விளக்காக பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தேன் என்றால் அந்த இடத்தில் வேறொருவரை வைத்து கடர் ஏற்ற நீங்கள் ஒரு போதும் விரும்பமாட்டீர்கள். இவ்வாறு மனம் திரும்புதல் ஒரு பெண்ணின் கற்பு நெறிக்கு ஊறு செய்வதாகும்.

எனவே நீங்கள் இந்த புதிய விவாக ஒழுங்கை இறுதிவரை எதிர்த்து நில்லுங்கள். என் மீது கொண்ட முறையான காதலை நிரூபித்துக் காட்டுங்கள். பெண்மையின் பண்பைக் காப்பாற்றுங்கள். இதுவே என்காதல் செல்வத்திடம் நான் இரக்கும் பிச்சையாகும். நன்றி. உயிர் மச்சான், — அன்வர்.

மறுநாள் சுபைதாவை நோக்கி கடிதம் பறந்தது. என் கடமையைச் செய்து விட்டேன் என்று அன்வரும் நிம்மதி கொண்டான்.

காமிலாவின் மகள் மிகத் தந்திரமாகச் சென்று மாமா கொடுத்த கடிதத்தை சுபைதாவிடம் சேர்த்தாள். சுபைதாவுக்கு இது ஓர் புதிய அனுபவம். காதலன் காதலிக்குக் கடிதம் எழுதுவதாக எல்லோரும் சொல்வார்கள். எட்டாம் வகுப்பு போடு படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு வீட்டோடு வந்துவிட்ட அவளுக்கு இப்படியான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அவளுக்கு இக்கடிதம் கிடைத்ததும் கால், கைகள் எல்லாம் உதறல் எடுத்தன. நல்ல காலம் இந்தக் காட்சியைப் பார்க்க வீட்டில் யாரும் இல்லை. உம்மாவும் அடுத்த வீட்டு மாமியோடு கதைத்

துக் கொண்டிருப்பது அவளுக்குக் கேட்கிறது. நடுங்கும் கரங்களால் கடிதத்தைப் பிரித்தாள். ஐயோ! என்ன புதுமை! காகிதத்தில் ஓட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய எழுத்துக்கள் நீரில்கிடக்கும் படர் தாமரைபோல ஆடிக்கொண்டிருக்கிறதே! அவளுடைய இதயம் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கிற்று. சிறிது நேரம் கண்ணை இறுகப் பொத்தி இருந்து தன்னைச் சரி செய்து கொண்டு மீண்டும் கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவளுடைய கண்கள் மலமலவென நீரைச் சொரிந்தன.

மச்சானுக்கு என் மீதுதான் எவ்வளவு இரக்கம் மருக் கொழுந்தே, மணிவிளக்கே என்றெல்லாம் எவ்வளவு ஆசையோடு எழுதி இருக்கிறார். அவர் படித்தவர்தானே! எப்போதாவது ஒரு நாள் அவருக்கு ஒரு தொழில் வராமலா போகும். இந்த வாப்பாவுக்கு இப்பிடிப் புத்தி கெட்டுப்போனதென்ன? பத்தேக்கர் காணியைக் கொடுத்தால் எங்கள் இரண்டு பேரின் சீவியத்திற்குத் தொழில் செய்யப் போதாதா? தொழில் ஒன்று தேடியல்லவா அவர் கடல் கடந்து பிறதேசம் போகப் போகிறார். மூன்று வருடங்களின் பின்தான் ஊருக்கு வருவேன் என்கிறாரே, அது வரை அவர் என்னை எண்ணி எண்ணி எவ்வளவு வேதனைப்படுவார்? இவ்வளவு காலமும் அவரைப் பார்க்காமல்தான் நான் எப்படி இருப்பேன்? பொன்னும் பொருளுமா எனக்குத் தேவை. அன்பு நிறைந்த என் மச்சான் என்னருகிலிருக்க வேண்டும் என்றல்லவா நான் நினைக்கிறேன். இந்த வாப்பாவுக்கு இதெல்லாம் விளங்கமாட்டேன் என்கிறதே. எனக்கு வேறொரு மாப்பிள்ளை பேசுகிறாராம். அப்படியானால் அவருக்கு வேறொரு பிள்ளை இருந்தால் அதற்கு அந்த மாப்பிள்ளையை விவாகம் செய்யட்டும். நான் ஒரேயொரு பிள்ளையானால் எனக்கு ஒரேயொரு மச்சான் இருக்கிறார். அவருக்கு மட்டுந்தான் நான் தாலி கட்டக் கழுத்தை நீட்டுவேன்.

என் உம்மா சொல்லுவா, நான் பிறந்து கிடந்தபோது என்னைப் பார்க்க மாமியும் காமிலா மச்சியும் வந்தாங்களாம். வரும்போது, இரண்டு சட்டைத் துண்டுகள், மணச் சவர்க்

காரம், பவுடர், நபர் ஷீட் இப்படி எவ்வளவோ சாமான்கள் கொண்டுவந்தார்களாம். இதனை எல்லாம் கண்ட என் உம் மாவுக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. 'என்ன புள்ள? ஒரு கடையையே வாங்கி வந்திருக்கீங்க?' என்று கேட்டாளாம் உம்மா. காமிலா மச்சி, நாங்கள் என்ன மாமி செய்யிற, அன் வர்தான் வாங்கிவந்து தந்தான். மாமாட மகளைன்றால் அவனுக்கு அம்மட்டு இரக்கம் என்று கூறினாவாம். இதைக் கேட்டு எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்களாம். அல்லா நாடவேணும் புள்ள என்று பதில் கூறினாவாம் என் உம்மா. அப்பொழுது மச்சானுக்கு ஆறு வயது.

இந்த இருபது வருடங்களாக எங்கள் உறவும், எண்ணமும் இப்படியே வளர்ந்து வந்தது. ஆல் போல வளர்ந்து வந்த இந்த உறவை கொச்சிக் கன்றைக் கிள்ளி எறிவது போல எறிந்துவிட என் வாப்பா எண்ணுகிறார். நான் அதிகம் படிக்கவில்லை. மாறி மாறிப் பேசவும் எனக்குத் தெரியாது. என் மனத்தில் அன்றுமுதல் இன்றுவரை இடம்பெற்றிருந்த வர் என் மச்சான் ஒருவரே. இந்த ஆலை, விழுதோடு பிடுங்கி எறிந்து அந்த இடத்தில் ஒரு காஞ்சரை மரத்தை நாட்ட நான் விரும்பப் போவதில்லை. விழுது இறங்கி நிற்கும் அந்த ஆல மரத்தைப் பிடுங்கி எறிந்துவிடவும் யாராலும் முடியாது.

நான் ஒரே அல்லாவுக்கும் ஒரே றகுலுக்கும் ஒரே வேதத்துக்கும் ஈமான் கொண்டவள். ஒரே கணவனை நான் என்றோ ஏற்றுக்கொண்டேன். அதை அறிந்தோ அறியாமலோ செய்து விட்டேன். அதை மாற்றுவது முடியாது. அறபு நாட்டில் அனாதரவாக வாழப்போகும் அவருக்கு நான் ஒரு ஏமாற்றத்தை அளிக்கலாமா? அவர் என்றோ ஒருநாள் என்னைத்தேடி வருமட்டும் அவருக்காகக் காத்திருப்பேன். இது உறுதி.

மா தம் ஒன்று கழிந்துவிட்டது. அன்வரும் ரவீந்திரனும் தபாற் கந்தோரை நோக்கிப் படை எடுக்கத் தொடங்கினர். காலே பத்து மணியானதும் இருவரும் சொல்லி வைத்தாற் போல தபாற் கந்தோர் முன்றிலில் நிற்பார்கள் தபாற் சேவ கள் வீட்டுக்கு வரும்வரை அவர்களுக்கு அவ்வளவு அவசரம்; ஆனால் கிடைப்பது ஏமாற்றமே. அதாவது அவர்கள் எதிர் பார்க்கும் அறபு நாடு செல்லும் கடிதம் ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை.

நண்பர்களும் உறவினர்களும் 'என்ன இன்னும் போக வில்லையா' என்று கேட்கத் தொடங்கினர். அவர்களுக்குப் பதில் சொல்வதே இவர்களுக்குப் பெரிய பிரச்சனை. ஏதோ இவர்கள் விஷயத்தில் தங்களுக்கும் அக்கறை உண்டு என்பது போல அவர்கள் காட்டினர். வீட்டில் களவு கொடுத்தவர்கள் இருக்கிறார்களே அவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பொருள் நஷ்டத்தைவிட, துக்கம் விசாரிக்க வருகிறவர்களுக்கு களவு எப்படிப் போனது என்று விளக்கம் கொடுத்து அவர்களது குறுக்கு விசாரணைகளுக்கெல்லாம் மறுமொழி சொல்லி அனு ப்புவதே பெரிய சிரமமான காரியம். இந்நிலைக்கு அன்வரும் ரவீந்திரனும் உட்பட்டார்கள். இவர்களது முகத்தில் விழிப் பதே இல்லை என்று வீட்டில் இருக்கவும் அவர்களால் முடிய வில்லை. ஒவ்வொருநாளும் இந்தக் காக்கிச் சட்டை காறனை கண்டால் தானே இவர்களுக்கும் நிம்மதி. இவ்வாறு இன் னும் நான்கு வாரங்கள் ஓடின- எல்லாமாக இரண்டு மாதங் கள் ஆயிற்று.

அன்வர் இருந்த வளவை விற்கான். ரவீந்திரன் அம்மா வின் கழுத்தில் கிடந்த தாலிக் கொடியை விற்கான், அறுபது

ரூபா பவுண் விற்கிற காலத்தில் ரவீந்திரனின் அப்பா அவனுடைய அம்மாவுக்கு வாங்கிப் போட்ட தாலிக் கொடி அது. பத்துப் பவுண் நிறைவுள்ள அக்கொடியை தன் உயிரினும் மேலாக பாதுகாத்து வந்தாள் அவனுடைய அம்மா. ஆனால் பெற்ற மகனைவிட அக்கொடி பெரிதா? தாயும் மகனுமாக வந்து அதனை ஜெவில் ஜுவல்லரியில் விற்று காசாக்கியபோது, அவனது அம்மாவின் கண்களில் நீர் பனித்ததை ரவீந்திரன் கண்டான். அவனுடைய மனதைவிட்டு அக்காட்சி இன்னும் மறையவில்லை. அம்மா நான், அறபு நாட்டுக்குச் சென்று ஓரிரு மாதங்களில் உன் கழுத்தில் கிடந்த கொடி போல் ஒரு கொடியை மீண்டும் வாங்கித் தருவேனம்மா என்று சபதம் கூறினான் அவன். அந்த சபதத்தை நிறைவேற்ற ரவீந்திரன் துடித்தான்.

அன்வரும் அப்படித்தான் விற்ற வளவைப் போல ஒரு வளவை வாங்கி நான்கறையில் ஒரு அழகான வீடும் கட்டி உம்மாவை அதில் இருத்திய பின்புதான், நான் கலியாணம் செய்வது என்று வைராக்கியம் கொண்டிருந்தான்.

இந்த இளைஞர்களுடைய சபதங்களும் வைராக்கியங்களும் இப்படி எத்தனையோ உண்டு. அவர்களுடைய நெஞ்சத் தாபங்கள் காணிய வடிவம் பெறத்தக்கவை. இந்த பழுவுலகத்தைவிட்டே மேலெழும்பி, ஆகாய மண்டலத்தில் சஞ்சரிக்கக் கனவு கண்டிருக்கும் அவர்களது அபிலாஷைகள் எண்ணிலடங்காதன. எல்லாம் 'ரிக்கற் கிடைத்துவிட்டது. ஆயத்தமாகப் புறப்பட்டு வரவும்' என்ற ஒன்றரை வரிக் கடிதத்துள் முடங்கிக் கிடந்தன. சிலவேளை தந்திதான் வருமோ என்றெண்ணிய அவர்கள் தந்திச் சேவகனையும் கண்டு தங்கள் முகவரியைச் சொல்லி வைத்தனர். ஆனால் ஒன்றும் வருவதாகக் காணோம். ஒரு முறை கொழும்புக்குச் சென்று நேரில் விசாரித்து வருவோம் என்று இருவரும் தீர்மானித்தனர். மறுநாளே கொழும்புக்குப் புறப்பட்டனர்.

இரவு முழுவதும் கண்விழித்து மூன்றாம் வகுப்பு புகையிரதத்தில் மிகக் கஷ்டமான பிரயாணத்தை மேற்கொண்ட அவர்கள் காலை ஐந்து முப்பதுக்கு புறக்கோட்டையை அடைந்

தனர். எனினும் புகையிரதக் கஷ்டங்கள் ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தோற்றவில்லை. கொழும்பைச் சென்றடைந்ததொன்றே அவர்களுக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சியாயிற்று.

காலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் குறித்த விலாசத்திலுள்ள கெமல் ரவலர்ஸ் ஏஜன்ஸியின் கந்தோரைச் சென்றடைந்தனர். ஒரு கிழவர் அப்பொழுதுதான் அந்த அறையைத் திறந்து கொண்டிருந்தார். இவர்கள் சற்று வெளியே நின்று தாமதித்துவிட்டு, மீண்டும் கந்தோருக்கு வந்தனர். அறையில் முந்திய தோற்றம், விமானப் படங்கள் எதுவுமில்லை. புதிய மாதிரியான கட்டிட அமைப்புகள், தோற்றங்கள் கொண்ட படங்களும், வரைபடங்கள் சிலவும் தொங்கின. ஒரு மத்திய வயது மனுஷர் ஒழுங்காக உடுத்தவராக டையுடன் வந்து அங்கிருந்த மேசையின் முன்னுள்ள சமீபமும் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, ரவீந்திரனையும், அன்வரையும் பார்த்து 'குட் மோனிங் கூறினார். இவர்களும் பதிலுக்குக் குட்மோனிங் சொன்னார்கள். அதற்கப்புறம்' அந்த மனுஷர் இவர்களைப் பார்த்து வாருங்கோ என்று மேசையின் முன்னால் கிடந்த கதிரையில் உட்கார வைத்து என்ன புதுவீடு கட்டணுமா நிப்பியரா என்ன விஷயமாக வந்தீர்கள். வேலை நடைபெற வேண்டிய இடம் கொழும்பு நகர எல்லையா? அல்லது நகரப்புறமா? என்று கேள்வியாகக் கேட்டார்.

இவர்களுக்கு நெஞ்சு சிலிர் என்றது. "நாங்கள் மிஸ்டர் சந்திரனைப் பார்க்க வேண்டும். நாங்கள் வேறு விஷயமாக வந்தோம்".

மிஸ்டர் சந்திரனா? அப்படி ஒருவர் இங்கில்லையே. என் பெயர் மிஸ்டர் முஹம்மத் நிஷாத். என்று விழித்தார் அவர்.

"இல்ல நாங்க அறபு நாட்டுக்கு வேலைக்குப் போறதுக்காக ஒழுங்கு செய்திருந்தோம். இரண்டு மாதமாகியும் பதி லொன்றும் வரல்ல. அதுதான் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தோம்."

"ஓஹோ. அப்படியா... நீங்க விலாசம் மாறிவந்திருக்கிறீங்க..."

“இல்ல இதே விலாசம், இதே விலாசம், இதோ கந்தேர் தான். நாங்க இரண்டு மாதத்துக்கு முன்பும் இங்கே வந்திருக்கிறோம்.”

அப்படியா? நாங்க இங்கே வந்து ஒருமாதந்தான். நிஷாத் ஹெளஸிங் கொன்றக்டர் என்பது எங்களது ஸ்தாபனப் பெயர். இன்னும் போர்ட் கூட மாட்டல்ல. இதுக்கு முன்ன வேறு யாரும் இங்கே இருந்திருக்கலாம். கடை ஒணர் அதப் பற்றி ஒன்றும் எங்களிட்ட சொல்லல்ல” என்றார் அவர்.

உங்களிட்ட ஏதாவது ஆதாரம் இருந்தா பொலிசில போய் ‘கொம்பலைன்’ பண்ணுங்க. அவங்க ஆளைப்பிடிச்ச செம்மையாக் குடுப்பாங்க. எங்கே பார்ப்போம் ஏதாவது ஆதாரம் என்று கேட்டார் மிஸ்டர் நிஷாத் முஹம்மத்.

காசு பெற்றதற்கான பற்றுச்சீட்டொன்றும் அவர்களுடைய கடிதத்தலைப்பு ஒரு பிரதியும், பாஸ்போர்ட் முதலாம் தஸ்தாவேஜுகளும் இவர்களிடம் இருந்தன. கடிதத்தலைப்பையும் பற்றுச்சீட்டையும் பார்த்த நிஷாத் முஹம்மத், உதட்டைப் பிதுக்கினார். ‘உங்களிடமிருந்து காசு ஆறாயிரம் ரூபா பெற்றதாக நிஸீற் இருக்கிறது. எதற்காக என்று குறிப்பிடவில்லையே, அதுவும் இல்லாமல் பிரயாண ஏஜன்ஸி என்றால் அரசாங்கப் பதிவு எண் வேண்டுமே. கடிதத் தலைப்பில் அப்படி ஒரு பதிவு இலக்கமும் இல்லையே, நீங்கள் படித்த பிள்ளைகளாக இருந்தும் இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து பார்ப்பதில்லையா?’

அன்வரும் ரவீந்திரனும் வேர்த்து விறுவிறுக்க சிலைபோல உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

நிஷாத் முஹம்மது சொன்னார்— ‘நீங்கள் நேரே பொலிசுக்குப் போங்கள். உங்களை ஏமாற்றி பணம் பறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் யார் என்பது பற்றி கட்டிடச் சொந்தக்காரரிடம் பொலிசே கேட்கும்.”

சரிஸேர், மிக்க நன்றி, நாங்கள் பொலிசுக்கே போகிறோம் என்று கூறிவிட்டு இருவரும் எழுந்தனர். முதலில்

தங்களைக் கூட்டிவந்த தரகர் ஷாஹூல் ஹமீதைத் தேடிச் சென்றனர். அவர் ஒரு தரகர்; ஓர் இடத்தில் நிலையாக இருப்பவர் அல்ல. மிகவும் சிரமப்பட்டு அவர் தங்கும் அறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அங்கு கிடைத்த செய்தி அவர்களை இன்னும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிற்று.

அவர் ஒரு இந்தியர். அவர் இலங்கையில் தங்குவதற்கான விஸா முடிந்ததென்று போலிஸ் அவரைப் பிடித்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பிற்று. அவர் இப்பொழுது தன் தாய் நாட்டில் சுகமாக இருப்பார். மரத்தால் விழுந்தவனை மாடு வெட்டிற்றும் என்பது போல இருந்தது இந்தச் செய்தியும்.

புறக்கோட்டை பொலிகக்குச் சென்று இருவரும் முறையிட்டனர். போலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் பெரேரா இவர்களுக்கு மிகவும் ஆறுதல் கூறி, சந்திரன் என்பவரைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர் இலங்கையில் எங்கே இருந்தாலும் நான் பிடித்து விடுவேன். நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லி, ஜீப்பில் இருவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு சந்திரன் இருந்த கட்டிடச் சொந்தக்காரரைத் தேடிப் போனார். கட்டிடச் சொந்தக்காரர் பின்வருமாறு விளக்கம் கொடுத்தார்.

அவருடைய பெயர் சந்திரன் அல்ல, இந்திரன். கடந்த ஆறுமாத காலமாக அவர் இந்த அறையில் இருந்தார். தன்னை ஒரு இன்ஸூரன்ஸ் ஏஜண்ட் என்றுதான் என்னிடம் கூறிக் கொண்டார். கடைசி மூன்று மாதமும் அறை வாடகையும் தராமல் என்னை அலைக்கழித்தார். நான் வழக்குப் போடப் போவதாக அவரை எச்சரித்தேன். லெட்டர் டிமாண்டும் அனுப்பிவைத்தேன். கடைசியாக இரண்டு மாதங்களின் முன்பு ஒருநாள் என் வீட்டுக்கு வந்து மூன்று மாத வாடகையும் தந்துவிட்டு இம்மாதம் முப்பதாம் தேதியுடன் அறையை விடுவதாகவும் கூறினார். நான் சரி என்றேன். அதே போல முப்பதாம் தேதி ஒரு லொறி கொண்டு வந்து அவருடைய சாமான்களையெல்லாம் ஏற்றிக் கொண்டு, அறைச்சாலியையும் தந்து விட்டுப் போனார் — இவ்வாறு விளக்கம் கூறினார் அவர்.

சரி அவர் எந்த ஊர், என்று கூறமுடியுமா? அவருடைய முகவரி உங்களிடம் இருக்கிறதா? என்று கேட்டார், பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.

'அவருடைய முகவரி எனக்குத் தெரியாது. அவர் தியத்தலாவை என்று என்விடம் கூறிக்கொண்டார். மருதானையில் இருக்கும் ஷாஹூல் ஹமீது என்ற தரகர் எனக்குத் தெரிந்தவர். அவருக்கு முகவரி தெரியலாம்' என்றார் சுட்டிச் சொந்தக்காரர்.

இதே ஷாஹூல் ஹமீதுதான் எங்களையும் இங்கே அழைத்து வந்தார். அவர் முன்னிலையில் தான் நாங்கள் காசு கொடுத்தோம் என்றான் ரவீந்திரன்.

"சரி ஷாஹூல் ஹமீதுதான் இங்கே கதாநாயகன். அவனைப் பிடித்தால் எல்லாம் வரும். வாங்க, அவனைத் தேடுவோம், என்று ஜீப்பைத் திருப்பினார் இன்ஸ்பெக்டர். ரவீந்திரனும் அன்வரும் தாங்கள் ஷாஹூல் ஹமீதைத் தேடிப்போன செய்தி ஒன்றையும் சொல்லவில்லை. ஒன்றும் தெரியாதவர்களைப் போல உடன் சென்றனர்.

மருதானையில் ஷாஹூல் ஹமீத்தின் அறைக்குப் போய் பார்த்தபோது, அவரைப் பொலிசார் பிடித்துச் சென்ற வரலாற்றைக் கூறி, அவன் இன்னும் சிலேவ் ஐலன்ட்டில் நிமாண்டில் இருப்பதாகவும், ஆள் இந்தியாவுக்குப் போகவில்லை என்றும் செய்தி கிடைத்தது.

ஜீப், சிலேவ் ஐலன்ட் சட்ட விரோத வரவு முகாம் நோக்கிப் பறந்து சென்றது. அன்வரும் ரவீந்திரனும் சற்று உற்சாகமாகக் காணப்பட்டனர்.

சிலேவ் ஐலன்ட் அகதிகள் முகாமில் ஷாஹூல் ஹமீத் இருந்தான். அன்வரையும் ரவீந்திரனையும் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரோடு வந்ததைக் கண்ட அவன் கண்கள் மேலே எழுந்து மிரளமிரள விழித்தன. அவன் உடம்பெங்கும் பயத்தால் நடுங்கியது.

பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் முகாம் அதிகாரியோடு பேசி ஆளை ஜீப்புக்குக் கொண்டுவந்து, உன்ட நண்பனுடைய

பெயர் மிஸ்டர் இந்திரனா, அல்ல மிஸ்டர் சந்திரனா? என்று முதல் கேள்வியைக் கேட்டார்.

‘யாரைக் கேக்கிறீங்க ஸார்’ என்றான் ஷாஹூல் ஹமீத். புட்போல் கோளி பந்தைச் சென்ரர் பண்ணி அடிப்பது போல, குறிபார்த்து இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு உதை கொடுத்தார். அப்படியே ஜீப்புக்குள் போய் விழுந்தான் ஷாஹூல்.

“இவர்களை அறபு நாட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவதாகச் சொல்லி, ரூபா ஆரூயிரம் வாங்கிக் கொடுத்தாயே இதுக்கிடயில் மறந்து விட்டாயா? அல்ல மறுத்துப் பார்க்கிறாயா?” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“அவன் பெயர் இந்திரன் ஸார். ராஜேந்திரன் என்ற பெயரை அப்படிச் சுருக்கமாக அழைப்பாங்க.”

‘நிச்சயமாக இந்திரனுடைய வினையாட்டெல்லாம் அவனிடத்தில் இருக்கிறது. அவன் இப்போ எங்கே?’

“தெரியாது ஸார். அவனுக்கு ஒரு காரியாலயம் இருக்கு. அதில இருப்பான் ஸார்.”

‘ஒன்றும் தெரியாதவன்போல நடிக்கிறாய் இல்லையா? அவன் அறையைவிட்டு வெளியேறி இரண்டு மாதமாகிறது.”

ஓம் ஸார்.

‘சரி இப்போ அவன் எங்கே இருப்பான். அதையாவது சொல்லு.’

எங்கே இருப்பான் என்று எனக்குத் தெரியல்ல ஸார் அவர்ர ஊர் பண்டாரவனே.

அப்படியானால் தியத்தலாவை இல்லை?

தியத்தலாவையில் கலியாணம் முடிச்சிருக்கார். பண்டாரவனையில்தான் இருக்கிறதாக சொல்லிக்குவார் ஸார்.

ஜீப் புறக்கோட்டை போலிஸ் ஸ்டேஷனைச் சென்றடைந்ததும் இன்ஸ்பெக்டர் அன்வரையும் ரவீந்திரனையும் பார்த்து, தரவு எடுக்கக்கூடிய ஆனைப்பிடித்து விட்டோம். இந்திரன் சிங்

கராஜக் காட்டில் ஒழித்திருந்தாலும் நாங்கள் பிடித்து விடுவோம். இந்திரனைப் பிடித்ததும் உங்களுக்கு அறிவிப்போம். இப்போ நீங்கள் போகலாம் என்றார்.

செல்லும்வழி தெரியாமல் செல்லும் திசை அறியாமல் அன்வரும் ரவீந்திரனும் புறக்கோட்டையை நோக்கி நடந்தனர். மிகவும் அலுத்துக் களைத்துப் போய் அவர்கள் காணப்பட்டனர். ஒரு சைவக் கடையில் புகுந்து வயிரூர உண்டனர்.

அடுத்து என்ன செய்வது? என்று இருவரும் யோசித்தனர்.

அன்வர் சொன்னான்: நான் இனி ஊருக்குப் போக முடியாது. இந்த நிலையில் எந்தாய் முகத்தில் எப்படிப் போய் விழிப்பது? என் மாமனார் என்னைப் பற்றி எப்படி நையாண்டி செய்வார்? நான் இன்றிரவே கண்டிக்குப் புறப்படப் போகிறேன். ரவீ நீ ஊருக்குப் போக விரும்பினால் போ.

“நான் ஊருக்குத்தான் போக வேண்டும். நான் செய்த வேளாண்மை மூன்றேக்கர் கிடக்கிறது. அதை வெட்டி எடுக்க வேண்டுமே” என்றான் ரவீந்திரன்.

அன்றிரவே, ஒருவர் கண்டிக்கும் மற்றவர் மட்டக்களப் புக்குமாக ரெயினில் புறப்பட்டனர்.

கீண்டி நகருக்கு வந்துசேர்ந்த அன்வர், தனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் சூட்கேஸை வைத்துவிட்டு, உடையை மாற்றிக் கொண்டு டவுனுக்குப் புறப்பட்டான். அவனுடைய கைவசம் சில ரூபாய்கள்தான் இருந்தன. அது இரண்டொரு நாட்களுக்குத்தான் போதுமானது. அதனிடையே அவன் சாப்பாட்டு வசதியோடு ஒரு தொழிலைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் பிடவைக் கடையொன்றில் சேரும் விருப்பம் அவனுக்கு இருந்தது. ஒவ்வொரு கடையாக ஏறி இறங்கினான். எங்குமே ஆள் தேவைப்பட்டதாக இல்லை. "இருக்கிற ஆட்கள் சிலரை குறைப்பதற்கு நாங்கள் யோசிக்கிறோம். இந்த நிலையில் புது ஆட்கள் தேவை இல்லை" என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

இரும்புக் கடைகள், மருந்துச் சாப்புகள், சில்லறைக் கடைவரை போனால், எங்குமே அவனுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை. பகல் பதினொரு மணியாயிற்று. களைப்பும் மனச் சோர்வும் அடைந்தவனாக ஒரு தேனீர்க்கடையுள் புகுந்தான்.

அது டவுனிலேயே பெரியதொரு ஹோட்டல். தங்கும் வசதியும் கொண்டது. ஐம்பது பேர் அளவில் வேலை செய்கிறார்கள். உள்ளே போய் ஒரு டீக்கு ஓட்பண்ணினான். முதலில் தண்ணீர் ஒரு கிளாஸ் வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டு அப்புறம் டீயைக் குடித்தான். ஒரு புதுத்தெம்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. கெஷியரிடம் வந்து காசைக் கொடுத்துவிட்டு, சிறிது நேரம் ஹோட்டலை அவதானித்துக் கொண்டு நின்றான்.

இவன் ஹோட்டலை அவதானிக்கும் விதத்தைப் பார்த்த கெஷியர் “நீங்கள் என்ன அப்படியே ஹோட்டலை வாங்குகிறவர் மாதிரி பாக்கிறீங்க. இது விக்கிறதில்ல” என்றான் சற்று நையாண்டியாக.

இந்த நையாண்டி அன்வரின் மனதில் களீர் என்று குத்திற்று. எனினும் பொறுத்துக் கொண்டு “.....வந்து வந்து நான் அப்படியொன்றும் உங்க ஹோட்டலை வாங்குற துக்கில்ல... இங்கே எனக்கொரு வேலை தருவீங்களா? அதைக் கேக்கத்தான் இங்கே நிண்டேன்” என்று மிகப் பணிவோடு கேட்டான்.

‘அப்படியா? நீ எந்த ஊர்? ஹோட்டல் வேலையில் முன் அனுபவம் இருக்கா? என்ன வேலை தெரியும்?’

நான் மட்டக்களப்பு, ஹோட்டல் அனுபவம் கொஞ்சம் தெரியும். டீ போடுவன், வெயிற்றர் வேலை செய்வன், றூம் போய் அனுபவமும் உண்டு. இவ்வாறு ஒரு கற்பனை அனுபவத்தைக் கூறினான் அன்வர். ஆனால் சின்னவயதில் அவன் மாமா கூளாவடியில் ஒரு தேனீர்க்கடை வைத்திருந்தார். அக்கடையில் இடை இடையே நின்றதால் ஓரளவு டீ போட மட்டும் அவனுக்குத் தெரியும். அந்தத் தைரியத்தில் இவ்வாறு முழுவதுமாகக் கூறிமுடித்தான் அவன்.

சரி எனக்கும் (பக்கத்தில் இருந்த ஒருவரைச் சுட்டிக் காட்டி) மனேஜருக்கும் இரண்டு டீ போட்டு வா பாப்பம் என்று சொல்லி, டீ மேக்கருக்கும் கண் காட்டினார் கெஷியர். அன்வர் அல்லாஹ்வை முன்வைத்து போனான். ஜொக்கைக் கழுவி, இரண்டு கப் அன் சாசரையும் துப்பரவாகக் கழுவி டீயைப் போட்டான். ஜொக்கில் இருந்த டீயை மற்றோர் ஜொக்கில் ஊற்றி ஆற்றிக் கலக்கும் போது அல்கதின் குழாய் போல அவ்வளவு உயரமாக எடுத்து ஊற்றிய பாங்கு, மனேஜருக்குப் பிடித்துப் போயிற்று. ஒரு டீயை எடுத்து இரண்டு கப்பில் டீயை ஊற்றி அவனே கொண்டு வந்து பரிமாறினான்.

டீ, மனேஜருக்கும் கெஷியருக்கும் பிடித்துப் போயிற்று.

உன் பெயர் என்ன என்று கேட்டார் மனோஜர்.

‘அன்வர்’.

விவாகம் ஆயிற்று?

‘இன்னும் ஆகல்ல’.

சரி, இந்த நாளையில் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்து விட்டது. பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் வைத்து நடத்த இயலாது. மத்திய கிழக்கு நாடுகள் எண்ணெய் விலையைக் குறைத்தால், அதைப்பற்றி யோசிக்கலாம். சரி, சம்பளம் என்ன கேக்கிறாய்?

உம்மா ஒன்றுதான் என்னை எதிர்பார்த்திருக்கா. அவளுக்கு மாதாமாதம் ஏதாவது அனுப்பினால் போதும் ஸார்.

“சரி நீ இன்று தொடக்கம் வெயிற்றராக நில்லு. தேவைப்பட்டால் டீ மேக்கராவும் போடுவம். உண்ட நடை முறைகளைப் பார்த்து பிறகு தீர்மானித்து சம்பளம் தருகிறோம்.”

“நன்றி ஸேர்” என்று கூறியவனாக, ஒருமேசையின் பக்கமாகத் தன் கடமையைச் செய்யப் போனான் அன்வர்.

றியாதில், ஹோட்டல் ஒப்ரேவில் நிற்க வேண்டிய அன்வர் கண்டியில் ஹோட்டல் ரெட்ரேவில் நிற்கிறான். இவ்வளவுதான் வித்தியாசம்.

எந்தச் சலனமும் அற்றவனாக ஹோட்டலில் மிக உற்சாகமாகக் கடமை செய்தான் அன்வர். கொஞ்சங்கூட அலுப்பு களைப்பு அற்றவனாக இருந்ததால், எல்லாருடைய அபிமானத்தையும் விரைவில் பெற்றான். எதற்கும் கோபமே இல்லாதவனாக எப்பொழுதும் சிரித்த முகத்துடன் காட்சி தந்தான். ஆளும் ஆஜானுபாகுவான வெட்டான தோற்ற முடையவனாக இருந்ததால் அவனிடத்தில் பழகுகிறவர்கள் இயல்பாகவே கொஞ்சம் மரியாதை செலுத்த வேண்டியதாயிற்று.

அந்த ஹோட்டேல் கண்டியில் பிரபலமான ஹோட்டல் களுள் ஒன்று. பெரிய மனுஷர்களெல்லாம் வரும் இடம்.

லொஜிங் வசதியும் இருந்ததால் தூர இடங்களிலிருந்தெல்லாம் பிரமுகர்கள் வருவார்கள். அவர்களுடன் மிக்க மரியாதையாக பழகவேண்டும், சில வேளை வெளிநாட்டவர்கள்கூட வந்து தங்குவார்கள். அவர்களுடன் ஆங்கிலத்தில் பேசவும் வேண்டும். நீண்டகாலமாக மிக கௌரவமான இடம் ஒன்றைப் பெற்றிருக்கும் ஹோட்டல் ரெட்ட்ரேஸ், இதன் உணவு தரத்தை உபசார அழகை நடைமுறை விதிகளைப் பாதுகாப்பதில் ஹோட்டல் ஊழியர்களுக்கு அடிக்கடி அறிவுறுத்தல் வகுப்புகளும் நடைபெறும்.

ஹோட்டலின் கீழ் பகுதி சாதாரணமாக எல்லோரும் வந்து உருகித்து சாப்பிட்டுப் போகக்கூடிய வசதிகள் உள்ளவை. மாடிப்பகுதி, லொஜிங்கில் இருப்பவர்களும் முக்கியமான பிரமுகர்களும் பெண்களும், பெண்களோடு வருபவர்களும் உபசரிக்கப்படும் இடமாகவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கு கடமையாற்றுபவர்களுக்கு நிறைய 'டிப்ஸ்' கிடைக்கும். ஆதலால் எல்லா ஊழியர்களும் மேல் மாடிக்குப் போகவே விரும்புவர். ஆனால் மேல் மாடியில் கடமையாற்றும் யோக்கியதாம்சம் அனேகரிடம் இல்லை. இந்த நிலையில் அன்வர், மேல் மாடியில் கடமையாற்றும் யோக்கியதாம்சங்களும் சிறப்புகளும் உள்ளவன் என்ற முடிவுக்கு மனேஜர் வந்தார்.

வந்த இரண்டு வாரங்களில் அன்வர் மேல்மாடி பரிசாரகனாக பதவி உயர்த்தப்பட்டான். இது வேறு பலருக்குப் பொருமையைத் தந்தாலும் அவன் அதற்குத் தகுதியானவன். விசேடமாக ஆங்கில அறிவுள்ளவன் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். மேல் மாடியில் கடமையாற்றும் பன்னிரண்டு பேருக்கு அன்வர் தலைவனாக இருந்தான். அவனுடைய மேற்பார்வையில் அந்தப் பகுதி மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

அன்வர் அந்தப் பகுதிக்குப் போன நாள் முதல் எவ்வித முறைப்பாடுகளும் இல்லை. மேன்மாடி வியாபாரம்கூட சற்று அதிகரித்தது. டைனிங் சலூன்கள் மிகவும் துப்புரவாக இருந்தன. இவனுடைய விருப்பப்படி அழகிய படங்கள் அங்கு

மாட்டப்பட்டன. மேசைகள் எப்பொழுதும் பளிச்சென இருந்தன. விற்கப்படும் உணவுப் பொருட்களைக்கூட இவன் பருகி பார்த்து தரம் இல்லாத உணவு வகைகளைப் பற்றி மனேஜருக்கு புகார் செய்யத் தொடங்கினான். இதனால் உணவு சமைப்பவர்கள், கேக் வகைகள் தயாரிப்பவர்கள் கூட தம் கடமைகளை மிகக் கவனமாகச் செய்யத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு வெயிற்றருக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மேசையில் அல்லது டைனிங் சலூனில் கொஞ்சம் கூட அழுக்குக் காணப்பட்டால் அல்லது தரையில் கொஞ்சங்கூட தூசி காணப்பட்டால் இருபத்தைந்து சதம் தண்டம் என்ற நடைமுறையை இவன் ஏற்படுத்தினான். இப்பொழுது ஹோட்டெல் றெட்ரோஸ், மனேஜர் வசம் இருக்கிறதா? அல்லது அன்வரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதா? என்பது பற்றி ஹோட்டல் முழுமையும் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. அன்வர் அங்கு ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தினான். அதை ஹோட்டல் நிர்வாகம் மனப்பூர்வமாக அங்கீகரித்தது.

அன்வர் மேலும் மேற்பார்வையாளனாக மட்டும் இருக்கவில்லை. அவனும் சேர்ந்து பரிசாரகனாகவும் கடமையாற்றினான். விருந்தினர் வந்தபோது முதலில் அவனே சென்று 'என்ன வேண்டும்' என்று கேட்பான். உணவு வகைகளை அவனே அன்போடு பரிமாறுவான் விருந்தினர் எழுந்து போகும்போது மீண்டும் எங்கள் ஹோட்டலுக்கு வாருங்கள், நன்றி என்று கூறும் புதுமுறையொன்றையும் ஆரம்பித்தான். யாராவது 'டிப்ஸ்' வழங்கினால் அவன் அதை எடுக்க மாட்டான். தன்னோடு கடமையாற்றிய மற்றொருவருக்கே அதனைக் கொடுத்துவிடுவான்.

பணத்தில்கூட ஆசையில்லாத அன்வரைப் பற்றி அந்த ஹோட்டலில் ஒரு உயர்ந்த அபிப்பிராயம் நிலவியது. மனேஜர், கேஷியர் ஆகியோர் இவனையும் தங்களைப் போன்ற ஒரு நிர்வாகியாகவே கவனித்தனர். ஹோட்டல் முதலாளி ஏதாவது ஓர் ஆலோசனைக்கு அவர்களைக் கூப்பிடும்போது அவ்வரையும் சேர்த்தே கூப்பிடுவார். இவ்வாறான ஓர் இடத்தைப் பெற்றான் அன்வர். இந்த இடத்தை அன்வர் பெற்ற கதை என்றுமே அவன் வாழ்வில் மறக்க முடியாதது.

ஹோட்டல் முதலாளி முனவ்வர் ஹாஜியார் பெரும் பணக்காரர். அவருக்குப் பல இடங்களில் சொத்து உண்டு. அங்கெல்லாம் போய்க்கொண்டு இருந்திருந்து ஒரு நாள் ஹோட்டலுக்கு வருவார். அன்வர் மாடிப் பகுதிக்கு மாற்றப் படுகிறவரையில் அவனுக்கு முதலாளியைத் தெரியாது.

ஒரு நாள் முனவ்வர் ஹாஜியார் ஹோட்டலுக்கு வந்தார். மாடிப் பகுதியை அவர் பார்வையிட வந்தபோது, அன்வர் அவரிடம் சென்று வாங்க ஸேர், வாங்க என்று வர வேற்றான்.

“நான்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார் முதலாளி.

‘சரி ஸேர், என்ன வேணும்? இன்று சற்றே, இன்றைய ஸ்பெஷல் சிக்கின் புரியாணி; ஒன்று போடுவோமா?’ என்று கேட்டபடி, முதல்ல இருங்க ஸேர். சும்மா நிண்டுக்கிட்டிருக்கியளே அது எங்களுக்கு நல்லாயில்ல இருங்க’ என்றான்.

பக்கத்தில் கிடந்த கதிரை ஒன்றில் உட்கார்ந்த முனவ்வர் ஹாஜியார் ஒரு கிளாசில் குளுந்த நீராகத்தா முதல்ல. என்றார்.

ஒரு வெயிற்றரிடம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைக்கச் சொல்லிவிட்டு, ஏன் சார் கூல் செய்த கொக்காக்கோலா ஒன்று எடுக்கிறீங்களா? என்று கேட்டான்.

விடமாட்டாய் போலிருக்கே, சரி ஒன்று கொண்டுவா என்றார் ஹாஜியார்.

கொக்காக்கோலா எடுக்க அன்வர் போனான். மாடிப் பகுதி கேஷியர் அவனைக்கூப்பிட்டு ஏதோ சொன்னார். அவ்வளவுதான் அன்வர் நடுங்கிப் போனான்.

கொக்காக்கோலாவை மூடி திறந்து கிளாஸ் ஒன்றையும் வைத்து ட்றேயுடன் எடுத்துச் சென்று முனவ்வர் ஹாஜியாருக்கு முன்னால் வைத்தவன் சற்றுப் பின் வாங்கியவனாக, ஸேர்! நான் இரண்டு கிழமையாகுது வந்து. நேற்றுத்தான் மாடிக்கு/

மாற்றப்பட்டேன். உங்களை எனக்குத் தெரியாமல் நடந்துக்
கிட்டன் என்னை மன்னிக்கணும் சேர், என்ருன்.

ஹாஜியார் சிரித்துக்கொண்டு 'உன்னைப் பற்றி மனேஜர்
சொன்னார். உன்னைப் பார்க்கத்தான் மாடிக்கு வந்தேன்.
நீயே உன்னை யாரென்று காட்டிக் கொண்டாய். அதில என்ன
தவறு''

'இல்ல ஸேர்' உங்கள் தெரியாம இருந்தது என் குற்றம்
தானே.

'அப்படி இருந்தபடியால் தானே ஹோட்டலுக்கு வந்த ஒரு
வரை எப்படி உபசரிப்பாய் என்பதே நானே நேரில் கண்டேன்''

'கொக்காக்கோலா வேணுமா ஸேர்!'

'நீ தந்ததை நான் வேண்டாம் என்று சொல்லலாமா?'
என்று கூறியபடி அதனை அருந்தத் தொடங்கினார்.

'சரி! உண்ட கடமையை நீ சரியாகச் செய்! உன்னை எனக்கு
ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும்
இருந்தால் உன்னை நல்ல இடத்தில் நான் வைப்பேன்' என்று
கூறியபடி கீழிறங்கிச் சென்றார் முதலாளி. அன்வர் அப்பொ
ழுதுதான் சுயநிலைக்கு வந்தான்.

10

அன்வர் இரண்டு மாதங்களாக தன் கடமையை மிகவும்
திறம்படச் செய்தான். கண்டிச் சுவாத்தியமும் அயராது
உழைப்பும் அவனுக்கு அயர்ச்சியைக் கொடுத்தன. ஒரு நாள்
அவனுக்கு மிகக் கடுமையான காய்ச்சலாகிவிட்டது. டாக்டர்
ஒருவரை எடுத்துப் பார்த்த போது, அவர் ஆஸ்பத்திரியில்

சேர்க்கவேண்டும். என்றார். அவ்வாறே அன்வர் ஆஸ்பத்திரி யில் சேர்க்கப்பட்டான். மனேஜர், கேஷியர், முதலாளி எல் லோரும் அன்வரின் தேக நலனை ஒவ்வொரு நாளும் சென்று பார்த்தனர்.

அன்றிரவு அவனுக்கு நூற்றி இரண்டு டிகிரியில் காய்ச்சல் காய்ந்தது. இவன் பலவாறு வாய்புலம்பத் தொடங்கினான். இரவு நேரத்து நேர்ஸ் அவனை மிகவும் அக்கறையோடு பார்த்துள். அவள்கூட அடிக்கடி 'மட்டன்' புறியானி சாப்பிட ஹோட்டல் றெட் றோஸிக்கு வருபவள். இவனைப் பலமுறை அவள் கண்டிருக்கிறாள். ஆதலால் இவன் மீது சற்று அக்கறையுள்ளவளாகக் கவனித்தாள்.

இரவு நடுயாமம் பன்னிரெண்டு மணி இருக்கும். அன்வர் 'சுபைதா; சுபைதா...' என்று வாய்புலம்பத் தொடங்கினான். நேசுக்கு ஒரே சிரிப்பாக இருந்தது. தன்னோடு கடமையாற்றும் மற்ற நேசைப் பார்த்து, ஆண்கள் இளமையில் ஒரு பெண்ணை நேசிப்பார்கள். முதுமையில் கூட அவர்களைக் கவனிக்க ஒரு பெண் தேவை, நோயுற்றிருக்கும் போது கூட ஒரு பெண்ணின் பெயரை உச்சரிக்கிறார்களே! நாங்கள் எல்லா வலிமையும் உடையவர்கள் என்று கூறும் இவர்களிடம் உள்ள உண்மையான பலவீனத்தைப் பார்த்தீர்களா என்று கூறினான்.

அதற்கு மற்றவள் 'ஆண்களுடைய எல்லா வலிமையும் பெண்கள் அவர்களைப் பாராட்டுவதில் தங்கி இருக்கிறது. இது தவிர ஆண்களுக்கென்று வலிமை ஏது' என்றாள் கிண்டலாக.

'ஆம்! ஆண்மை ஊட்டுவது பெண் முலைப்பால்' என்றான் பாரதி. 'அன்னை ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்' என்றான் மற்றோர் கவிஞன். ஆணுடைய வீரமெல்லாம் பெண்ணுடைய ஆதரவில் தங்கி இருக்கிறது என்று விளக்கினான். அன்வருக்கு பொறுப்பான நேர்ஸ்.

'சரி, சரி நாளைக்கு அவர் கண் விழித்து எழுந்ததும் அந்த சுபைதா யார் என்று கேள்' என்று கூறிச் சிரித்தாள் மற்றவள்.

மறுநாள் அன்வருக்குச் சற்றுச் சுகம் ஆயிற்று. ஆனால் அன்று இரவு நேர்ஸ் போய் வேறொரு நேர்ஸ் வந்தாள். பகலெல்லாம் அவனுக்கு காய்ச்சல் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் மிகவும் களைப்பாகக் காணப்பட்டான். உணவு உட்கொள்ள வேண்டாம் என்று டாக்டர் கூறியதால், நீராகாரமே அவனுக்கு வழங்கப்பட்டது. பின்னேரமாக வெளியில் சற்று உலவி வந்தான்.

மாலை ஆறு மணிக்கு, இரவு நேர்ஸ் வந்தாள். அன்வரைக் கண்டதும் சிறிது புன்னகைத்தவளாக 'எப்படி லேர், ககமா' என்றாள்.

இன்று பகல் முழுமையும் காய்ச்சல் இல்லை. இரவைக்கு என்னவோ தெரியாது என்றான் அவன்.

இரவைக்கு காய்ச்சல் வந்தால் நல்லது, மிச்ச ரகசியங்களுக்கும் நான் அறிந்துகொள்ளலாம் அல்லவா? என்று கிரித்தாள் அந்த நேர்ஸ்.

அன்வர் ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்தான். "என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"காய்ச்சல் வேகத்தில் நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?"

அன்வர் மிகவும் வெட்கப்பட்டவனாக, "என்ன சிஸ்டர் நான் ஏதும் உளறிவிட்டேனா" என்றான்.

உளறியது ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு சொல் மட்டும்தான் கேட்டது.

அந்தச் சொல்,

அது ஒரு பெண்ணின் பெயர். "அப்படி ஒரு பெண் என் இதயாசனத்தில் இல்லையே"

"இல்லாமல் அது காய்ச்சல் அகோரத்தில் வெளிவருமா? நாங்கள் உங்களைப் போல எத்தனையோ நோயாளிகளைப் பார்த்திருக்கிறோம் அன்வர்!

"அந்தப் பெயரைத் தயவு செய்து சொல்லுங்கள் சிஸ்டர்.

“உங்களுக்குத் தெரிந்த பெயரை நான் சொல்ல வேண்டாமா! அதை நீங்களே இப்பொழுது ஒழுங்காகச் சொல்லுங்கள்?”

“என் மூத்த ராத்தா பெயர் காமிலா, இளைய ராத்தா பெயர் சுலைகா, உம்மாவின் பெயர் பாத்திமா...”

“நீங்கள் வீணாக அளக்கிறீர்கள் அவ்வாறு.”

“இளைய ராத்தாவின் பெயரின் முதலெழுத்தில் தொடங்கும் மூன்றெழுத்துப் பெயர் அது. இன்னும் என்னை ஏமாற்று கிறீர்களே!”

“சிஸ்டர்! என்னை மன்னித்து விடுங்கள், நான் இந்த ஆஸ்பத்திரியில் காய்ச்சலாகப் படுப்பதற்குக் காரணமே அப் பெயர்தான். ஆனால் அது முடிந்த காவியம். இழந்த காதல், அதை நான் காய்ச்சல் அகோரத்தில் உச்சரிக்க நேர்ந்தது என் துரதிர்ஷ்டமே.”

“அப்போ மற்றொரு காவியத்தைப் படைக்கத் தொடங்கலாமே! ஆண்களுக்கு வேலையே இப்படிக்க காவியம் படைப்பது தானே!”

“சிஸ்டர் நீங்கள் என் உடன் பிறப்புப் போல இருக்கிறீர்கள். நான் உளம் நொந்தவன். இப்பொழுது உடல் நொந்து இருக்கிறேன். நீங்கள் என்னைத் தவறுகப் புரிந்து கொண்டு பேசுகிறீர்கள்”

“தன்னைக் குற்றவாளி என்று யார்தான் ஏற்றுக் கொள்வார். எல்லாக் குற்றமும் யாராவது ஒரு அபலைப் பெண்ணின் தலையில் போய் விடும்”

“நீங்களும் அவ்வாறான அபலையாக இருந்திருக்கிறீர்களா? சிஸ்டர்”

“இல்லை அப்படி இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டையை அணிந்து கொண்டு தொழில் செய்ய வந்திருக்கிறேன்”

“தொழில் செய்து வருமானம் பெற்றால் மட்டும் ஒரு பெண் தனக்குரிய அபிலாஷைகளை யெல்லாம் நிறைவேற்றி உரிய பாதுகாப்பையும் பெறமுடியுமா? சிஸ்டர்”

“பெற நான் முயற்சிக்கிறேன்”

“உங்களை இறைவன் ஆசீர்வதிப்பானாக”

“ஆசீர்வாதம் என் வாழ்வில் பலிக்கட்டும். மீண்டும் ஒருக்கா வருகிறேன்” என்று கூறி மற்றக் கட்டிலுக்குச் சென்றாள்.

மறுநாள் பின்னேரம் மட்டும் காய்ச்சல் சிறிது காய்ந்தது. பிறகு விட்டுப் போயிற்று. டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு ‘இரவைக்கும் காய்ச்சல் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் நாளைக்கு வீட்டுக்குப் போகலாம்’ என்றார்.

இரவைக்குக் காய்ச்சல் வராது என்று அன்வர் திடமாக நம்பினான். வராது என்று நம்புவதைவிட வரக்கூடாது என்றும் பிரார்த்தித்தான். காய்ச்சல் ஓரளவு விட்டுப் போனாலும் உடல் நலம் அவனுக்குப் போதவில்லை. மூன்று நாட்களாகியும் இன்னும் சோறு சாப்பிடவில்லை. இந்த வேளையில் அவனுக்கு உம்மாவின் நினைவு வந்தது. கைக்குத்தரிசியில் பூப் போல சோறுக்கி, மிளகாணம் ஒன்றும் அவனுடைய உம்மாவைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் போலிருந்தது. நெய்யும் புரியாணியும், இறைச்சிக் கறியுமாகப் புரளும் அவனுடைய ஹோட்டலை நினைத்தால் இங்கிருந்தபடியே வீட்டுக்கு ஓடிவிடலாம் போல அவனுக்கு இருந்தது.

அன்று பொழுதே அவனுக்குப் போகவில்லை. மயங்கும் மாலையப் பொழுது எப்போ வரும் என்று ஆவலோடு காத்திருந்தான். அப்பொழுதுதான் அந்த மனமோகினி... ஆமாம் அந்த நேர்ஸ் வருவாள். அவளைக் கண்டால், அவள் சிரித்தால், தன்னிடம் வந்து நின்று சதைத்தால் ‘ஹார்ட் அற்றாக்’ கூட சுகமாகி விடுமே! தன்னுடைய மனத்தில் உள்ள இரகசியமொன்றை அவளே முதன் முதலில் அறிந்து கொண்டாள். நான் மறந்துவிட்ட ஒன்றை அவள் உயிர்ப்பித்தாள். தான் மூடிவைத்திருந்த சோக இராகமே இசைக்கும் அந்த யாழை, இவள் தெரியாத தனமாக அதன் நரம்புகளில் கை போட்டு மீட்டிவிட்டாள். அதன் சோக இசைகள் இவளை மீண்டும் வேறோர் உலகிற்கு அழைத்துச் சென்றது. சூனியமே

நிறைந்த அவ்வலகு முழுவதும் அவன் கண்களுக்கு வெறும் கானலே தெரிந்தது. ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாத அந்த வெளி மிகக் கொடுமையானது. அவனுடைய ஆசைகள் கனவுகளையெல்லாம் சீரணித்துச் சிதைத்து சின்னூயின்னமாக்கியது. அந்த வெளிக்கு இந்தப் பெண் மீண்டும் என்னை அனுப்பி விட்டாள்' இவ்வாறு அன்வரின் சிந்தனை விரியத் தொடங்கிற்று.

மாலே ஆறு மணிக்கு சரியாக இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் இருந்தது. கனீர் என்ற சிரிப்பொலியுடன் வார்ட்டினுள் நுழைந்தாள் அந்த நேர்ஸ். அன்வர் எழுந்து சேர்ட்டைச் சரி செய்து சாரணையும் சரியாக உடுத்திக்கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தான். நேரே அவனிடம் வந்த நேர்ஸ், அவனுடைய தலைப்பக்கமாக மாட்டி இருந்த டாக்டரின் குறிப்புக்களை எடுத்துப் படித்தாள்.

தன் ஓ. கே. உங்களுக்கு நல்ல சுகம், நாளைக்கு நீங்கள் போக வேண்டி வரும் என்றால் சிரித்துக்கொண்டு.

'என்ன சிஸ்டர் உங்களை விட்டா...' என்றான் அன்வர் ஏக்கத்துடன்.

ஆம்; என்னை மட்டுமல்ல இந்த ஆஸ்பத்திரியையேவிட்டு, அந்த சபைதாவிடம் போக வேண்டியதுதான்.

சிஸ்டர் அந்தப் பெயரை மீண்டும் ஒருமுறை சொல்லாதீர்கள். அது காணாமற் போன ஒரு அபூர்வ கலைப்படைப்பு. அதை நான் மறந்துவிட்டேன். அதை நீங்களே என் நினைவுக்கு கொண்டு வந்தீர்கள். சிஸ்டர்! நான் இன்னும் இரண்டு நாள் இந்த ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கமுடியாதா?

'விரும்பியபடி நிற்க இது என்ன ஹோட்டலா? அன்வர்'

''உங்களுடைய இனிமையான உபசாரத்தையும், அருமையான உரையாடலையும் இன்னும் இரண்டு நாள் கூடுதலாக அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்.''

''எங்களுடைய இனிமையான உபசாரமும் அருமையான உரையாடலும் ஒரு நோயாளிக்குத் தான் மருந்தாக அமைய

வேண்டும். சுகமான ஒருவருக்கு இன்பமாக அமையக்கூடாது என்பதுதான் எங்கள் நேசிங் ஸ்கூலில் வற்புறுத்திப் படித்துத் தந்த பாடம். நீங்கள் இப்பொழுது சுகமாகிவிட்டீர்கள் அன்வர்”

“இல்ல சிஸ்டர். நான் உடலளவில் சுகமாகிவிட்டதாக இருக்கலாம்; உள்ளத்தில் ஒரு நோயாளி அந்த நோயை. நான் ஓரளவு மறந்திருந்த வேளை அதனை மேலெழுப்பிவிட்டவர் நீங்கள், ஆதலால் நீங்களே அதனையும் சுகமாக்கி பூரண சுகத்துடன் என்னை அனுப்ப வேண்டும் சிஸ்டர்”.

“அன்வர்! ஆண்கள் இப்படித்தான் தன் பலஹீனங்களை எல்லாரிடமும் வெளியிட்டு விடுவார்கள், மல்லிகை உதிர்ந்தால் மருக்கொழுந்து துளிர்க்கும் என்பார்கள். ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணுக்காக இவ்வளவு தூரம் தன்னை அழித்துக் கொள்ளக் கூடாது.”

“ஒரு பெண் மீது கொண்ட அழியாத காதலுக்காகத் தான் ஷாஜஹான் மன்னன் அற்புதமான தாஜ்மஹாலைக் கட்டினான். அத்தகைய பெருமை மிகு காதலை நீங்கள் மல்லிகை போனால் மருக்கொழுந்து என்று மட்டமாகக் கூறுவதை நான் அங்கீகரிக்க முடியாது சிஸ்டர்!”

டாக்டரின் குறிப்பை அவதானித்துப் படித்துப் பார்த்த நேர்ஸ் பேச்சை இடையில் நிறுத்திவிட்டு இருங்கள், என்று கூறிக் கொண்டு தன் மேசையண்டை போய் குளிசைகள் சில வற்றையும் மிக்சர் ஒன்றையும் கொண்டு வந்து, சரி இதை விழுங்கிவிடுங்கள் என்று கூறியவளாக சாய்ந்திருந்த அவனுடைய வாயில் குளிசையைப் போட்டு நீரையும் வாயில் ஊற்றினான். கையில் மருந்து கிளாசைக் கொடுத்து குடிக்கும்படி கூறினான்.

“குளிசையையும் என் கையில் தந்திருக்கலாமே சிஸ்டர். உங்களுக்கேன் வீண் சிரமம்” என்று அவளது செயலை விரும்பாதவனைப் போல பாசாங்கு செய்து கேட்டான் அன்வர்.

“இது உங்கள் மீதுள்ள மிகுந்த அன்பினால் அல்ல. இந்த ஆஸ்பத்திரிக்குள் நாங்கள் எங்கள் சிரமங்களையோ, வெறும்

லோகாயத பாவனைகளையோ பொருட்படுத்துவதில்லை. எங்கள் கடமையை அன்போடும் ஆதரவோடும் செய்கிறோம்— அவ்வளவுதான்.”

“மிக்க நன்றி சிஸ்டர். நிச்சயமாக எனக்கு இன்றிரவு காய்ச்சல் வராது.”

“அப்படி வரக்கூடாது என்பது தான் எங்களுடைய பிரார்த்தனையும். நாளைக்கு உங்களுடைய படுக்கையை மற்றோர் நோயாளிக்குக் கொடுக்கலாமல்லவா.”

அன்றிரவு முழுவதும் காய்ச்சல் வரவில்லை. மூன்றுநாள் சாப்பாடில்லாத களைப்பு மட்டும் இருந்தது. சிறிது பசியும் தோன்றிற்று. அப்பொழுதெல்லாம் நேர்சைக் கூப்பிட்டு ஆலோசனை கேட்டாள்.

“பரவாயில்லை மிஸ்டர் அன்வர். பசி வந்தால் மெல்லியதாக ஏதும் சாப்பிடுங்கள்” என்று கூறிய அவள், அவனது ‘கபட்’டைத் திறந்தாள்! அதில் வாழைப்பழமும், தோடும் பழம், கேக், விற்றாமோல்ட் எல்லாம் இருந்தன. கேக்துண்டு இரண்டை எடுத்துச் சாப்பிடும்படி கொடுத்துவிட்டு, விற்றாமோல்ட்டை எடுத்துக் கொண்டு போய் அதனைப் பக்குவமாகக் கரைத்து முக்கால் கிளாஸ் அளவில் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

இதெல்லாம் பாசமா? கடமையா? என்று அவனின் விளங்கமுடியவில்லை. உங்கள் மீதுள்ள அன்பினால் அல்ல என்று அவள் முன்பு கூறியது அவனுக்கு நினைவு வந்தது. ஆதலால் ‘தாங்ஸ்’ என்று ஒரு சொல்லில் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டான் அன்வர்.

மறுநாள் ஆறு மணிக்கு நேர்ஸ் தன் இரவுக் கடமையை முடித்துக் கொண்டு வெளியேறினாள். அவள் அவளை விட்டுப் பிரிந்து போவது அன்வருக்கு தாங்க முடியாத கவலையைத் தந்தது. தாயைவிட்டுப் பிரிந்த சேய் போல மிக்க ஏக்க உணர்வுடன் அவள் சென்று மறையும்மட்டும் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் அன்வர்.

அன்று புறக்கோட்டை பொலிஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்து அன்வருக்கு 'உடனே வரவும்' என்ற வாசகத்துடன் தந்தியொன்று வந்தது. நிச்சயமாக அது 'இந்திரனுடைய காசு மோசடி' பற்றிய தந்தியே என்று விளங்கியது. இதே தந்தி ரவீந்திரனுக்கும் போயிருக்கும். அவன் இன்றிரவுதான் ரெயில் எடுத்து, நாளைக் காலைதான் கொழும்புக்குப் போய்ச் சேருவான். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, ரவீந்திரனைச் சந்திப்பதில் அன்வருக்கு ஒரு புது உற்சாகம் ஏற்பட்டது. அத்தோடு புறக்கோட்டை பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர், நிச்சயமாக இந்திரனைக்கைது செய்து வைத்துக் கொண்டுதான் தந்தி கொடுத்திருக்கிறார் என்பதும் அவனுக்கு நிச்சயமாயிற்று.

மறுநாள் காலை பத்து மணிக்கு அன்வர் பொலிஸ் ஸ்டேஷனை அடைந்தான். ரவீந்திரனும் வந்திருந்தான். அப்பொழுது இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு அலுவலராக வெளியே சென்றிருந்ததால் அவரைக் காத்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் தாமதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

நேற்றுக் காலையில் இந்திரன் புறக்கோட்டையில் வைத்துக் கைது செய்யப்பட்டுள்ளான். ஆள் 'லொக்கப்' பில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அன்வரும் ரவீந்திரனும் வெகு நேரமாக ஊர்க் கதைகள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அன்வரின் தாய் 'காசு போனால் பரவாயில்லை என்றும் அன்வரை ஊருக்கு வரும்படியும் சொல்லி அனுப்பி இருந்தாள். அதைக் கேட்டு அன்வர் சிரித்துக் கொண்டான். வேறு பதில் எதுவும் பேசவில்லை. தாயுள்ளம் ஒரு கடல்தானே. அவள் பெற்ற பிள்ளையை — அது எவ்

வளவுதான் குற்றம் செய்தாலும், — அதனை அணைத்துக் கொள்ளவே செய்யும்.

‘நான் இப்பொழுது ஓரளவு நிம்மதியை அடைந்து வருகிறேன். தாய் ஒன்றுதான், என்னுள்ளத்தில் பாலை நிலப்பரப்பில் ஓரளவு பசுமை தரும் குளிர் நிழலாக இருக்கிறது. எனினும் சரியான நேரம் வரும்போது என் தெய்வத்தைக் காண நான் தவறமாட்டேன்’ என்று கூறினான் அவ்வர்.

சிறிது நேரத்தில் இந்திரன் சார்பில், அவனைப் பிணை எடுப்பதற்காக அட்வகற் சிவஞானமும் வந்தார். அக்கணமே பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் பெரேராவும் வந்து சேர்ந்தார். அவ்வரையும் ரவீந்திரனையும் கண்டதும் மிக உற்சாகமாக, வந்து விட்டீர்களா? என்று கேட்டபடி தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அட்வகற் சிவஞானம் அவரிடம் போய் இந்திரனை பிணை எடுப்பது பற்றிப் பேசினார். அதற்கு இன்ஸ்பெக்டர்:

‘‘மிஸ்டர் சிவஞானம்! உங்கள் கிளன்ட் இந்திரன் இருக்கிறானே! பொலிஸாரின் அகராதியில் அவருக்கு இப்பொழுது என்ன பெயர் தெரியுமா? ஒரு புதிய கேடி விருந்தாளியாக வந்திருக்கிறார். அவரை இலேசில் பிணை எடுக்க முடியாது. நாங்கள் ஆளை நாளைக்கு கோர்ட்டில் ஆஜர் செய்யப் போகிறோம். இவரைக் கைது செய்ய எங்களுக்கு இரண்டு மாதம் எடுத்தது. பண்டாரவளை, தியத்தலாவை, எல்லாம் தேடி நேற்றுத்தான் புறக்கோட்டை பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் இருந்து ஆளைக் கைது செய்தோம். இவரை ஒரு இரண்டு மாதமாவது ரிமாண்டில் வைக்க வேண்டும்’’.

‘‘நான் இப்பொழுது அவருடைய குற்றத்தைப் பற்றி வாதாட வரவில்லை. அவர் கடந்த பத்து வருஷமாக கொழும்பில் கௌரவமாக தொழில் செய்து வந்தவர். அவர் இருந்த காரியாலய அறை அவருக்கு வசதியற்றதாக இருந்ததால், அதனை விட்டு வேறு அறை ஒன்று எடுக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார். மருதானை முதலாம் டிவிஷனில் இப்பொழுது தான் வசதியான அறை ஒன்றும் எடுத்திருக்கிறார். அவ்வளவு

தான் நடந்தது. அது இப்படி விபரீதமாயிற்று என்றார் அட்வகட்.

“அப்படியானால் அவர் இந்தப் புதிய மாற்றம் பற்றி வாடிக்கைக்காரருக்குத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அவருடைய நண்பர் ஷாஹுல் ஹமீதுக்குக்கூட தெரியாமல் அவ்வளவு இரகசியமாக இவர் அறை தேடித் திரிந்தாரா? என்ன மிஸ்டர் சிவஞானம் கூறுகிறீர்கள்! இவரில் உள்ள குற்றங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. போலி பிரயாண ஏஜன்சிக் கம்பனி நடாத்தினார், பொய்யான கடிதத் தலைப்பு அடித்து வைத்திருந்தார். இரண்டு பேர்களிடம் பன்னிரெண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு மோசடி செய்தார். தன் வாடிக்கைக்காரர்களை ஏமாற்றி தலைமறைவாகத் திரிந்தார். இந்த நான்கு குற்றச் சாட்டுக்களையும் நிரூபிக்கக் கூடிய சான்றுகள் எங்களிடம் நிறைய இருக்கின்றன. இவருடைய நண்பர் ஷாஹுல் ஹமீதே இவருக்கெதிரான முதலாவது சாட்சி. இப்படி இறுக்கமான ஒரு கேசை ஹல்ஸ்டோர்ப் கோட்டில் நடத்திப் பார்ப்பது எங்களுக்கு எவ்வளவு மதிப்புத் தெரியுமா? அதை நாங்கள் இழக்க முடியாது மிஸ்டர் சிவஞானம்”.

அட்வகட் சிறிது நேரம் இந்திரனோடு பேசிவிட்டு வந்தார். இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து, இன்ஸ்பெக்டர் இப்பொழுது நான் புதியதொரு திருப்பத்துக்கு வருகிறேன்.

“என்ன திருப்பம்”

“மிஸ்டர் இந்திரன் அப்படியொன்றும் மோசடிக்காரரல்ல. சந்தர்ப்பம் அவ்வாறு எண்ணும்படியாயிற்று. இளைஞர்களிடம் காசு வாங்கியதை அவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். அந்தப் பணத்தை இப்பொழுது இளைஞர்களிடம் திருப்பிக் கொடுக்க நாம் ஆயத்தமாக இருக்கிறோம்”.

“முடியாது, முடியாது. அந்த இளைஞர்கள் பணம் கொடுத்து நான்கு மாதங்களாகின்றன. பன்னிரெண்டாயிரத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்தாலும் பெரியதொரு தொகை இலாபமாகக் கிடைத்திருக்கும். அது தவிர கடந்த இரண்டு மாதங்களாக இந்திரன் எங்களுக்கு டிமிக்கி விட்டுக் கொண்டு

திரிந்திருக்கிறார். இந்நிலையில் இதைச் சமாதானமாக விட்டால் அர்த்தமே இல்லை”.

“இல்லை இன்ஸ்பெக்டர்! வழக்கென்று போனால் அந்த இளைஞர்களுக்கும் மேலதிக செலவும் சிரமமும் தான். அவர்களுக்கு இப்படியான தொல்லைகளைக் கொடாமல் சமாதானமாகச் செய்வதே சிறந்த வழியாகும். அவர்களும் இதைத் தான் விரும்புகிறார்கள். கோட்டுக்குப் போனால் அநேகமாக அவர்களுக்கு இந்தப் பணம் கிடைக்காமலும் போகலாம் அல்லவா?”

சரி இளைஞர்களிடம் கேட்போம் என்று கூறிய இன்ஸ்பெக்டர், அவர்களைப் பார்த்து மிஸ்டர் ரவி, மிஸ்டர் அவர் நீங்கள் இரண்டு பேரும் ஒத்து வந்தால் இந்திரனை நான் ஆறு வருஷம் இரத்தினபுரிக்கு அனுப்புவேன். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்.?

அதற்கு ரவி சொன்னான் “சேர் கையில் கொடுத்தது ஆறு யிரம் போக, இந்த விஷயமாக கொழும்புக்கு வந்து போனதில் இரண்டாயிரம் செலவாயிற்று. தொடர்ந்து வழக்கு நடப்பதானால் நாங்கள் அடிக்கடி கொழும்புக்கு வர வேண்டி இருக்கும். அதற்குச் செலவு செய்யக்கூடிய பண வசதி எங்களிடம் இல்லை. எங்களுடைய பணத்தைப் பெற்றுத் தந்தால் போதும்”.

‘அப்படியானால் காசை வாங்கித் தருவதுதான் நல்லது என்கிறீர்களா?’

“ஆம் சேர்” அன்வரும் சேர்ந்து சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர் காசை இவ்விடத்திலேயே கொடுத்துவிடக் கூடிய வசதி இருக்கிறதா? என்று அட்வகற்றிடம் கேட்டார்.

ஆம் என்று கூறியபடி, வெளியே காரில் இருந்த இருவருக்குக் கை காட்டினார் அட்வகட்.

சாரன் உடுத்தி புஷ்கோட் அணிந்தவர்களாக இரண்டு மத்திய வயதுக்காரர் உள்ளே வந்தனர். இருவரும் கடைமுதலாளிகள் போல் தெரிந்தது. ஒருவருடைய கையில் ‘பைல் பேக்’ ஒன்றிருந்தது.

சரி! காசை எண்ணி வையுங்கள் என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் அட்வகற்றை நோக்கி. அட்வகற் சிவஞானம், கையில் பேக் உள்ளவரைப் பார்த்தார். உடனே அவர் பேக்கில் கையை விட்டு காசை எண்ணி எடுத்து அட்வகற்றிடம் கொடுத்தார்! அவர் காசை இன்ஸ்பெக்டர் முன்னால் மேசையில் வைத்தார். எனினும் இன்ஸ்பெக்டருக்கு இதுவெல்லாம் அவ்வளவு திருப்தி போலப்படவில்லை. இந்த முதலாளிமார் இருவரையும் வெறிக்க வெறிக்க அவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இன்ஸ்பெக்டர், ரவீந்திரனையும் அன்வரையும் பார்த்து காசு சரிதானா என்று எண்ணிப் பார்த்து எடுங்கள் என்றார். அவர்கள் மிகவும் பதற்றமுள்ளவர்களாக காசை எண்ணி எடுத்துக் கொண்டு 'நன்றி சேர்' என்றனர்.

பக்கத்தில் நின்ற ஒரு பொலிஸ்காரரைப் பார்த்து அந்த ஆளை வெளியே விடுங்கள் என்றார் இன்ஸ்பெக்டர். மறுகணம் இந்திரன் வாடிய முகத்தோடு வெளியே வந்து பாவைப் பிள்ளை போல ஒடுங்கிப் போய் இன்ஸ்பெக்டருக்கு முன்னால் நின்றான்.

தம் முன்னால் நின்றவர்களைப் பார்த்தபடி இன்ஸ்பெக்டர் பேசத் தொடங்கினார்.

“மிஸ்டர் சிவஞானம்! நாங்கள் எத்தனையோ குற்றங்களைப் பிடித்திருக்கிறோம். அவை எல்லாமே இப்படி தேவையான ஆதாரபூர்வமாக எமக்கு அமைவதில்லை. நீங்கள் காசை கொடுக்க சம்மதித்து அதற்கான ஆயத்தங்களோடு வந்ததே இந்திரன் ஒரு மோசடிக்காரர் என்பதை நிரூபிக்கும் முதலாவது ஆதாரமாகும். எனினும் இந்த இளைஞர்கள் நீண்ட காலமாகத் தொழில் இல்லாமல், இருப்பவர்கள். இருந்த வளவையும் தாயின் தாலிக் கொடியையும் விற்று—ஒரு விரக்தியுணர்வின் காரணமாக வெளிநாடு செல்லத் துணிந்தவர்கள். அவர்களுக்கு மேலும் வழக்காடும் தொல்லையைக் கொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காக நான் இந்தச் சமாதானத்தை விரும்பினேன்.

“மிஸ்டர் இந்திரனையிட்டு நான் மிகவும் ஆத்திரமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இனிமேல் கொழும்பில் அவருடைய நட

வடிக்கைகளை மிகவும் அவதானித்து வருவேன். இன்னுமொரு முறை இப்படியான விஷயமொன்றில் இவர் அகப்பட்டால் இந்தச் சம்பவத்தையும் ஆதாரம் காட்டி, நான் மிகக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பேன்.

“நமது இளைஞர்கள் தொழிலின் நிமித்தம் அல்லது அதிக பணம் சம்பாதிக்கும் நோக்குடன் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்கிறார்கள். சிலர் நிறைய பணம் சம்பாதித்து தாய் நாட்டுக்கு அனுப்புவது உண்மைதான். ஆனால் பலர் அங்கு கஷ்டமான சீவியம் நடத்துகிறார்கள். மிகக் கேவலமாகவும் நடத்தப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆசை காட்டி, கொள்ளையடிக்கும் கோஷ்டிகள் இலங்கையிலும் பெருகி வருகின்றன. அவர்களை யிட்டு நாம் மிகக் கவனமாக இருக்கிறோம். இவர்களை மன்னிக்க மாட்டோம்” இவ்வாறு கூறி முடித்தார் இன்ஸ்பெக்டர் பெரேரா.

அன்வரும் ரவீந்திரனும் இன்ஸ்பெக்டர் பெரேராவுக்கு எவ்வாறு நன்றி தெரிவிப்பது என்று தெரியாது திகைத்தனர். அவர்களுடைய மனத்தில் ஆனந்தம் கரைபுரண்டோடியது. மாண்ட உயிர் மீண்ட கதைபோல, தொலைந்து போயிற்று என்று எண்ணி இருந்த ரூபா பன்னிரண்டாயிரத்தை எவ்விதமான வழக்குத் தகராறுமில்லாமல் சுனையாகப் பெற்றுத் தந்த செயலை நினைக்கும்போது வாழ்க்கையின் ஒளி நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிப்பது போலவும் வீணாக மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளத் தேவை இல்லை என்றும் ஒரு நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

‘எங்கள் வாழ்நாளில் எப்பொழுதுமே மறக்க முடியாத நன்றி தான் ஸேர்! இது’ என்று கூறிய அன்வர், ஸேர் நான்கண்டியில் ‘ஹோட்டேல் றெட்ரோஸிலே பணியாற்றுகிறேன். நீங்கள் கண்டிப்பாக ஒரு முறை அங்கு வரவேண்டும்என்றான்’.

“கண்டிக்கு நான் அடிக்கடி வருவது உண்டு. இனிமேல் வருவதானால் அன்வரையும் நிச்சயமாகச் சந்திப்பேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டு கூறினார் இன்ஸ்பெக்டர் பெரேரா.

விடை பெற்றுக் கொண்ட நண்பர்கள் இருவரும் அடுத்து என்ன என்று யோசித்தார்கள். இருவரும் கண்டிக்குப் போவோம் என்றான் அன்வர். இல்லை, மட்டக்களப்புக்கே போவோம். உம்மாவைக் கண்டு பேசிவிட்டு நீ திரும்ப கண்டிக்கு வா' என்றான் ரவீந்திரன்.

இறுதியில் அன்வர் கண்டிக்குப் போனான். ரவீந்திரன் மட்டக்களப்பிற்குச் சென்றான். பொல்காவனையில் இருவரும் பிரிந்தனர்.

12

நவகலா நாடக மன்ற டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு ஒரு வாரகாலமாக விடுவிக்க முடியாத ஒரு பிரச்சினை. தன்னுடைய புதிய நாடகமான 'காதல் வீதியிலே' நடிப்பதற்குப் பொருத்தமான ஒரு நடிகரை அவர் தேடித் திரிந்தார். பேராதனை சர்வகலாசாலை, கண்டி தொழில் நுட்பக் கல்லூரி முதலாம் இடங்களுக்குக்கூட இவர் போய் பொருத்தமான பையன்கள் யாரும் கிடைப்பரா? என்று பார்த்தார். அவர் மனதுக்கு யாருமே பிடிக்கவில்லை. இலங்கையில் உணவு இல்லாமல் செத்தவர்கள் யுத்த காலத்தில்கூட யாருமில்லைதான். அவ்வளவு செல்வச் செழிப்பான நாடு இது. ஆனால் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு கூட, போஷாக்கில்லாமல் செத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் தொகை அதிகம். இதனை உலக சுகாதார ஸ்தாபனமும் ஏற்றுக் கொள்ளும். எந்த வாஸிபனைப் பார்த்தாலும் ஐந்தடி இரண்டங்குலத்திற்கு மேல் வளரமாட்டேன் என்கிறான். பெண்களுடைய இடையைத்தான் கொடி இடை, நூலிடை என்றெல்லாம் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடுவார்கள்.

இப்பொழுது முக்கால் வாசியும் இளைஞர்களுடைய இடைகள், ஆடுகொடியாக அசையும் துரும்பாக இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் கிருஷ்ணமூர்த்தி தேடுகின்ற ஆஜானுபாகுவான, அழகான தோற்றமுள்ள செக்கச் செவேல் என்று இருக்கக்கூடிய ஒரு வாலிபனை எங்கே தேடிப் போவது? அவர் இவ்வாறு ஒரு நடிகரைத் தேடி இவ்வளவு அந்தரப்படுவது கிடையாது. ஆனால் 'காதல் வீதி' ஒரு அற்புதமான கதை. அதைச் சிறப்பாகச் செய்து நாடக உலகில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட வேண்டும் என்பது அவரது எண்ணம். இந்த முறை நாடகத்தை கண்டியில் மட்டுமல்ல, கொழும்பிலும் சில ஷோ போட்டு கலை ஆர்வம் கொண்டு தவிக்கும் கொழும்பு நாடகப் பிரியர்களுக்கும் ஒரு பெரு விருந்து அளிக்க வேண்டும் என்பது அவரது திட்டம். இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால், முன்னால் இருக்கும் அத்தனை நாடக மன்றங்களுக்கும் நவகலா நாடக மன்றம் ஒரு சவால் விடுக்க வேண்டும் என்பது அவரது ஆசை. அவருக்கு இப்பொழுது தேவைப்படும் நடிகர் பிரச்சினை இதுதான்.

'காதல் வீதி' ஒரு உளவியல் நாடகம். தக்க வயதில் விவாகமாகாமல் தன்னுணர்ச்சியாகவே காதல் வசப்பட்டு, நிறைவில்லாத ஆசை மயக்கில் உளம் பலஹீனப்பட்டு நிற்கும் இளம் பெண்களின் கதை இது. இவ்வாறான பலர் ஹிஸ்டீரியா நோய்க்கு உட்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு சிகிச்சை செய்யும் ஒரு டாக்டரைத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்தி தேடிக்கொண்டு திரிகிறார். அந்த டாக்டர் மிக்க அழகும் தோற்றப் பொலிவும், கவர்ச்சியும் உள்ளவராக இருக்க வேண்டும். பெண்கள் முதலில் அவர் வயப்பட வேண்டும். அதன் பிறகுதான் அவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்ய முடியும். இவ்விதமான உளவியல் நாடகங்கள் இலங்கையில் அரங்கேறுவது மிகவும் குறைவு. தமிழில் இவ்வாறான கதைகள் பெறமுடியாத பஞ்சத்தில் ஆங்கில நாடகங்களையும், இலக்கிய நாடகங்களையுமே அரங்கேற்றி நாடக அபிமானிகளை கழுத்தறுப்பு செய்கின்றனர். நவகலா நாடக மன்றம் எப்பொழுதுமே புதிய புதிய உத்தியில், புதிய புதிய கோணத்தில் நாடகங்களைத் தயார் செய்பவர்கள் என்று பேரெடுத்தவர்கள், இவர்களுக்கென்றே கதை எழுது

பவர் எழுத்தாளர் ரம்யா. நாடக உயலாக்கையும் அவரே எழுதினார். அப்புறம் கேட்க வேண்டியதில்லை. நாடகம் ரம் மியமாக ஓடும் என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி நம்பினார்.

இந்த நாட்டில் டாக்டருக்குத்தான் பஞ்சமென்றால் ஒரு நடிக்க டாக்டரைக் கூட எடுக்க முடியாதா? என்று ரம்யாவுக்கு எல்லை இல்லாத கோபம். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ரம்யாவும் கண்டிப் பூங்காவில் இருந்து வெகு நேரமாக இது பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர். எல்லா நடிக்கர்களும் சரி. பெண் நடிக்கர்கள் எடுப்பது கஷ்டம் என்கிறார்கள். யார் சொன்னது அப்படி? இவர்களுக்கு இந்நாடகத்தில் மூன்று பெண்கள் தேவைப்பட்டனர். ஒருத்திக்கு கல்யாணமாகாத ஏக்கத் தினால் ஹிஸ்ரீரியா, மற்றொருத்திக்கு கலியாணமாகியும் கல வியல் குறைபாட்டினால் ஹிஸ்ரீரியா. இன்னுமொருத்திக்கு குழந்தை பெற்ற பிறகு ஏற்பட்ட தாக்கத்தினால் ஹிஸ்ரீரியா. இம்மூன்றுக்கும் உள்ப் பெலஹீனமே காரணம். இதை எடுத்துக் கூறிய போதும் இதில் நடிக்க பதின்மூன்று பெண்கள் முன்வந்தார்கள். அவர்களிலிருந்து இலட்சணமான மூன்று பெண்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டனர். டாக்டர் ரோலு க்கு ஆள் கிடைத்தால் அடுத்த வாரமே ஆரம்ப விழாவை வைத்து நாடகப் பயிற்சியைத் தொடங்கலாம் என்று கிருஷ் ணமூர்த்தி துடியாகத் துடித்தார்.

ஒன்றும் புரியாத கிருஷ்ணமூர்த்தி, எதிரேயுள்ள ஹோட் டேல் ரெட்ரோஸூக்குப் போய் சூடாக ஒரு டீ குடிக்கலாம் என்று எண்ணினார். அவரும் ரம்யாவும் ஹோட்டலை நோக்கி நடந்தனர். ஹோட்டலின் மேல் மாடிக் கே சென்று அமர்ந்து கொண்டனர். அப்பொழுது பரிசாரகர் வந்து என்ன ஸேர் களைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருக்கிறீங்க! குளிராக ஏதாவது தரட்டுமா? டீ நல்லதா? என்று கேட்டான்.

அலுப்போடு அவனைப் பார்த்தார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவ குடைய சாதாரண பார்வையில் அவனுடையை முழுத் தோற் தமும் அடங்கவில்லை. பார்வையைச் சற்று உயர்த்தினார். நல்ல உயரமான வாட்டசாட்டமான இளைஞன் அவன். கவர் ச்சியான துடிதுடிப்பான முகம், அகன்ற கம்பீரமான கண்

கள், 'ஒன்றும் வேணும் தம்பி, டீ இரண்டு கொண்டு வா, என்ருர் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

“என்ன ஸேர் ஒன்றும் வேணும் என்கிறீங்க. அப்புறம் இரண்டு டீ கேக்கிறீங்க” என்று சிரித்தவாறு கூறிக்கொண்டு போனான் அவன். அவனை மேலும் நோக்கினார் கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவனுடைய நடையில் ஒரு அழகும் கம்பீரமும் இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் ட்ரேயில் இரண்டு டீ வந்தது. இருவரும் அதை ருசித்தபடி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். பரிசாரகன் வேறு இருவரை கவனிக்கப் போனபின், திரும்பி வந்து 'ஸேர் சிகரட் யுவ. பிராண்ட்.' என்றான்.

'கோல் பிளேக் என்ருர் ரம்யா' இரண்டு கோல்பிளேக் குடன் வந்த அவன், அவர்கள் வாயில் சிகரட்டை வைத்ததும், தன்னிடமிருந்த லைட்டரை எடுத்து இருவரும் சிகரட்டைப் புகைக்க உதவி செய்தான்.

பரிசாரகன் பில்லையும் ஒரு தட்டில் வைத்துக்கொடுத்து விட்டு வேறு புறம் போய்விட்டான். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவனையே உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

'என்ன மிஸ்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அந்தப் பையனையே பார்த்தபடி இருக்கிறீங்க' என்ருர் ரம்யா.

ஒன்றுமில்லை ரம்யா! அந்தப் பையனுடைய தோற்றம், கதை, முகபாவம் எல்லாம் ரொம்ப அழகாக இருக்கு...

ஆமாம் நாம் தேடுகிற டாக்டர் ரோலுக்கு மிகப் பொருத்தமா இருக்கு என்று சொல்லுங்க. நானும் கன நேரமா அதைத் தான் கவனிச்சிக்கிட்டு வாரன்.

அந்தப் பையன் கொஞ்சம் ஓய்வாகு மட்டும் காத்திருந்து, ரம்யா அவனை கூப்பிட்டார்.

'என்ன ஸேர் வேணும்' என்று கேட்டபடி அவர்கள் முன் மிகப் பவ்வியமாக நின்றான் அவன். கிருஷ்ணமூர்த்தி பேசினார்.

தம்பி உங்க பேர்!

அன்வர் ஸார்.

ஊர்

மட்டக்களப்பு.

படித்திருக்கிறாயா?

அதிலொன்றும் குறைவில்லை. ஜி. வி. ஈ. ஐந்து கிறிடிற் றோடு பாஸ் செய்திருக்கிறேன்.

அப்படியானால் ஒரு மச்சிங் அல்லது கிளறிக்கல் எடுத் திருக்கலாமே.

எல்லாம் எடுத்திருக்கலாம். விதி விட வேணுமே ஸேர்.

என்ன தம்பி அப்படிச் சொல்கிறாய்? விதி என்பது மனித முயற்சியையும், முயற்சிக்குறைவையும் தொடர்ந்து வருவது தானே!

நான் ரொம்ப முயற்சி எடுத்தேன் ஸேர்! இப்ப செயற் தொழில்தான் எனக்குக் கிடைத்தது.

தம்பி! நாடக அனுபவம் ஏதாவது உண்டா.

என் வாழ்க்கையே ஒரு நாடகம்தான் ஸேர். ஆனால் பள் ளிக்கூடத்திலும் அதன் பின்பும் மேடை நாடகங்களில் நிறைய நடித்திருக்கிறேன். எங்கேயும் என்னை மெயின் றோலுக்குத்தான் போடுவாங்க.

தம்பி! உன்ன எங்களுக்கு மிகவும் பிடிச்சப் போயிற்று.

ஆமா! எங்க கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறீங்க!

எங்கேயும் இல்ல. இங்கதான் பயப்பட வேண்டாம். நாங்க நவகலா நாடக மன்றத்தைச் சேர்ந்தவங்க. நான் டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. இவர் கதை வசன கர்த்தா ரம்யா. எங்க நாடகம் ஒன்றில் டாக்டர் ரோலுக்கு ஒரு ஆள் தேவைப்படுகுது. நீ விரும்பினு...!

அன்வர் முகம் மலர்ந்தவனாக 'அப்படியா ஸேர்! டாக்டர் பாத்திரம்னா பிச்சி வாங்கிடுவன். வாறன் ஸேர், என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்க'.

டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு நாடகம் வெற்றி முரசு கொட்டுவது போல் கேட்டது. அவர் நினைத்தபடி பொருத்தமான ஒரு நடிசன் கிடைத்தது அவருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத்தந்தது.

அன்வர் இன்னும் இரண்டு ட்யும், சிகரட்டும் கொண்டு வந்து கொடுத்து 'ஸேர்! என்ர உபசரிப்பாக இதை, ஏற்றுக் கொள்ளுங்க' என்றான். இருவரும் சிரித்துக் கொண்டு டையைக் குடித்தனர்.

அன்றிரவே அன்வர் நவ கலா நாடக மன்றத்துக்குப் போனான், கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ரம்யாவும் இருந்தனர். கதை வசனப் பிரதியொன்றைக் கொடுத்து டாக்டருக்குரிய பாத்திர அமைப்பை விளக்கப்படுத்தினார் ரம்யா. அதனை மிக அவதானமாகப் படித்த அன்வர் சிறிது நேரத்தில் ஒரு கட்டத்தை நடித்துக்காட்டினான். கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு தாங்க இயலாத மகிழ்ச்சி. அன்வரை அப்படியே கட்டித்தழுவி, 'அன்வர் உனக்கு பிரகாசமான எதிர்காலம் இருக்கப்பா! நான் நினைத்தது போல நடக்கிறாய்' என்றார்.

இனி நாடக ஆரம்ப விழாவுக்குத் திகதி குறிக்கலாம் என்றார் ரம்யா. இருவரும் நாடக விழா ஆரம்ப நாள், பயிற்சிகள், நாடக அரங்கேற்ற தினம் ஆகியவற்றைக் குறித்தனர். இது பற்றி நடிசர்களுக்கெல்லாம் அறிவித்தற்கான ஏற்பாட்டையும் செய்தனர்.

13

அன்று நவ கலா நாடக மன்றத்தின் 'காதல் வீதி' ஆரம்ப விழா வெகு கோலாகலமாகத் தொடங்கிற்று. நாடக மன்ற இல்லம் பூரண சும்பம், மாவிலைத் தோரணம் சகிதம் புனிதமான கலைத்துவம் பொருந்திய அழகோடு காட்சி அளித்தது.

நடிகர்கள், அபிமானிகள், பிரமுகர்கள் என்று சபை நிரம்பி வழிந்தது. பிரபல சினிமாப் பட டைரக்டரும், புகழ்பெற்ற பல படங்களின் கதாசிரியருமான பிரேம்சந்த், ஆரம்ப விழாவுக்கென கொழும்பிலிருந்து வருகை தந்திருந்தார். டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தியும், கதாசிரியர் ரம்பாவும் ஓடி ஓடி விழா அலுவல்களைக் கவனித்தனர்.

திரு. பிரேம்சந்த் குத்துவிளக்கின் முதற் திரியை ஏற்றி விழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார். முப்பத்திரெண்டு திரிகளுள்ள அவ்விளக்கின் மற்ற ஒவ்வொரு திரியையும் 'காதல் வீதி' டைரக்டர், கதாசிரியர், நடிகர்கள் என்று ஒவ்வொருவராக ஏற்றி வைத்தனர். விளக்கு ஐக்கஜ் ஜோதியாக பிரகாசத்தை அள்ளி இறைத்து, அங்கு எரிந்து கொண்டிருந்த மின் விளக்கையும் மங்கச் செய்தது! திரு. பிரேம்சந்த் சிறிய தொரு, ஆனால் மிக்க பொருளாழம் நிறைந்த சொற்பொழிவு ஒன்றை ஆற்றினார்.

“நாம் முப்பத்திரெண்டு பேர் சேர்ந்து இவ்விளக்கை ஏற்றினோம். இதன் தத்துவம் என்ன? ஒரு நாடகம் உருவாக அதில் சம்பந்தப்பட்ட அத்தனை பேருடைய உழைப்பும் ஒத்துழைப்பும் தேவை என்பதுதான். பிரகாசமாக நின்றெரியும் இந்த முப்பத்திரெண்டு சுடர்களும் ஒரு பூரண காவியத்தின் அம்சங்கள். நாடகமும் ஒரு காவியந்தான் என்பதை இது விளக்குகிறது. காவியங்கள் வாழ்வின் இலட்சியங்களை எடுத்து விளக்குவது போல நாடகங்களும் வாழ்வின் பரிமாணங்களையும், குறிக்கோள்களையும் நோக்கமாக உடையன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்காலப் பகுதி இரு மகாயுத்தங்களைத் தரிசனம் செய்துள்ளது. அதன் கொடூர விளைவுகளை மனிதகுலம் அனுபவித்தது. ஆதலால் இன்று எங்கு நோக்கினும் சமாதானக் குரல்கள் எழுகின்றன. சமாதானத்தை உண்டாக்குவோர்களுக்கு என்று சமாதானப் பரிசும் வழங்குகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் உலகம் சமாதானமாகவும், சந்தோஷமாகவும் வாழவில்லை. மனிதருக்கு இயல்பாகவுள்ள பேருக்கம் வேறு ஒரு முறையில் செயல்படுகிறது. ஆம்! அதுதான் புரட்சி; எந்த நாட்டை நோக்கினாலும் அங்கு

புரட்சி! உள்நாட்டுக் குழப்பம், வல்லரசுகளின் ஆதிக்கப் போராட்டம்! இவ்வாறு ஒன்று நடைபெறுகிறது.

எனவே மக்களுடைய ஆர்வங்களையும், கவனங்களையும் கலைகளின்பால் ஈடுபடுத்த வேண்டும். சோழர் காலம், அப்பானியா காலம், விக்டோரியா மகாராணி காலம், என்று குறிப்பிடுவார்களே அக்காலங்களைப் போல காவிய காலங்களைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். அந்த வகையில் இது நாடக காலம். நாடகம் சுவை உணர்ச்சியை வளர்க்கிறது. அழகை ஆராதிக்கிறது. இலட்சியங்களை ஊடகமகக்கொண்டு விளங்குகிறது. பிரச்சினைகளும் சோக உணர்வுகளும் நிறைந்த வாழ்வின் வெறுமை நிலைகள் மனிதனுக்கு ஏமாற்றத்தை அளிக்காவண்ணம், கலைகள் வாழ்வின் உணர்வுகளுக்கு உயிர் ஊட்டுகின்றன. இந்த உயிர் ஊட்டும் தன்மையில் தான் உலக சமாதானம் நிலைபெறும்”.

பேச்சில் இலயித்து உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போன இரசிகர்கள், கலைத்துறைக்குத் தங்களால் இயன்றளவு உதவ ஆர்வம் கொண்டனர். இந்தக் கலா மன்றத்தை ஓர் இலட்சியஸ்தாபனமாகக் கருதினர். அடுத்து நடிகர்கள் அறிமுகம் நடைபெற்றது. டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒவ்வொருவரையும் அறிமுகம் செய்ய, அவர்கள் மேடையில் வந்து நின்று வணக்கம் தெரிவித்துப் போயினர். அவ்வரின் முறை வந்தது.

“இவர் மிஸ்டர் அன்வர். எங்களது நாடகத்தில் டாக்டராக நடிக்கிறார். இவர் எங்களுக்குப் புதியவர். ஆனால் நாடகத்துக்குப் பழையவர். அடுத்து நடிகை ராணி, சிறந்த குணச்சித்திர நடிகை என்று உங்களுக்கும் தெரியும். இவர் புதுமையான ஒரு பாத்திரமேற்று நடிக்கிறார்.

இப்பொழுதுதான் அன்வர், ராணியை உற்றுக் கவனித்தான். மேக வர்ணத்தில் சிங்கப்பூர் நைலக்ஸ் உடுத்தி அதற்கு மேச் பண்ணக்கூடிய சோளியும் அணிந்து அடக்கமும் அழகும் உருவாக நின்ற அந்த ராணி யார்? ஆஸ்பத்திரியில் தான் காய்ச்சலாக இருந்த போது கடமையாற்றிய நேர்ஸ். ஆம் அவனது அன்புக்கும் மரியாதைக்குமுரிய அந்த சிஸ்டர் என்பதை அறிந்தபோது அவனால் ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை.

அவளுடைய பெயர் ராணி என்பதை அவள் இப்பொழுது தான் தெரிந்துகொண்டாள். “உங்களுடைய ஹோட்டேலுக்கு தான் வருவேன்” என்று அவள் கூறி இருந்தாள். ஆனால் அவள் ஒரு நாள் கூட வந்ததில்லை. நேர்ஸ் உடையில் அவளைப் பார்த்ததற்கும், தமிழ் மணம் கமழும் சேலை, சட்டையுடன் அவளைப் பார்ப்பதற்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! உலகத்திலுள்ள பெண்களது உடை முறைகள் யாவற்றிலும் இந்தச் சேலை கட்டுகிற அழகிருக்கிறதே, ஒரு பெண்ணுடைய இலட்சணத்தை இது பத்து மடங்கு உயர்த்திவிடுகிறது. ராணியின் ஆஸ்பத்திரி உடைக்கும் இப்பொழுது சாரியில் நிற்கும் தோற்றத்துக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பார்த்து இவ்வாறு முடிவுக்கு வந்தான் அன்வர்.

இது போக, ராணி ஒரு நாடக நடிகையா? நவகலா நாடக மன்றத்தின் பழைய நடிகையா? கலைத்துறையில் ராணிக் கு இவ்வளவு ஈடுபாடு உண்டா? என்று மேலும் வியந்தான் அன்வர். இருக்கலாம்! அவளுக்குள்ள அழகும் இயல்பாகவே அமைந்த குழைவும், குண இயல்புகளும் அவளை சிறந்த குண சித்திர நடிகையாக்கியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. இந்தமன்றத்தில் நான் சேரக் கிடைத்ததே பெரும் பாக்கியம் என்று உள்ளூர் மகிழ்ந்தான் அன்வர். உண்மையில் டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னதுபோல என் எதிர்காலம் பிரகாசம் பொருந்தியதாக அமையப் போகிறதா? என்று அவனுக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றிற்று. ராணியுடன் எப்படியும் பேச வேண்டும் என்று அவனுக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று.

விழா முடிந்து எல்லோரும் போய்விட்டனர். நடிகர்கள் கட்டுமே நின்றனர். ராணியும் மற்றோர் பெண்ணும் கூள் அறையில் கிடந்த இரு நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அன்வர் அவர்களிடம் சென்றான். ராணியைப் பார்த்து “சிஸ்டர் என்னை ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்றான்.

“எனக்கு ஞாபக சக்தி ரொம்ப அதிகம். எதையுமே இலேசில் மறந்துவிடமாட்டேன்!” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் ராணி.

அவள் எதை மறக்க மாட்டாள்? அன்வர் காய்ச்சலாக இருந்ததையா? இல்லை காய்ச்சல் வேகத்தில் அன்றிரவு வாய் புலம்பினதையா? அவள் எதைக்குறிப்பிடுகிறாள் என்று அவனுக்குச் சங்கடமாயிற்று.

‘ஒரு நாளைக்கு எங்களது ஹோட்டலுக்கு வருவதாகச் சொன்னீர்களே ஒரு நாள் கூட வரவில்லையே’ என்று கதையைத் திருப்பினாள் அன்வர்.

நாடக பயிற்சிக்கு வரும் போது ஒரு நாளைக்குப் போவோம் என்று நினைத்திருந்தேன். இங்கே தான் உங்களைக் கண்டாச்சே! இனியும் வேறயா ஹோட்டலுக்கு வரவேண்டுமா?’ என்று புருவத்தை நெழித்து ஆச்சரியமாகக் கூறுவது போல பதில் கொடுத்தாள் ராணி.

‘அப்படியா’ என்று இவளும் அவள் கூற்றை ஆதரிக்கிறது போல ஏற்றுச் சிரித்த அன்வர் ‘அது சரி, நீங்கள் இது வரை இந்த நாடக மன்றத்தில் எத்தனை நாடகம் நடிச்சிருக்கிறீர்கள் சிஸ்டர்!’ என்று கதையைத் தொடர்ந்தான் அவன்.

முதல்ல ஒன்று, என்னைச் சிஸ்டர் என்று அழைக்கக் கூடாது. அது ஆஸ்பத்திரியில்தான். இங்கே என்னை ராணி என்றுதான் எல்லோரும் கூப்பிடுவாங்க.

“அப்படியா மகாராணி மன்னிக்க வேண்டும்.”

“மகாராணி இல்ல சும்மா ராணிதான்.”

“சும்மா ராணியா சுமை ராணியா?

சுமை ஒன்றையும் இன்னும் ஏற்றுக் கொள்ளல்ல. இப்போதைக்கு வெறும் ராணிதான் என்று மேலும் சிரித்தாள் அவள். சுமையை ஏற்காத சுதந்திரமான நிலைதான் அவளுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் என்றும் இதன் மூலம் காட்டிக் கொண்டாள்.

நான் கேட்ட கேள்வியை விட்டுட்டு வேறெங்கேயோ போகிறீர்களே.

நான் அப்படி வேறெங்கேயும் போக மாட்டேன். நான் இது வரை, ‘வீதியிலே ஒரு விபத்து, ‘தாழை நிழலிலே ஒரு

தங்க ரதம்' 'பொன்னென்று நான் நினைத்தேன்' ஆகிய
முன்று நாடகங்களிலே நடித்திருக்கேன்.

“ஓ அனுபவமுள்ள தடிகை”

நீங்க மட்டும் என்னவாம், அனுபவம் இல்லாமலா இருப்பீங்க’

எனக்கு பாடசாலை அனுபவந்தான் ராணி! அதன் பிறகு
நாடகங்கள் சிலதைப் பார்த்திருக்கேன் நடிச்சில்ல.

‘இந்த நாடகத்தில உங்களுக்கு என்ன பாத்திரம் கொடுத்திருக்காங்க, மறந்திற்றன்’

‘டாக்டர்’

எனக்கு ஹிஸ்டீரியா பிடிச்ச பெண் வேஷம் தந்திருக்காங்க. அப்படியானால் என் நடிப்பெல்லாம் உங்களிட்ட தானாகும்’.

“எனக்குக் காய்ச்சல் வந்த போது நீங்கதானே என்ன ரொம்பப் பாத்தீங்க. அன்பாக பணிவிடை செய்தீங்க. அதுக்குப் பகரமாக இப்போ உங்குட ஹிஸ்டீரியாவை நான் சுகமாக்கி விட்டுரேனே”

‘அதோ! என் கணவர் வருகிறார், ‘இவர்தான் என் வருத்தத்தைச் சுகமாக்கப் போறவர் எண்டு இப்பவே சொல்லி வச்சிக்கிர்றன்...’ என்று தூரத்தில் வந்த செல்வகுமாரைப் பார்த்து சிரித்தாள் ராணி.

‘கணவர்’ என்ற வார்த்தையே பெண்களுக்கு மகிழ்ச்சி தருவதுதான். அது நாடகமானாலும் சரி! நிஜ வாழ்வானாலும் சரி. இல்லையா ராணி.

ஒரு பெண்ணையே மறக்க முடியாமல் ஆண்கள் வாய்புலம்பும் போது, ஒருத்தியின் வாழ்வில் முழுவதுமாக— உயிருக்குயிராக, துணைக்குத் துணையாக வாழ்வின் ஆதாரமாக நிற்கும் கணவன் என்பவன் சாமானியமானவனானான் என்ன?

உங்கள் வார்த்தைகள் ஆண்மைக்குப் பெருமையும் கௌரவமும் தருகிறது ராணி. என்று அவன் கூறிக் கொண்டிருக்கையில் செல்வகுமாரும் அங்கே வந்து சேர்ந்தான்.

காதல் வீதி கதாநாயகன் செல்வகுமார்தான். இந்த நாடகத்தில் டாக்டராக நடிக்க அவன் விரும்பிக் கேட்டான். டைரக்டர் அதை விரும்பவில்லை. அந்தப் பாத்திரத்திற்கு புதிதாக அன்வரைத் தேர்ந்தெடுத்தது அவனுக்குச் சற்றுக் கோபமாகத்தான் இருந்தது. இது போதாதென்று இவன் வந்ததும் விராததுமாக ராணியோடு இவ்வளவு சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ராணியைச் சுட்டெரித்து விடுவது போல ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, அன்வரிடம் வந்து.

“அன்வர்; உங்களை டாக்டராக போட்டிருக்காங்க இல்ல” என்றான்.

“ஆம்! அப்படித்தான் எனக்கிட்டக் கேட்டாங்க. நானும் சரி என்றேன்.

“நல்லதொரு பாத்திரம் அது. இந்த நாடகத்தில் பெயரளவில் தான் நான் கதாநாயகன். கதையின் முக்கிய அம்சங்களெல்லாம் டாக்டர் ரோல்லதான் இருக்கு”.

உங்கள் எல்லோருடைய ஆதரவினாலும் நான் அத திறமையாச் செய்வேன் செல்வகுமார்.

உங்களுக்கு துணையாக ராணி நடிக்கிறதானே! அவளோடு நடிக்க வந்தாலே நடிப்பு தன்னால் வரும்! என்று ராணியைப் பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்பொன்று சிரித்தான் செல்வகுமார்.

ராணிக்கு அது பிடிக்கவில்லை எனினும் அவள் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், இவர் இப்படித்தான் முகஸ்துதி பேசிக்குவார் என்று கூறியபடி நடந்தான்.

எதையுமே மனதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் ஒரு இயந்திர வாழ்வு நடத்திக் கொண்டிருந்தான் அன்வர். ஹோட்டலில் எட்டு மணி நேரம்தான் வேலை என்றாலும் அந்தச் சட்ட விதிகளையெல்லாம் அவன் பெரிதாகப் பொருட்படுத்துவதில்லை, அதற்குக் கூடவும் வேலை செய்வான். ஹோட்டல் நிர்வாகத்தில் முக்கியமான எந்த வேலை இருந்தாலும் அதை அன்வரிடம் ஒப்படைப்பதுதான் மனேஜரின் வழக்கம்.

வங்கிக்கு காசு போடவேண்டும், ஹோட்டலுக்கு சாமான்கள் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்றால் மனேஜர், அப்படியான பொறுப்பு வாய்ந்த வேலைகளுக்கெல்லாம் அன்வரையே அனுப்புவார். தான் எங்கேயும் அவசரமாக போகவேண்டி இருந்தால் தன் கடமையைச் செய்ய அன்வரையே அழைப்பார். சென்ற ஒரு வார காலமாக அவர் ஊருக்குப் போயிருந்தார். அப்பொழுதெல்லாம் தற்காலிக மனேஜராக அன்வரே கடமையாற்றினான்.

இவ்விதம் ஹோட்டேல் வேலை போக மீதி, நேரங்களில் நாடக சம்பந்தமாக ஈடுபட்ட பின் வசனங்கள் பாடமாக்குவது, நாடகப் பயிற்சிக்குச் செல்வது, டைரக்டரோடு சேர்ந்து காட்சி அமைப்புகள் சம்பந்தமாக ஆலோசிப்பது இப்படி அவன் பொழுது கழியத் தொடங்கிற்று. எரிமலை குமுறும் அவனுடைய சொந்த வாழ்வின் பயங்கரக் காயங்கள் இன்னும் அவனை வேதனைப்படுத்திக்கொண்டுதான் இருந்தன. ஆனால் இந்த வேதனைகளுக்கு இடம் கொடுக்காமல் அவனை மனச்சாந்தியடைய வைத்தது, அவனுடைய புதிய கலை வாழ்வு. கலைக்கு எல்லாத் துன்பங்களையும் மறக்கச் செய்யும் தன்மை உண்டு என்று யாரோ கூறியது அவனைப் பொறுத்த

வரை முற்றும் உண்மையாக இருந்தது. கலைஞனும் சிந்திக்கிறான். வாழ்வில் துன்பப்பட்டவனும் சிந்திக்கிறான். இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு. கலைஞன் வாழ்வின் அழகுகளையும், யதார்த்தங்களையும் பற்றிச் சிந்திக்கிறான். வாழ்வில் துன்பப்பட்டவன் வாழ்வின் வெறுமை நிலை பற்றியும் அதன் சோக முடிவுகள் பற்றியும் சிந்திக்கிறான். இந்த இரண்டு நிலையும் அன்வருக்கு உண்டு. எனினும் அவன் மனப் பூர்வமாகச் செய்துவருந் தொழிலும், அவனுடைய புதிய கலை வாழ்வும், அவன் வாழ்வின் பயங்கரப் பாறைகளில் மோதுண்டு நிற்கும் வேதனைகள் பற்றி எண்ண இடம் கொடுக்கவில்லை.

அவனுக்கு இப்பொழுதுள்ள மானப் பிரச்சினை இதுதான். தன்னைக் கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக சபைதா, வீட்டில் ஒரு போராட்டமே நடாத்திக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தப் போராட்டத்தில் அவனை வெற்றி பெறச் செய்யாவிட்டால் அது தன் ஆண்மைக்கே அவமானம். தான் அவளுக்குக் கடைசியாக எழுதின கடிதம் அவளுக்குப் புதியதொர் தெம்பை அளித்திருக்கும். இவ்வாறு கடிதத்தில் அவளுக்கு நம்பிக்கையூட்டி, வாக்குறுதிகள் அளித்துவிட்டு, தான் ஒரு கோழையாகி, எனக்கேற்ற விதமாக மற்றோர் பெண்ணைக் கைப்பிடித்து ஒரு வாழ்வு வாழ்வதானால் இதைவிட கேவலம் வேறு என்ன? இப்பொழுது நான் சபைதாவைக் காப்பாற்றும் வழி என்ன? நான் நியாதுக்குப் போயிருந்தால் மூன்று வருடங்கள் அவள் எனக்காகக் காத்திருப்பாள். நான் பெரிய பணக்காரனாக வரப் போகிறேன் என்று மாமாவும் ஆறுதல் கொள்வார். நான் இப்பொழுது எங்கே நிற்கிறேன். என்ன தொழில் செய்கிறேன் என்பதுகூட மாமா வீட்டில் யாருக்கும் தெரியாது. எந்த ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் மூட்டை தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறேனோ என்று அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

உம்மாவுக்கும் ரவீந்திரனுக்குமே என் விலாசம் தெரியும். இந்த விலாசம் வேறு யாருக்கும் தெரியக்கூடாது என்று நான்கண்டிப்பான உத்தரவு கொடுத்திருந்தேன். சபைதாவுக்காவது அந்த விலாசம் தெரிந்திருந்தால் அவளாவது கடிதம் எழுதக்கூடும். அது அவளுக்குச் சற்று ஆறுதலாகவும் நம்பிக்

கையூட்டுவதாகவும் இருக்கும். நான் இங்கே ஒரு ஹோட்டலில் வேலை செய்கிறேன் என்று அவளுக்கு எப்படி எழுத முடியும். யார் யாருடைய எச்சில் பீங்கான்களையும் யார் யாரோ தேநீர் குடித்த எச்சில் கோப்பைகளையும் நான் தூக்கிச் செல்கிறேன் என்றல்லவா அவள் எண்ணி வேதனைப்படுவாள். என் மீதுள்ள உயர்ந்த எண்ணம் என்னவாகும்? என்னை ஒரு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனாக கோர்ட்டும் டையுமாக எதிர்பார்த்திருக்கும் அவளுக்கு நான் எச்சில் மேடை துடைக்கும் நிலை எவ்வளவு அதிருப்தியைக் கொடுக்கும்! என்னைப் பற்றி என்னதான் நினைப்பாள்? என் வாழ்வு நிலையைப் பொறுத்து, நான் செய்யும் தொழில் பற்றி என்னதான் சமாதானம் கூறிக் கொண்டாலும், மற்றவர்கள் திருப்திப்பட முடியுமா?

இந்த ஹோட்டலுக்கு எத்தனையோ வகையான மனிதர்கள் வருகிறார்கள். யோக்கியர்கள் மட்டுமா வருகின்றனர்? கள்ளன், காவாலிகூட வருகிறான். ஒரு விரலால் மேசையில் தட்டி மறு விரலால் என்னைத் துச்சமாக மதித்து அழைக்கிறார்கள். மேசை துடைக்கும் நானோ 'என்ன ஸேர்' என்று கேட்டுக் கொண்டு நாய்க்குட்டி மாதிரி அவன் இருக்குமிடம் நோக்கி ஓடுகிறேன். வருகிறவர்களுக்கு ஒழுங்காகத்தானும் சாப்பிடத் தெரிகிறதா? எச்சிலும் முள்ளுமாக மேசையில் குவித்துவிட்டு, மிச்சச் சோற்றையும் பீங்கானில் வைத்துவிட்டு 'கை கழுவக் கோப்பை எங்கே' என்று உறுக்கிக் கேட்கிறார்கள். பொறுமையோடு கோப்பையைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கிறேன். எச்சில் அத்தனையும் துப்புரவு செய்கிறேன். மிச்சச் சோற்றுப் பீங்கானை எடுத்துக் கொண்டு செல்கிறேன். இதுவும் ஒரு தொழிலா? இதைவிட ஊரில் நாற்பது ரூபாய்க்குச் சூடு போடப் போகலாமே. அதில் உடலுழைப்பைத் தவிர வேறு அவமானம் என்ன இருக்கிறது. அந்தத் தொழில் செய்த காரணத்தினால் என் மாமனார் என்னை மாப்பிள்ளை கேட்காமல் புறக்கணித்தார். இப்பொழுது நான் செய்யும் தொழிலை அறிந்தால் தானே தற்கொடையல்லவா செய்வார்?

சுபைதா எனக்கு இனி எட்டாக் கனியா? அவளுடைய அன்பு உதிக்காத பெண் நிலவா? என் ஆற்றாமை காரணமாக

அவளை மாற்றான் ஒருவன் மனைவியாக்கிக் கொள்வதை நான் எப்படி சகிப்பேன்?

உம்மா ஒரே கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறா. 'ஒரு நாளாவது வந்து உன் முகத்தை எனக்கிட்ட காட்டிற்று போ மகன். காச ஆரூயிரம் ரூபாவையும் நீயே வச்சிக்கொண்டு ஒரு தொழில் தேடிக்கோ' என்று எழுதிக்கொண்டிருக்கிறா. என்னைப் பார்க்க அவளுக்கு ஆசையாம். எனக்கு மட்டு மென்ன, என்னைப் பெற்றவளை, என்னைக் கண்மணியாக வைத்திருப்பவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லையா? அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு என் நெஞ்சப் பாரமெல்லாம் குறையு மட்டும் சப்தம் போட்டு அழவேண்டும் என்று கூட எனக்குத் தோன்றுகிறது. செய்யலாமா? நான் ஆண் அல்லவா? எனக்கும் ஒரு திராணி வேண்டாமா? இந்த நிலையில் எந்த முகத்தோடு நான் அவளிடம் செல்வேன்? நான் செய்யும் தொழிலைப் பற்றி எப்படிக் கூறுவேன்? அவளுடைய கற்பனைகளுக்கும் ஆசைகளுக்கும் நான் செய்யும் கைமாறு இதுதானா? இல்லை. சன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும்படியாக 'சான்றோன்' என்ற பெயருடன்தான் நான் அவளைச் சந்திப்பேன். உம்மா! நீங்கள் இரண்டு பெண்களையும் ஒரு ஆணையும் பெற்றீர்கள். இந்த ஆண் எவ்வளவோ சாதனைகள் செய்ய வேண்டும் என்று கனவு கண்டீர்கள். என்னை உச்சி மோந்து உள்ளம் மகிழக் காத்திருந்தீர்கள். இதோ நான் என் கடமையைச் செய்து விட்டேன். என்னை அங்கேரியங்கள்; ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள்! என்று நான் அவள் முன் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டாமா? அந்தக் காலம் வரும் வரை நான் அவளைச் சந்திக்க மாட்டேன். உயிர் வாழ்வதை விட உயர்வாக வாழ்வதுதான் மனிதனுக்கு முக்கியம், அந்த உயர்வு அவனுக்குக் கிடைக்காதபோது அவனுக்குள்ள பெறுமதிதான் என்ன? மாமா என்னைப் புறக்கணித்தபோதும் என் மீதுள்ள இரத்த உறவைக் கருதி, என்னையே கணவனாக ஏற்கத் துடிக்கும் என் அன்பின் சுபைதா இருக்கிறாளே! புத்தம் புது கூறைப்பிடவை சரசரக்க தங்கத் தூலி அவள் கழுத்தில் பளபளக்க, அவளோடு சென்று உம்மா உங்கள் கன்வை நான் நிறைவேற்றி

விட்டேன் என்று நான் கூறவேண்டும். புதுமணத் தம்பதி களுக்கு ஆரத்தி காட்டி, பால்பழம் பருகக் கொடுத்து 'அல்லா வெச்ச குடியாக நல்லா இருங்கோ மக்காள்' என்று என் உம்மா வாழ்த்தி எங்களை வரவேற்க வேண்டும். அது தான் என் வாழ்வின் பொன்னுள். அதுவரை, நான் என் உம் மாவைச் சந்திக்க மாட்டேன்.

இந்த நாடகப் பிரவேசம் அன்வருக்கு சற்று ஆறுதல் அளிக்கவே செய்தது. புகழுக்குப் பணியாதவர் யார்? ஆனால் நாடகம் வயிற்றுக்குச் சோறு போடுகிற தொழிலாக இலங்கையில் இன்னும் மாறவில்லையே! அப்படி இருந்தால் அன்வர் நடிப்பை ஒரு முழு நேரத் தொழிலாக மாற்றிக்கொண்டு இந்த ஹோட்டேலுக்கு முழுக்குப் போட்டு விடுவான். அவனுக்கு இந்த ஹோட்டல் தொழில் சற்று இழிவாகத்தான் இருந்தது. கதைக்கிறவர் பாராட்டுகிறவர்கள் எல்லோருக்கும் புன்சிரிப்பு ஒன்றையே காட்டிப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

இப்பொழுது நாடக விஷயங்களில் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ரம்யாவும் மட்டும் ஆலோசிப்பதில்லை. அன்வரும் அவர்களுடைய ஆலோசனைக் குழுவில் சேர்ந்து கொண்டான். அன்வருடைய வசதிப்படியே அவர்கள் காரியமாற்றவும் தொடங்கினர். அன்வர் ஓய்வு கிடைக்கும் நேரமெல்லாம் நவகலா நாடக மன்றத்திலேயே காணப்பட்டான். ரம்யா அடுத்த நாடகத்தை வேகமாக எழுதத் தொடங்கினார். "ஓய்வு கிடைத்தால் சந்திப்போம்" என்பது அதன் தலைப்பு. அதில் அன்வர்தான் சுதாநாயகன் என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டாயிற்று. அவனுக்கேற்ற விதமாக வசனங்கள் எழுதப்பட்டன. ராணி அவனுக்குச் சோடியாக நடிப்பாள். ராணி போன்ற நளினமான அழகிய பெண் ஒருத்திக்கு அன்வர்தான் சரியான ஜோடி என்பது இரசிகர்களின் ஏகோபித்த தீர்ப்பு.

நடிப்பு என்பது இயற்கையாக அமையும் ஓர் அழகியற்கலை. பாத்திரங்களின் அங்க அசைவுகளும், பாவங்களும் இயற்கையாக அமையும்போதுதான் அது சிறக்கும். நடிப்பு

என்பது பாவனைதான். பாவனையைச் செயற்கையாகச் செய்ய முடியாது. 'காதல் வீதி' நாடகத்தில் அன்வரும் ராணியும் கத்தித் தொலைத்தோ கட்டிப் பிடித்தோ நடிக்கவில்லை. அவர் களுடைய இயல்புகளே நாடகத் தன்மை பெற்றிருந்தது. அவ்வளவுதான்.

'காதல் வீதியை' கொழும்பில் இரண்டு காட்சிகள் நடாத்துவதற்கு கிருஷ்ணமூர்த்தி எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டார். கொழும்பு இரசிகர்கள் ஒஹோவென்று இரசிக்கும்படியான நாடகம் அது என்பது கிருஷ்ணமூர்த்திக்குத் தெரியும். நகைச்சுவை ஒன்றையே வைத்து 'கூத்து' அடித்து அற்புதம் செய்யும் நாடக மன்றங்கள் 'காதல் வீதி' யைப் பார்த்துத் திணறப் போகின்றன. கொழும்பு ரசிகர்களுக்கும் கருத்தாழ மிக்க உணர்ச்சிகரமான நாடக விருந்தொன்று கிடைக்கப் போகிறது என்று அவர் நன்கு அறிவார்.

இவ்வாறு எல்லாம் வெண்ணெய் திரண்டு வருகையில் தாழியை உடைக்க முற்பட்டான் கதாநாயகன் செல்வகுமார். நாடகத்தின் கதாநாயகனான அவன் வெளியில் வில்லனாக மாறினான். அன்வர் வந்த பிறகு செல்வகுமார் இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டமை அவனுக்கு மனவேதனை செய்யும் வெட்கத்தையும் அளித்திருக்கிறது. முன்னமேயே அவன் டாக்டர் வேஷத்தைக் கேட்டான். அதற்காக அவர்கள் இந்த ஊரெல்லாம் ஆள்தேடி அன்வரிடம் வலியப் போய்கையளித்தனர். 'ஓய்வு கிடைத்தால் சந்திப்போம்' நாடகத்தில் அன்வரே கதாநாயகனாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டான். இந்தச் செயல்கள் செல்வகுமாரின் கௌரவத்தையே பாதிக்கக் கூடியன. இவ்வளவு காலமாக இந்த நாடக மன்றத்தில் கதாநாயகனாக நடித்துவந்த அவனுக்கு இழைக்கப்பட்ட மாபெரும் அநீதி.

டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு என்ன செய்வதென்றே விளங்கவில்லை. செல்வகுமாரின் வீட்டுக்கு ஓடினார். எங்களுடைய நாடகங்கள் இப்பிடி எழும்பி வரும்போது பழைய நடிக்கரான நீங்கள் நடு வழியில் துரோகம் செய்யலாமா? என்று மிக வினயமாகப் பேசினார்.

நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்? ஏணிப் படியில் இருந்து நீங்கள் தள்ளிவிட நான் ஒவ்வொரு படியாக உருண்டு உருண்டு கீழே விழவேண்டுமா? மிக்க ஆக்ரோஷத்துடன் செல்வகுமார் கேட்டான்.

“செல்வகுமார் நீங்கள் நினைப்பது தவறு. அன்வர் புதிய நடிகராக இருந்ததாலும் ஓரளவு நன்றாக நடத்ததாலும் ஒரு சிறிய பரபரப்பு இருந்தது உண்மைதான். அது உங்கள் போன்ற பண்பட்ட நடிகரை, ஒரு நாளும் பாதிக்கவில்லை” — கிருஷ்ணமூர்த்தி விளக்கினார்.

“அப்படியானால் உங்கள் புதிய நாடகத்தில் அன்வரைக் கதாநாயகனாகப் போட்டிருக்கிறீர்களே?”

“தவறு, செல்வகுமார். ஒரு தொழிலதிபர், ஒரு விமானி, இருவரும் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கின்றனர். இருவரும் சமமான அந்தஸ்துள்ளவர்கள். அந்தப் பெண்ணை இருவரும் விவாகம் செய்கின்றனர். அவ்வளவுதான்”

“என்ன மிஸ்டர் கிருஷ்ணா புதுக் கதையாக இருக்கிறது. நவீன பாஞ்சாலியா அவள்?”

“அந்த நாடகத்தை நாம் இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லையே? உங்களுக்கு கதைக் கரு இன்னும் தெரியாது. தெரிந்த பின் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்”.

‘அப்படி என்றால்..’

“இரட்டையர்களான இரு பெண்கள் கதாநாயகிகளாக வருகின்றனர். தொழிலதிபர் ஒருத்தியைக் காதலிக்கிறார். விமானி ஒருத்தியைக் காதலிக்கிறார். தான் காதலிப்பவளைத் தான் தொழிலதிபரும் காதலிக்கிறார் என்று அவன் எண்ணுகிறார். தொழிலதிபரும் அப்படி எண்ணுகிறார். அந்தப் பொல்லாத பெண்களோ ஒரே சாரி, ஒரே ஜாக்கற் ஒரே ஜிப்பி... இவ்வாறு அணிந்து வருவது மட்டுமல்ல இருவரும் இரட்டையர்கள். அவள் வேறு. தான் வேறு என்று விளக்காமல் அவர்களுடன் நடக்கின்றனர். இறுதியில் இரட்டையர்களான இரு பெண்களையும் பார்த்து தொழிலதிபரும் விமானியும் வியக்கின்றனர். ஒரே பந்தவின் கீழ் விவாகம் நடைபெறு

கிறது. இந்த வேளை ஹாஸ்ய நடிகர் வந்து ஸேர்! ஸேர்; உங்க மனைவிமார் இனிமே மாறிக்காம மதிப்பாய் பாத்துக் கூங்க. அப்புறம் பெரும் தொல்லையாப் போகும் என்கிறான். கதை முடிகிறது. இந்த இரண்டு கதாநாயகர் வேஷமும் சமமானது. நீங்க விரும்பிய பாத்திரத்தை எடுத்துக்குங்க ..” கிருஷ்ணமூர்த்தி விளக்கினார்.

இதனை அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செல்வகுமார், ‘ஓஹோ என்னையும் அன்வரையும் எடை போட்டுப் பார்க்கத்தான் இக்கதையை எழுதி இருக்கிறீர்களா? சரி சரி இந்தச் சவாலே நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் கிருஷ்ண’ என்றான்.

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு போன உயிர் மீண்டும் வந்த மாதிரி!

கொழும்பில் இரண்டு காட்சிகள் ஜாம் ஜாம் என நடைபெற்றன. முதலாம் காட்சியைவிட இரண்டாம் காட்சிக்கு சனம் அதிகம். கண்டியைவிட கூடுதலான வசூலும் ஆயிற்று.

மறுநாள் பத்திரிகைகள் எல்லாம் ‘காதல் வீதியை’ பற்றிக் கனகச்சிதமான விமரிசனங்கள் எழுதின. அன்வரின் படமும் சாணியின் படமும் பிரமாதமாய் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஆரம்ப விழாவுக்கு வந்திருந்த சினிமாப் பட டைரக்டர் பிரேம்சந்த் நாடகத்தை மிக நுணுக்கமாக அவதானித்துப் பார்த்தார். இறுதியில் சபையோர் முன்னிலையில் அவர் கூறிய வாக்குறுதி அனைவர் காதுகளிலும் தேன் வார்த்தது.

காதல் வீதியை நான் சினிமாப் படமாகத் தயாரிக்க முடிவு செய்துவிட்டேன். வெறும் கதையை மட்டும் நான் எடுக்கவில்லை. சிறப்பாக நடத்த நடிகர்கள் அனைவரையும் நான் படத்தில் சேர்த்துக் கொள்வேன். திரு. ரம்யா அவர்கள் கதையை சினிமாவுக்கேற்ற முறையில் திரும்ப எழுதித்தர வேண்டும். திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி எனக்கு உதவியாக இருந்து படத்தை டைரக்ட் செய்வார். முற்றாக ஈழத்தவர்களாலான இப்படம் அவர்களுடைய தனித் திறமையை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமையும் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன். சபையின

ரின் கை தட்டுதல் அடங்க வெகு நேரமாயிற்று. பிரேமச்சந்தர் அவர்கட்கு கிருஷ்ணமூர்த்தி முழங்காலளவு நீண்ட மலர் மாலை ஒன்றைக் கொண்டுவந்து சூட்டி, அவரைக் கௌரவித்தார்.

வெற்றி முரசும், வீரமுரசும் கொட்டியவர்களாக நடிகர்கள் கண்டிக்குத் திரும்பினர். அன்வர் முதன் முதலில் செய்த நாடகப் பிரவேசம் இப்படி எடுத்த, எடுப்பிலேயே கொடிகட்டிப் பறந்தது பற்றி அனைவரும் பாராட்டினர். அன்வர் இப்பொழுது ஒரு சினிமா நடிகர். டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னது போல அவனுடைய எதிர்காலம் பிரகாசமாக அமையப்போகிறது.

நேற்று ரவீந்திரன் மகிழ்ச்சியான செய்தி ஒன்று பற்றிக் கடிதம் எழுதி இருந்தான். எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க எண்ணும் எனக்கு என் உயிர் நண்பன் நல்வாழ்வு பெறும் செய்தி மகிழ்ச்சி அளிக்காதா? ஆம் அவன் மூன்று வருடமாக கிளறிக் கல் சேவையில் சேர முயன்று வந்தான். எத்தனையோ முறை நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்று வந்தான். தேவையான அளவு புள்ளிகளை அவன் பெற்றிருந்தான். ஆனால், அவனை விடக் கூடுதல் புள்ளிகள் பெற்றவர்கள் இதுவரை தெரிவாயினர். இப்பொழுதுதான் அவனது காலமும் வந்ததுபோலும். அவன் தெரிவாகி அம்பாறைக் கச்சேரியில் வேலை பார்ப்பதாக எழுதி இருக்கிறான். அவனும் என்னைப் போல பல வருடங்கள் தொழிலின்றிக் கஷ்டப்பட்டவன். இப்பொழுதாவது அவன் மகிழ்ச்சியாக வாழட்டும். இனிமேலாவது அவன் வாழ்வின் வசந்தம் குலுங்கட்டும்.

நானும் ரவீந்திரனும் ஜி. சி. ஈ. பரீட்சையில் ஒரேயளவு திறமைச் சித்திகள் பெற்றோம். இருவரும் ஆங்கிலமும் சித்தி அடைந்துள்ளோம். எனக்கும் அவனுக்கும் சமமான புள்ளிகள் இருந்தபோதும், நான் தமிழ் மொழியில் சிறப்புச் சித்தி பெறவில்லை என்பதை நேர்முகப் பரீட்சையில் சுட்டிக்காட்டினார்கள். அதனாலோ என்னவோ நான் அதிற்குடதேர்வு ஆகவில்லை. சில வேளை ரவீந்திரனைத் தொடர்ந்து எனக்கும் கடி

தம் வருமோ தெரியாது. அப்படி நான் கிளறிக்கலில் தெரிவு செய்யப்பட்டால் என் பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீர்ந்துவிடும். ஒரு ஆசிரியர் வேலை அல்லது ஒரு இலிகிதர் வேலையில் ஒரு இளைஞன் தன் வாழ்வை நிர்மாணித்துக் கொள்ளும் நிலை இந்நாட்டில் உள்ளமை பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இளைஞர்களின் மூளைத் திறனுக்கும் உழைப்புக்கும் தக்க தொழில் வாய்ப்புகள் இன்னும் ஏற்படவில்லை.

ரவீந்திரனுக்கு விவாகம் செய்து பார்க்க அவனுடைய அம்மாவும் அப்பாவும் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணகிபுரம் கூட்டுறவுச் சங்க மனேஜர் தன் மகளுக்கு ரவீந்திரனைக் கேட்டு பிடிவாதம் செய்து கொண்டிருந்தார். விவாகத்திற்கு முடிவு தாருங்கள். நான் தம்பிக்கு உத்தியோகம் எடுத்துக்கொடுக்கிறேன் என்று அவர் நுடையாக நடந்தார். மனேஜர், ஒரு பெரிய புள்ளி, எம். பி. மார் பலருக்கு வேண்டியவர். அந்தத் தைரியத்தில் அவர் இவ்வாறு கேட்டார். ரவீந்திரன் ஏனோ அதை விரும்பவில்லை. 'பெண்ணைப் பெறும் பொழுது சீதனத்தையும் கேட்டுப் பெறுகிறோம்' இதுவும் போதாதென்று உத்தியோகத்தையும் ஒரு நிபந்தனையாகக் கொண்டால் நாம் முற்றும் அவர்களுக்கே அடிமையாகிறோம் அல்லவா? என்னிடம் தகுதி உண்டு. தராதரமும் உண்டு. என் முயற்சியால் தான் உத்தியோகம் பெறுவேன். அதன் பிறகு என் விருப்பப்படி விவாகம் செய்வேன்" என்று ரவீந்திரன் கூறுவான். ரவீந்திரனுடைய இரகசியம் எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும். அவனுக்கு பூபாலசிங்கம் வாத்தியார் மகளில் ஒரு கண் உண்டு. அவள் ஏ. எல். படிக்கிறாள். நிச்சயமாக சர்வகலாசாலைக்கும் போவாள். பூபாலசிங்கம் வாத்தியாரிடம் பணம் இல்லாவிட்டாலும் அவருடைய பிள்ளைகளெல்லாம், வலு கெட்டிக்காரர். ஒழுக்கமானவர்கள். இவள் ரோகினி, நல்ல அழகியும் கூட. அறிவும், அழகும், ஒழுக்கமும் இருக்கும்போது ஒரு பெண்ணிடத்தில் வேறு எதை எதிர்பார்க்கிறோம்? பணம் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாததுதான். அதை நாமும் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். அறிவு, அழகு, ஒழுக்கம் என்பனவற்றை நாம் சம்பாதித்துக் கொள்ள முடியாது. அது இயற்கையிலேயே அமைவவேண்டும் என்பது

ரவீந்திரனின் கருத்து. அவன் ஒரு இலட்சியவாதி. இம்முடிவிலிருந்து மாறமாட்டான். மிக விரைவில் ரவீந்திரன்—ரோகினி திருமண அழைப்பை எதிர்பார்க்கலாம்.

அந்த விவாகத்திற்கு, நான் தனியே போவேனா? அல்ல சபைதாவையும் அழைத்துக் கொண்டு போவேனா? என்று ஒரு எண்ணம் உண்டாகிறது. இது எவ்வளவு பேராசை? ரவீந்திரன் ரோகினி திருமணம் முந்திவிடும். அவர்கள் இருவரும் எங்களது திருமணத்திற்கு வந்து வாழ்த்துவார்கள்.

அன்வர் கண்டிக்கு வந்து ஆறு மாதமாகிறது. அவன் இதுவரை எதையுமே மனத்தில் போட்டுக்கொள்ளாமல் இருந்தான். ஆனால், மனப்பாரங்களை யாருடனாவது கதைத்தால் சீறிது சமை இறங்கும். அவனுக்கு அப்படி மனம் திறந்து தன் கதைகளையெல்லாம் யாரிடமாவது கொட்டிவிடவும் விரும்பவில்லை. எனவே வேலை முடிந்து தன் அறையில் ஒய்வாக இருந்த அவனுடைய மனம், இவ்வாறு எங்கெங்கெல்லாமோ ஒரு முறை வலம் வந்தது. அவனுடைய கற்பனைகளும் கனவுகளும் ஒரு நிஜ வாழ்வைச் சுற்றியே சென்றன. அவனுடைய ஆற்றலையில் அவை ஊஞ்சலாடின.

15

கூடதல் வீதி நாடகம் மேடை ஏறிற்று. எங்கும் அந்நாடகம் பற்றிய பேச்சே அடிபட்டது. இந்த நாடகத்தின் வெற்றிக்கு அன்வரின் பிரமாத நடிப்பும், ராணியின் குணபாவ நடிப்பும் தான் காரணம் என்று எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் கதாசிரியர் ரம்யாவும் குதி

த்து ஆடத் தொடங்கினர். இப்படியான ஒரு வெற்றி நாடகத்தை அவர்கள் இதுவரை மேடை ஏற்றவில்லை. கதையின் உள்ளோட்டத்தை விளங்கி டாக்டராக அன்வரும், மாலதி எனும் ஹிஸ்ரீரியாக்காரியாக ராணியும் நடித்தனர்.

ஹிஸ்ரீரியாக்காரிகள் மூவரும் ஒரே வார்டில் இருந்தனர். காலை பத்து மணிக்கு டாக்டர் வருவார். இதுவரை சும்மா இருந்த அவர்கள் டாக்டரைக் கண்டதும் கிளம்பி அடிக்கத் தொடங்குவர். ஒருத்தி ஹாஹா என்று சிரிப்பாள். மற்றொருத்தி அவளைப் பார்த்து அழுவாள். இன்னுமொருத்தி உம்மென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, டாக்டரைப் போரும்படி கைகாட்டுவாள். டாக்டர் சிரித்துக்கொண்டு முதலில் அவளிடம் போவார். அவளுக்கு பொல்லாத கோபம் வரும். அந்த இரண்டு பேரையும் சுட்டிக்காட்டி டாக்டரைக் கையால் வைவாள். அதாவது இந்த டாக்டர் வந்தால்தான் அவர்களுக்கு நோய் அதிகரித்து விடுகிறதாம்— தனது நிலையை மறந்து அவள் இப்படி நடந்துகொள்வது வெகு நகைச்சுவையாகக்கூட இருக்கும். ஒரு பெண்ணை டாக்டர் சோதிக் கும் போது, மற்றவள் வந்து டாக்டரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொள்வாள். வருத்தம் மூவருக்கும் ஓரளவு சுகமாகிவிட்டது. ஆனால் மாலதி வீட்டுக்குப் போக மறுக்கிறாள். தனக்கு நிலைமை சரியில்லை, வீட்டுக்குப் போனால் மீண்டும் வருத்தம் வரலாம் என்று கூறுகிறாள்.

“தனக்கு நிலைமை சரியில்லை, என்று நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டீர்களே, அதுவே உங்களுக்கு வருத்தம் சுகம் என்று காட்டுகிறது. ஒரு வாரம் வீட்டில் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லாம் சரிவரும்” என்று டாக்டர் கூறுகிறார்.

ஒரு நாள் மாலதி டாக்டருடைய அறைக்கே போய்விடுகிறாள். “டாக்டர் என்னால் வீட்டுக்குப் போக முடியாது. உங்களுடைய வீட்டில் ஒரு பணிப் பெண் தேவை இல்லையா? தயவு செய்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள், எனக்குச் சோறும், பிடவையும் தந்தால் போதும். உங்களுக்கும் உங்கள் மனைவிக்கும் வாழ்நாளெல்லாம் பணி செய்து கிடப்பேன்” இப்படிக் கூறுகிறாள்.

டாக்டருக்குப் பெரும் சங்கடமாகிறது. “என்ன மாலதி, நோய் சுகமாகிவிட்டது என்றல்லவா நினைத்தேன். இப்பொழுதுதான் நோய் தொடங்குகிறதா?” என்று சிரித்துக்கொண்டு கேட்கிறார்.

“இல்ல டாக்டர் எனக்கு இனியும் நோய் வராமல் இருக்க இது ஒன்றேதான் வழி. தயவு செய்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று மன்றுகிறாள்.

“சரி நான் உன்னை என் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகிறேன் என்று வைப்போம், உன் கணவன் நிலை என்ன?”

“அவரால்தானே டாக்டர் எனக்கு இந்த நிலை வந்தது. இப்படி ஆண் உருவத்தில் இருக்கும் ஆண்மையற்றவர்களோடு வாழ்க்கை நடத்துவதைவிட உங்கள் போன்ற வீர புருஷர்களுக்கு பணிவிடை செய்வது பாக்கியம் டாக்டர்.”

“மாலதி! வீட்டில் பணிப் பெண்ணாக ஒரு குமரை வைத்துக் கொள்ளலாம். அல்லது ஒரு வயோதிபப் பெண்ணை வைத்துக் கொள்ளலாம். என் மனைவியின் வயதொத்த அழகான ஒரு பெண்ணை நான் பணிப் பெண்ணாக வைத்துக் கொள்வது புத்தி இல்லை மாலா.”

“நீங்கள் தவறி விடுவீர்கள் என்கிறீர்களா?”

“நானும் மனிதன் மாலதி”.

“நானும் ஒரு மனுஷி டாக்டர் எனது உள்ளத் துடிப்பும் அங்கலாய்ப்பும் என்ன என்று விளங்காமல், வெறும் நாடித் துடிப்புகளையும் இரத்த அழுக்கத்தையும் சோதித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் டாக்டர்.”

“நோன்ஸென்ஸ். எனக்கு வேண்டாத விவகாரங்கள்” என்று சற்று ஆத்திரத்தோடு கூறிய டாக்டர், மாலினி என்று நேர்ஸ் பெண் ஒருத்தியை அழைத்து, ஒரு சிற்றைக் கொடுத்து இந்தா இந்த அம்மானை இன்றைக்கே வீட்டுக்கு அனுப்பி விடு என்று கூறியவராக; மேசையில் கிடந்த ஸ்ரேதர்ஸ் கோப்பைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு விறு விறு என்று மற்றவார்களுக்கு நடந்தார்.

இந்தக் காட்சி ரசிகர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு கணவனும் தன் மனை

வீயை சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்த்தனர். அப்படியொரு குழ்நிலையை ராணியின் நடிப்பு உண்டாக்கிற்று.

மறுநாள் ஹோட்டல் ரெட் ரோஸிக்கு, வருகிறவர்களெல்லாம் அன்வரை புதுமையான கண் கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கினர். இளவட்டங்களிடையே ஒரு பரபரப்பு. அன்வருக்கு இது மகிழ்ச்சியும், பெருமையாகவும் இருந்ததுதான். ஆனால் ஒரு சங்கடமாகவும் இருந்தது. ஆதலால் எந்த மேஜைக்கும் தானே சென்று சப்ளை செய்யாமல், மற்றவர்களைக் கொண்டே சப்ளை செய்வித்தான். சில பையன்கள் வந்து 'டொக்டர், ஒரு உதாறிங்களா?' என்று சற்று நகைச் சுவையாகவும் கேட்டனர். இன்னுஞ் சிலர் 'உங்களுக்கும் கோபம் வந்தாக்கூட நல்லா இருக்குமே, மாலதியைக் கோவிச்சிக்கிற மாதிரியான அந்த வசனங்களைக் கொஞ்சம் பேசிக் காட்டுறீங்களா?' இவ்வாறு பேசத் தொடங்கினர். இரண்டு நாளையில் அன்வர்களடி நகரில் எங்கும் அறிமுகமாகிவிட்டான். கலா ரசிகர்கள் பலர் 'உங்க அடுத்த நாடகம் என்ன? அதில் என்ன பாத்திரத்தில் நடிக்கிறீங்க' என்று ஆவலோடு கேட்டனர்.

61

கொழும்பிலிருந்து வந்தது முதல் செல்வகுமார் நிம்மதியற்றவனானான். அவன் தனக்குத்தானே எவ்வளவோ சமர்தானம் சொல்லிப் பார்த்தான். அவன் மனம் எதையும் ஏற்கவில்லை. பஞ்சபாண்டவர் செய்த வேள்வியைப் பற்றி துரியோதனன் புழுங்கினானே அதைவிடப் பன்மடங்கு இவன் மனம் புழுங்கத் தொடங்கிற்று.

கொழும்பில் நடைபெற்ற முதலாம் காட்சிக்கு பத்திரிகை நிருபர்களெல்லாம் வந்தனர். ஒருவர்கூட தன்னிடம் வந்து

இந்நாடகம் பற்றியோ கலை உலகம் பற்றியோ ஒரு கேள்வி கூடக் கேட்கவில்லை. எல்லோரும் ஒரேயடியாக அன்வரையும் ராணியையுமே சூழ்ந்துகொண்டனர், கேள்விக் கணைகளாகத் தொடுத்தனர். ராணியும் அன்வரும் நடிக்கும் கட்டங்களை 'கிளிக், கிளிக்' செய்தனர். கதாநாயகன் ஒருவன் இருக்கிறானே என்று அவர்கள் கொஞ்சம்கூட எண்ணவில்லை. மறு நாள் பத்திரிகையில் ஹோ ஹோ என்று விமர்சனம் எழுதினர். 'செல்வகுமாரின் நடிப்பும் சிறப்பாக அமைந்தது' என்று மட்டும் எழுதினர். ஒரு கதாநாயகனுக்கு இவ்வளவுதானா பாராட்டு! அவனுடைய படம்கூடப் பத்திரிகையில் வெளியாகவில்லையே. இதைவிட அவமானம் வேறென்ன இருக்கிறது?

எல்லாம் அன்வர் வந்ததால் நேர்ந்தவினை. எப்பொழுதும் டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி கதை வசனங்களை செல்வகுமாரிடமே கொடுத்து விரும்பிய ரேலை எடுக்கச் சொல்லுவார். வேறு யாருக்கு என்ன ரேலைக் கொடுக்கலாம்? என்றும் கேட்பார். இம்முறை அது நடைபெறவில்லை. அதனால் வந்த வினையே இது. இப்பொழுதெல்லாம் அன்வரிடமே எல்லா யோசனையும் கேட்கப்படுகின்றன. இரவும் பகலும் அன்வர் டைரக்டரையே சுற்றிக் கொண்டு திரிகிறான். அல்லது டைரக்டரோ, ரம்பாவோ அவனைத் தேடிக்கொண்டு ஹோட்டலுக்குப் போகின்றனர். இது மட்டுமா? அவனுடைய சிந்தனை மற்றோர் பக்கமாகவும் சென்று உலவியது.

ராணியின் கவர்ச்சிகூட அன்வரை நோக்கிச் செல்கிறது. நெயிலில் வரும் போது அவர்கள் இருவரும் அடித்த கூத்து! அப்பப்பா ஒரே சிரிப்பு, ஒரே பகிடி, ஒரே மகிழ்ச்சி. விரும்பினால் நானும் கூடச் சேர்ந்து சிரிப்பதைவிட வேறு வழி இருக்கவில்லை. நானும் சேர்ந்து சிரித்தால் அது அவர்களுடைய ஆனந்தத்திற்கு சுருதியாக அமையுமேயன்றி ராணி முன்போல என்னிடம் மனப்பூர்வமாக அன்பு செலுத்துவதாக இல்லை.

ராணியை நான் ஏன் விரும்புகிறேன்! அவள் என்னிடம் அதிகமாகப் பழக வேண்டும் என்று நான் ஏன் விசனிக்கிறேன். அவளைத் துணைவியாகப் பெறவேண்டும். அல்லது அவளுடன்

காதல் உல்லாசம் செய்ய வேண்டும். இப்படி ஒரு எண்ணம் எனக்கில்லை. ஆயிரம் பேருக்கு அணிவிடை பணிவிடை செய்யும் நேர்ஸ் அவள். நானும் ஆயிரத்தில் ஒன்றாக இருக்க விரும்பவில்லை. தொழிலும் கலையுமே அவளுடைய முழு வாழ்வாயிற்று. கணவனைப் பார்க்க அவளுக்கு நேரமே இல்லை. ஒரு பெண் முற்றும் வீட்டுக்குரியவள். அப்பொழுதுதான் அவள் ஒரு தாயாக ஒரு மனைவியாகத் தன் கடமைகளைப் பூரணமாகச் செய்யமுடியும். இப்படி கலையும் தொழிலும் என்று ஆடித்திரிகிறவள் வீட்டில் மனைவியாக எங்கே விளங்கப் போகிறாள். இப்படியான ஒருத்தியை நான் காதலிக்கவோ கலியாணம் செய்யவோ சித்தமில்லை. பஸ்ஸில், ரெயினில், நாடகக் கொட்டகையில் இப்படி எத்தனையோ பெண்களையெல்லாம் நாம் சந்திக்கிறோம். அவர்களில் எத்தனையோ பேர் நல்லவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள். அப்படியானவர்களை யெல்லாம் நாம் என்ன காதலிக்கிறோமா? விரும்பிக் கொண்டு அவள் பின்னாலெல்லாம் சுற்றுகிறோமா? ராணியும் அப்படிச் சந்தித்த ஒரு பெண் என்பதுதான் எனது கருத்து. ஆனால் அவள் இப்போதெல்லாம் என்னுடன் நடந்து கொள்ளும் மாதிரி எனக்கு ரொம்ப அவமானமாக இருக்கிறது. அவள் வேண்டுமென்றேதான் இவ்வாறு நடக்கிறாள்.

கொழும்பிலிருந்து வரும்போது பொல்காவனையில் ஒரு ஐஸ்கிரீம் காரன் ரெயினில் ஏறினான். அவனைக் கண்டதும் ராணி அன்வரைப் பார்த்து, 'மிஸ்டர் அன்வர்! நீங்கள் கொஞ்சம் குழந்தையா மாறுநீங்களா?' என்றாள். அதற்கு அன்வர் 'அப்படியான ஒரு காலம் போய் விட்டதே ராணி' என்றான். அதற்கு ராணி 'தவறு, எதுவும் நாம் விரும்பாத வரை நம்மை விட்டுப் போகாது. இப்பொழுது நீங்கள் கொஞ்சம் 'ப்பா வாகுங்கள்' என்று ஐஸ்கிரீம் குழல் ஒன்றை வாங்கி அவன் கையில் திணித்த மாதிரி இருக்கேற அது ரொம்பக் கண்ணாளுவி அதன் பிறகு கூட இருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஐஸ்கிரீம் குழலைக் கொடுக்கும்படி அப்பையனிடமே சொன்னாள். கடைசியாகத் தானும் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு பத்து ரூபா நோட்டொன்றை அரூயாசமாக வீசினாள். என்ன கர்வம். எவ்வளவு அவமானம்.

இது மட்டுமா? கொழும்பில் ஒரு நாள் பின்னேரம் ஓய்வாக இருந்தோம். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையாக இருந்ததால், கோல்பேசுக்கு அல்லது தெஹிவளை மிருகக்காட்சிச்சாலைக்கு மட்டும் போகலாம். நான் மிருகக் காட்சிச்சாலைக்குப் போவோம் என்றேன். இல்லை கொஞ்சம் அந்திசாய்ந்ததும் கோல்பேசுக்கே போவோம் என்றான் அன்வர். ராணி இதில் ஒன்றை அங்கீகரித்தால் அது நடைமுறைக்கு வரும். ராணி என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? 'ஞாயிற்றுக்கிழமை பின்னேரம் கோல்பேஸ்தான் கொஞ்சம் சுறு சுறுப்பா இருக்கும். அங்கேதான் போவோம்' என்றான். இது எனக்கு ஒரு அவமானம் செய்த மாதிரியாகப் போயிற்று. முடிவு? எல்லோரும் கோல்பேசுக்கே போனோம். சரி போய்விட்டோம். அன்வரும் ராணியும் போய் ஒரு இடத்தில் உட்கார்ந்தார்களா? என்னதான் பேசிக் கொண்டாங்கனோ தெரியாது. வரும் பொழுதுதான் எழுந்தனர். அவங்க இரண்டு பேரும் அந்த ரங்கமாகப் பேசறத்துக்காகத் தான் கோல்பேசுக்கு வந்தாங்க. நாங்க ஏன் வந்தோம் என்று ஆயிற்று.

அன்று மத்தியானம் கண்டிக்குப் புறப்படுவதாக இருந்தோம். இரவெல்லாம் நாடகம் நடித்துவிட்டு எங்கள் இருப்பிடத்துக்குவர இரண்டு மணியாயிற்று. காலை ஏழு மணிவரை எல்லோரும் களைப்பு மிகுதியால் அயர்ந்து, தூங்கிவிட்டனர். ராணி மட்டும் எழுந்து, உடுத்திக் கொண்டு தான் கடைக்கு போக வேண்டும் என்று "மிஸ்டர் அன்வர், கூட கொஞ்சம் துணையாக வாறிங்களா?" என்றான். நேற்று வந்த அன்வரிடம் எவ்வளவு பரிவு, எவ்வளவு அன்பு, எவ்வளவு வாத் சல்யம். உடனே அன்வரும் எழுந்து, உடுத்திக் கொண்டு அவனாடன்கூடப் போனான். கொஞ்சம்கூட வெட்கமில்லை. சொந்தப் பெண்சாதி புருஷனைப் போல இரண்டு பேரும் போவதைப் பார்த்து மற்ற நடிக்களெல்லாம் சிரிச்சாங்க. அவங்களுக்கு அதெல்லாம் 'கணக்கில்லை'.

அன்வர் ஒரு ஹோட்டல் வெயிற்றார். ராணி, என்ன சொன்னாலும் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பவள். இதைப் பற்றியாவது ராணி சிந்திக்க வேண்டும். குட்டுப்படு

கிறதென்றாலும் பொன் மோதிரம் போட்டவன் கையால் படனும். பேர் வாங்குகிறதென்றாலும் தக்கவன் ஒருவனுடன் திரிந்து பெயர் வாங்கணும். இவள் ராணிக்கு அதுகூட யோசனையில் இல்லை. அவள் ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டருக்குப் பின்னே நடப்பவள்தானே, அன்வரும் நாடகத்தில் டாக்டராக நடித்ததால் அவள் அவனைத் தன்னேவிட உசத்தியாகவே எண்ணிக் கொண்டாள் போலும். பைத்தியக்காரி.

இது போதாமல் இனிமேல் சினிமா சூட்டிங் வரப்போகுது. எங்கெல்லாமோபடப்பிடிப்புக்காகப் போக வேணும். இரண்டு பேரும் சேர்ந்து கொண்டு என்னதான் அட்டகாசம் செய்யப் போகிறாங்களோ தெரியாது. சினிமா நடிகர்கள் என்ற அந்தஸ்தும் வந்துவிட்டால் இனிக் கேட்கத் தேவை இல்லை. கொடிகட்டிப் பறந்து விடுவார்கள் போலிருக்கு. இவர்களுடைய ஆட்டத்திற்கு சினிமாவில் நிறைய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. ஒரே பிரயாணம்! போகிற இடங்களிலெல்லாம் தங்கள் நடிப்பில்கூட கொஞ்சம் நெருங்கி நடிக்கவேண்டும். ஆற்றில் குளிக்கின்ற காட்சி, அதில் ஒருவருக்கு ஒருவர் நீந்தக் கற்றுக் கொடுப்பதான பாவனைகள், இதெல்லாம் நாடகத்தின் இல்லையே. வசனத்திலேயே சுத்தித்தொலைத்தால் போகிறது. இந்த சந்தர்ப்பங்களெல்லாம் அன்வருக்கும் ராணிக்கும் வெகு சாதகமாக அமைந்துவிடும். சும்மா ஆடுகிற பேய்க்கு ஒரு கொட்டு முழக்கம் கிடைத்தமாதிரி.

ராணி அன்வரைக் காதலிக்கிறாளா? அல்லது அன்வர் விரும்புகிறானா? என்று நான் ராணியை சொல்லவரவில்லை. இந்தக் குறுகிய காலத்துக்குள் அவர்களுடைய பழக்கம் மிக மிகக் கூடுதல், அது எங்குதான் கொண்டு போய் முடியப் போகிறதோ தெரியாது. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் மதித்து நடக்கிற பாங்கு என்னைக் கொல்வதாக இருக்கிறது. எனக்குப் பெருத்த அவமானத்தைத் தருகிறது. ஒரு ஹீரோயின், ஒரு ஹீரோவுடன்தான் நெருங்கிப் பழக வேண்டும். தங்களுடைய நடிப்புப்பற்றி கலந்து பேசவேண்டும். ராணியோ ஒரு உப நடிகருடன் இவ்வாறு நெருங்கிப் பழகுவதுதான் எனக்குள்ள வேதனை. இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டும். அடுத்து

மேடை ஏறவிருக்கும் 'ஓய்வு கிடைத்தால் சந்திப்போம்' நாடகத்தில் அன்வருக்குச் சோடியாக ராணி போனால், என் நிலை இன்னும் மோசமாகி விடும். வேறு யாரோ வந்து எனது கழுத்தை அறுத்தால் அதே வேளை அன்வரும் ராணியும் சோடி சேர்ந்து நடித்தால், நான் நிச்சயம் கீழிறங்கிவிடுவேன். டைரக்டரோடு பேசி எப்படியும் ராணியை எனக்குச் சோடியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நான் இந்த நாடக மன்றத்தில் இருந்தே விலகிவிட வேண்டும். அன்வர் தல்லவளைப் போல நடிக்கிறான், சிரிக்கிறான். ஆனால் காரியத்தில் முந்திக் கொள்கிறான், எல்லோரையும் கீழே போட்டு அவன் ஏறிவிடுகிறான், அடுத்த நாடகமும் சினிமாப் படமாக தயாரிக்கப்படலாம் என்று எனக்குப்படுகிறது. அதன் கதைக் கரு ரம்யாவின் அற்புத மூளையின் அபார கலைப் படைப்பு. அதில் நான் இரண்டாவதாக ஆகிவிடக் கூடாது. சினிமா டைரக்டர் பிரேம் சந்துக்கு இவ்வாறு நாடகங்கள் பற்றியும் நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது 'காதல் வீதி' அவருக்கு வெற்றி அளிக்கும் பட்சத்தில், அடுத்த நாடகத்தையும் நிச்சயம் விடமாட்டார்.

ரம்யா, சும்மா கிடந்த மனுஷன், ஒரு நாடகத்தை எழுதி விட்டு ஆறுமாதத்தின்பின் முன்னூரே நானூரே பெற்ற அவர் இப்ப என்னடா எண்டால், ரூபா ஐயாயிரம் பேசி கதை வசனம் எழுதுகிறார், அவருக்கு என்னோடு கொஞ்சம் விருப்பம். அவருடைய நறுக்கென்ற வசனங்களை நான்தான் உயிர்த்துடிப்போடு பேசுகிறேன் என்று அவர் என்னைப் பாராட்டுவார் அவரைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டால்தான் எல்லாம் சரி, அது மிக இலகு. ஒரு நாளைக்கு ஆளை குயின்சுக்கு அழைத்துப் போய் ஒரு போத்தல் பியர் வாங்கிக் கொடுத்தால், ஆள் நம் பக்கம். இவர்கள் அதிகம் பேசினால் ரம்யாவைக் கையில் போட்டுக் கொண்டு புது நாடக மன்றம் ஒன்றைத் தொடங்க வேண்டியதுதான். ரம்யா நாடகங்களையும், பாடல்களையும் எழுதித் தள்ள வேண்டியது. நான் பிரதம நடிகனாக மட்டுமல்ல, டைரக்டராகவும் ஆக வேண்டியது. 'தாயைக் கொன்றவனுக்கும் ஊரில்பாதி' என்பார்கள். அப்படி நானும் ரம்யா

வும் பிரிந்தால் நடிகர்கள் பலரும் எங்களோடு வராமலா போவர்?

அப்புறம் நவகலாமன்றம் அரோஹாராதான். ஒரு அன் வருக்கு இடம் கொடுக்கப் போய், ஒரு செல்வகுமாரை கீழி றக்கப் போய் ஒரு மன்றமே அழிந்தது. அது பெற்ற பேரும் புகழும் ஒழிந்தது என்று டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அப் பொழுதுதான் உணர்வார்.

என்றாலும் உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யக் கூடாது என்பார்கள். என்னை வளர்த்தது இந்த நாடக மன் றம். இன்று கண்டியில் நான் எங்கும் மதிக்கப்படுவதற்கு இந்த மன்றமே காரணம். அவர்கள் எனக்கு மனப்பூர்வமாக சந்தர்ப்பங்கள் தந்தார்கள். புதிதாக அன்வர் வந்ததால் தானே இந்த அவலம். நெருஞ்சி முள் காவில் குத்தினால் காலை வெட்டுவதில்லையே. தந்திரமாக முள் முறியாமல் நெருஞ் சியை கழற்ற வேண்டியதுதானே. ஆம், நெருஞ்சியைக் கழற்ற வேண்டியதுதான். மிக விரைவில் கழற்றிவிட்டால் 'காதல் வீதி' படத்தில் நான் டாக்டராகவும் நடிக்கலாம். புதிய நாட கத்தில் ராணியை எனக்கு ஹீரோயினியாகவும் ஆக்கலாம். அப்புறம் இலங்கையின் ஒப்பற்ற நடிகன் செல்வகுமார் தான். என் புகழ் பாரதத்தில்கூட பரவி, அவர்களும் எனக்குச் சந் தர்ப்பம் தருவார்கள். இது போட்டியோ பொருமையோ நயவஞ்சகமோ அல்ல. இது தர்மம்.

மனுதர்ம சாஸ்திரம் என்ன சொல்கிறது? அரசே, ஒரு வன் ஒருவனைக் கொன்றால் அதற்குப் பெயர் கொலை. அது பாவத்தின் பாற்படும். உனது படை எதிரிபடையைக்கொன்று துவம்சம் செய்தால் அது வெற்றி. உனக்குப் புகழ். அது தான் அரச தர்மம். ஒரு அரசன் தன் ஆட்சியை ஸ்திரப்படுத்த எந்த உபாயத்தையும் கையாளலாம். ஒரு அரசன் தன் ராஜ் யத்தைப் பெருக்க எத்தனை போரும் செய்யலாம். அது வீரம். இந்த மனு நீதி தர்மம் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல. உலகெங் கும் அரசர்களாலும் அறிஞர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட் டது. இன்றுவரை நடைமுறையில் இருப்பது.

ஒரு நடிகளுள் எனக்கும் இது தர்மம்தான். என் புகழ், என் பெருமை, என் திறமை இதற்கு எதிராக யார் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்களை அவ்விடத்தை விட்டு மெல்ல அகற்றுவது எனக்குத் தர்மம். சரி இன்று முதல் அதனை நான் செய்வேன். அதற்கெதிராக யாரும் நிற்க முடியாது ஆமாம்.

17

அன்று ஒரு திங்கட்கிழமை. செப்டம்பர் 15ம் தேதி ராணியின் பிறந்த தினமாம். அதற்காகச் சாப்பாட்டுக்கு வரும்படி அன்வரை அழைத்திருந்தாள் அவள். அதுபோல டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி, கதாசிரியர் ரம்யா, பிரதம கதாநாயகன் செல்வகுமார் எல்லாரையும் பகல் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்திருந்தாள். எல்லோரும் பரிசுப், பொருட்களுடன் போய்ச் சேர்ந்தனர். அவளுடைய ஆஸ்பத்திரி சகாக்கள் சிலரும் வந்திருந்தனர்.

வீட்டினுள்ளே நுழைந்ததும் அன்வருக்கு தலை சுற்றத் தொடங்கிற்று. ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சுவரில் தாஜ் மஹால் போட்ட கலண்டர் ஒன்றும் மற்றும் முஸ்லிம் மாதக் கலண்டர் ஒன்றும் தொங்கிற்று. அறிஞர் ரி. பி. ஜாயாவின் படம் ஒன்று முன் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தது. இறைவனின் அழகிய திருநாமங்கள் தொண்ணூற்றொன்பதும் அறபு எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட படம் ஒன்றும், மற்றும் அறபு எழுத்தணிக் கலைச் சித்திரங்களும் அங்கு காட்சியளித்தன.

மலாய்த் தொப்பி அணிந்த முதியவரொருவர் 'ரிப் ரொப்'பாக உடுத்தியவராக முன்னால் வந்து 'வாருங்கள்,

நான்தான் ராணியின் தகப்பன்' என்று கூறிக்கொண்டு வர வேற்றார். அன்வர் மற்றவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்தான். அவர்கள் தங்களை அலட்டிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

முதலில் 'பேட்டே'கேக் வெட்டும் வைபவம் நடந்தது. உள் அறையில் மேசையின் மேல் கேக் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் எஸ். எஸ். என்ற எழுத்துக்களின் கீழ் இருபத்தி ஒன்று என்று அழகாக ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இருபத்தி ஒன்று என்பது ராணியின் வயதைக் குறிக்கும். எஸ். எஸ். என்பது என்ன என்று அவருக்கு விளங்கவில்லை. "ஆர்" அல்லவா அவளுடைய பெயரின் முதலெழுத்து என்று ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான்.

சாப்பாட்டிற்கு நேரமாகிறது, முதலில் வைபவத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்த ராணியின் தகப்பன், சற்று உள்ளேபோய் 'ஞெய் நிஹாரா' எல்லோரும் ஆயத்தமா இருக்காங்க, கேக்கை வெட்டிற்றுப் போம்மா' என்றார்.

ராணிக்கல்லவா பேட்டே, யார் ஞெய் நிஹாரா என்று ஒரு தரம் எண்ணினான் அன்வர். நடப்பதெல்லாமே அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அதனை மிகப் பொறுமையோடு அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

ராணி வந்து கொண்டிருந்தாள். சும்மா ராணி என்பது தவறு. மகாராணியே வந்து கொண்டிருந்தாள். அடக்கமும் அழகும் உருவான ஒரு தோற்றம் காஞ்சிபுரம் சாரி சர சரக்க, அழகாக முக்காடிட்டவளாக ஒரு அசல் மணப் பெண்ணைப் போலவே இருந்தாள் ராணி.

செல்வகுமார், அன்வரை ஒரு தரம் பார்த்தான். அன்வர் வைத்த கண் வாங்காமல் ராணியை அப்படியே விழுங்கிவிடுகிறவனைப்போல பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ராணியின் அழகில் மயங்கித்தான் அவன் அவ்வாறு பார்த்தான் என்பதற்கில்லை. இந்த வைபவம் அவனுக்கு முற்றும் வியப்புட்படும் நிகழ்ச்சிகளாகவே இருந்தது.

உலகப் பெண்கள் உடை முறைகளில் தமிழ்ப் பெண்கள் உடுக்கும் சேலைக்கு நிகர் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது என்று 'காதல் வீதி' நாடக ஆரம்ப விழாவில் ராணியைப் பார்த்தவர்கள் நினைத்தார்கள். இப்பொழுது, வலப்பக்கத்து முகதலைப்பை எடுத்து ராணியைப்போல முக்காடும் போட்டுக் கொண்டால், இந்த அழகுக்கு நிச்சயமாக வேறேர் உடையழகும் நிகராகாது. சந்திரன் பளிச்சென்ற வானத்தில் பிரகாசிக்கும்போது இருக்கும் அழகைவிட, அது மேகத் திரைகள் மறைந்தும் மறையாததுமாக இருக்கும்போது அதன் அழகே தனி. முக்காட்டிட ஒரு பெண்ணின் முக அழகும் அப்படித்தான். ராணியை உடை அழகுப் போட்டியில் பங்கு பற்ற பாரிசுக்கு இதே முக்காட்டோடு அனுப்பினால், நிச்சயம் ஒரு பரிசோடுதான் அவள் திரும்பி வருவாள்.

ராணி கேக்கை வெட்டி வைபவத்தை ஆரம்பித்து வைத்தாள். அவளுடைய ஆஸ்பத்திரித் தோழி மாலினி கத்தியை வாங்கி கேக்கை அளவான துண்டுகளாக வெட்டி எல்லோருக்கும் பரிமாறினாள். ராணியே தன்செய்யால் அனைவருக்கும் குளிப்பானம் வழங்கினாள்.

சிறிது நேரம் எல்லோரும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ராணியின் தகப்பன் தீவிர தப்லீக் இயக்கவாதி. சென்ற வாரம்தான் இந்தோனேஷியாவுக்கு நாற்பது நாள் ஜில்லாபோன அனுபவங்களை அவர் விவரித்துக் கொண்டிருந்தார். இந்தோனேஷியா ஒரு முஸ்லிம் நாடாக இருந்தாலும் அங்குள்ள இந்து, பௌத்த, கிறிஸ்தவர்கள் எவ்விதம் அரசியல் உதவிகள் பெற்று சந்தோஷமாக வாழ்கிறார்கள் என்று அவர் விளக்கினார். அவர்களுடைய சமய வழிபாடுகளுக்கு எவ்வளவு சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்றும் எடுத்துக் கூறினார். அவருடைய பேச்சு முறையைக் கொண்டே அனைவரும் அவரை வெகுவாக மதித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அனைவருக்கு எல்லாம் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டு போயிற்று. ஆம்! ராணி ஒரு மலே முஸ்லிம். அவளுடைய சொந்தப் பெயர் ஞெய் நிறூரா. செல்லமாக அழைக்கும் பெயர் ராணி. நாடகத்தில் ராணி என்ற பெயரே அவளுக்குச்

சௌகரியமாயிற்று. அவளுடைய தகப்பன் ஒரு தீவிர மத பக்தர். ஆனால் ராணிக்கு பூரண சுதந்திரம் வழங்கி இருந்தார். மகன் ஒருத்தன் இலங்கைக் கடற்படையில் இருக்கிறான். அடுத்து மகள் ராணி மட்டுமே. இரண்டு பிள்ளைகளிலும் அவருக்கு உயிர். அவர்கள் நோகாதபடி நடந்து கொள்வார். அவர்களுடைய சுதந்திரத்திற்கெல்லாம் விட்டுவிடுவார். குழந்தைகளுக்கு ஒவ்வொரு வயதிலும் ஒவ்வொரு ஆசையும், ஒவ்வொரு ஈடுபாடும் உண்டு. அவ்வப்போது ஓரளவு அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டால், பின்னர் அவர்களாகவே நம் கோட்டுக்குள் வந்து விடுவார்கள். இவ்வாறு அவர் கருதினார்.

விருந்து வெகு ஆடம்பரமாக அமைந்தது. அனைவரும் வயிரூர உண்டனர். மாலினிக்குத் துணையாக அதே விருந்து மேசையில் ராணியும் இருந்து சாப்பிட்டாள். அது அவள் விருந்தினரை மிகவும் கௌரவித்தது போல் ஆயிற்று. எல்லோரும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அன்வருக்குப் போகவே விருப்பமில்லை. ராணியோடு நிறைய நிறையப் பேச வேண்டும் போல் அவன் மனம் அவாவிற்று. ஏதோ புதிய கண்டுபிடிப்புகளையெல்லாம் கண்டதாக அவனுக்கு ஒரு பரபரப்பு. தான் வேறோர் உலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போல ஒரு பிரமை.

ராணி மாலினியோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். விடைபெற்றுச் சென்ற அன்வர் மீண்டும் வந்து 'ராணி நாளைக்கு உங்களுக்கு வேலை எப்போ 'ஓப் ஆகும்' என்று கேட்டான்.

'மாலை ஆறு மணிக்கு'.

'ஆறு மணிக்குப் பிறகு வேறு புரேகிரும் ஏதாவது இருக்கா'.

'அப்படியொன்றுமில்லை. எனக்கும் உங்களுக்கும் ஒரே புரேகிரும் தான் இருக்கு'.

'அப்படியென்றால்'...

'நானும் உங்களோடு பேச விரும்புகிறேன்... நாளைக்கு ஆறுமணிக்கு என் வீட்டுக்கே வந்திடுங்களன். ஆறுதலாகப் பேசலாம்'.

மறுநாள் மாலை ஆறுமணி எப்போ வரும் என்று அன்வர் நிமிஷங்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். ராணியோடு அவனுக்கு நான்கு மாதங்கள்தான் தொடர்பு இருந்தது. நேர்சாக ஆஸ்பத்திரியில் சந்தித்தான். அப்பொழுது சிஸ்டர் என்று அவளை அழைத்தான். பின்னர் ராணியாக நாடகமன்றத்தில் கண்டான். அப்பொழுதும் அதே மரியாதையுடன் பழகினான். தான் ஆஸ்பத்திரியில் காய்ச்சல் அகோரத்தில் 'சுபைதா' என்று புலம்பியதைப் பற்றி அன்று அவள் என்னவோ எல்லாம் கிண்டல் பண்ணிப் பேசினாள். ஆனால் நாடக மன்றத்துக்கு வந்தபின், அவன் அதனை மூற்றும் மறந்தவன் போல பழகிய முறையில் அவளுக்கு மரியாதை கொடுத்தே தாமும் பழக வேண்டி இருந்ததால் அன்வரும் அதற்கு மேல் போகவில்லை. அதனால், ராணி தான் ஒரு முஸ்லிம் என்று கூறவும் இல்லை. சந்தர்ப்பங்களால் அன்வரும் அதை அறியவும் இல்லை. இதுவே அன்வருக்கு மிக வியப்பான புதுமை ஆயிற்று.

மறுநாள் சரியாக ஆறரை மணிக்கு அன்வர் ராணியின் வீட்டுக்கு வந்தான். ராணியும் ஆயத்தமாக இருந்தாள். அவள் பாவாடை உடுத்தி நெஞ்சுக்கு தாவணியும் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அது அவளுக்கு வெகு கச்சிதமாக இருந்தது. அன்வர் சொன்னான்: 'இப்பிடி வித விதமாக உடுத்திக்கொண்டு என்னை ஆச்சரியத்தில் மூழ்கடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் ராணி!

'இதிலென்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது? ஆஸ்பத்திரியில் கெளன் போட்டுக்கொள்கிறேன், வீட்டில் பாவாடை சட்டை, வெளியில் போகும்போது சாரி உடுக்கிறேன்'.

'இந்த உடைகளால்தான் உங்களை யாரென்று என்னால் அறிய முடியாமற் போயிற்று'.

'இப்போது அறிந்துகொண்டீர்கள் தானே? அது சரி. அன்று சாப்பாட்டில் நீங்கள் கலகலப்பாக இல்லை. ஏதோ சிந்தனை வசப்பட்டிருந்தீர்களே! என்னவாம்?'

'பெண்களே புதிர் என்று சொல்வார்கள். உங்களுடைய புதிர் ஒவ்வொன்றாக அன்று அவிழ்ந்தது. அந்த வியப்பில் தான் ஆழ்ந்து போயிருந்தேன்'.

‘என்ன வியப்பு?’

‘நீங்கள் ஒரு முஸ்லிம் பெண்’மலே இனம், உங்களுடைய பெயர் ஞெய் நிறாரா. இந்தப் புதிர் அன்றுதானே அவிழ்ந்தது.’

‘அப்போ நான் ஒரு முஸ்லிமல்ல என்று நான் உங்களிடம் எப்போவாவது சொல்லி இருந்தேனா?’

‘சொல்லாவிட்டாலும் உங்களை ஒரு முஸ்லிம் என்று நினைக்க முடியல்ல’.

‘ஆஸ்பத்திரியில் நேர்ஸ் தொழில் செய்கிறேன். உங்களைக் கூட மூன்றுநாள் கவனித்திருக்கிறேன். நாடகத்தில் அவர்கள் தருகிற பாத்திரத்தில் நடிக்கிறேன். இதில் என்னை ஒரு முஸ்லிம் என்று காட்டிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அது அவசியமாகவும் படல்ல’.

‘நாடகத்தில் ராணி என்றுதானே பெயர் கொடுத்தீங்க. நிறாரா என்று ஏன் கொடுக்கல்ல’.

‘எங்க வீட்டில் நான் ராணி. எங்கவாப்பா செல்லப் பெயராக அப்படி வெச்சாங்க. அதுதான் நாடகத்தில் பொருத்தமா இருந்தது. அத வச்சிக்கிட்டேன்’.

‘உங்களது வீட்டுக்கு வந்து உங்க வாப்பாவையும் வீட்டுச் சூழலையும் பாக்கிறவரையில் எனக்கு அது விளங்கவில்லை. நேற்றுத்தானே நீங்க முக்காட்டோட வந்தான் பாத்தேன்’.

‘வீட்டிலே மார்க்க முறைப்படியே சரியா நடந்துக்கணும் இல்லாட்டி வாப்பா பேசுவாங்க’.

‘அதுசரி நிறாரா! உங்க பேச்சில் இருந்தே நீங்க ஒரு மலே முஸ்லிம் என்றத அறியமுடியல்ல’.

எங்க வாப்பா அவங்க, யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிஸ் சாஜனாக இருந்த போது என்னை அங்கேயே படிக்கக் கொண்டுவீட்டாங்க. கடைசியாக நேசிங் ரெயினிங் வரை அங்கேயே படிச்சேன். என் பேச்சு அப்படியே மாறிப் போச்சு. ஆனா வீட்டிலு நான் மலேதான் பேசுவன், மற்றவங்களுடன் மலே தமிழ் கொச்சியாப் பேசுவன். வெளியில நல்ல மாதிரி தமிழ் பேச

வன். சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம், மலே இப்படி நாலு பாஷையில் சரளமாப் பேசுவன். அப்படிப் பேச முடியவில்லையென்றா இந்த நாட்டில நாம் எப்பிடி வாழ முடியும்'?

'நாடகத்தில் எப்பிடி ஆர்வம் கொண்டிருக்க? நவகலா நாடக மன்றம் எப்பிடி உங்கள் தேடிப்பிடிச்சிது'.

'யாழ்ப்பாணத்தில கல்லூரியில நான் படிக்கிறபோது அங்கே என்ன நாடகம் போட்டாலும் என்னச் சேத்துக்கு வாங்க. கதாநாயகிக்கு நான் தான் கொஞ்சம் வெள்ளையா, வெட்டா இருக்கிறேன் என்று எங்கள் கல்லூரி நாடகாசிரியர் கூறுவார். அப்பொழுதே எனது நாடகப் படங்கள் பேப்பரில வந்திருக்கு. அந்தக் கட்டிங்கெல்லாம் இப்பவும் நான் வெச்சிருக்கன், டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்த நாடக மன்றத்தைத் தொடங்கி நடிக்கர்கள் சேத்துக்கிட்டிருந்தபோது அதுல சேரணும் என்று எனக்கே ஆசையா இருந்தது. ஒரு நண்பர் மூலமாக கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு அறிமுகமாகி அப்புறம் நடிக்கத் தொடங்கினேன். பெரிய சினிமா ஸ்டார் போல நானும் நடிக்கணும் என்று எனக்கு ஆசை'.

'எங்கம்மா நான் ஆறு வயதாகவே இருக்கிறபோது மஷித் தாயிற்றாங்க'.

'அப்புறம் வாப்பா வேறு கல்யாணம் முடிச்சாங்களா'?

'இல்ல, என்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் சந்தோஷமா வாழணுமென்றால், நான் அந்தப் பிள்ளைகளின் பூரணமா அன்பு செலுத்த வேணுமென்றால் நான் வேறு கல்யாணம் முடிக்கக் கூடாது. அப்படி தாய் செத்து, தகப்பன் சித்தப்பனாகவும் ஆகி டப்படாது என்று மறு விவாகமாகாமலே இருந்திட்டாங்க. அந்தத் தியாகத்தை நெனச்சிப் பார்த்தா எங்க வாப்பாவுல எனக்கு உயிர். இந்தக் காலத்து ஆண் பிள்ளைகளெல்லாம் இப்படித் தியாகம் செய்ய மாட்டாங்க. சோறுக்கிக் குடுக்க ஒருத்தி வேணுமா? வீட்டலுவல்களைக் கவனிக்க ஒரு பெண் தேவை இல்லையா? இப்படி ஏதோ சொல்லிக்கொண்டு ஒரு பெண்ணின் காலடியில் போய் விழுந்திடுவாங்க. அப்புறம் இங்க ரெண்டு, அங்க நாலு, வருமானமும் போதாது. வாழ்

நாளும் காணாது. இப்படி ஆறு பிள்ளைகளும் திட்டிக் கொண்டிருக்க ஒரு நாளைக்கு அவரும் கண்ணை மூடிடுவார். எங்கு வாப்பா ஈமானுள்ள மனுஷர். அப்படியொன்றும் செய்துக்காம, அப்படியே என்னையும், நானாவையும் போடிங்ஸ்கூல்லை சேர்த்திட்டாங்க. லீவு காலத்தில வந்தா எங்க சின்னம்மா வீட்டில நிற்போம். நானும் பன்னிரண்டு வயதை யடைந்ததும் சமைக்கப் பழகிற்றன். அப்புறம் நானாவுக்கும் வாப்பாவுக்கும் நானே சமைக்கக் குடுப்பன்.

'நிஹாரா! நீ உன் அம்மா மாதிரியே சமைக்கிறாய் உம்மா' என்று மிக உருக்கமாகக் கூறுவார் வாப்பா. அப்பொழுதெல்லாம் எனக்குச் சலனத் தோற்றமாகத் தெரிகிற என் உம்மாவை நினைத்து நான் கண் கலங்கி விடுவன். 'என்னமகள் இது? உன் உம்மா உனக்கு மட்டும் சொர்க்கம் இல்லம்மா. எனக்கும் சொர்க்கம்தான். அவக்குப் பதிலாக என் வாழ்க்கையில் இன்னொரு பெண் கிடைக்க மாட்டாள் என்று தான் நான் மறு விவாகமே செய்யாம உங்களோட கிடக்கிறேன்' என்று கூறும்போது வாப்பாவின் நா தழுதழுக்கும்.

'ஏன் வாப்பா? நிஹாராவை ஒருத்தன் வந்து கட்டிக்கிட்டுப் போனப்புறம். நாம எங்கே வாப்பா சாப்பிடுகிற' என்று என்னைக் கிண்டல் பண்ணிக் கேப்பார் நானு'.

அதுக்கு வாப்பா, "அடே முதல் உனக்கு ஒருத்திய எடுத்துத் தந்திற்றுத்தான்டா நிஹாராவை யாருக்கும் கொடுப்பேன்" என்று கூறி நானாவின் வாயை அடைத்து விடுவார்.

தாயில்லாத காரணத்தினால் வாப்பா எங்கள் கொஞ்சம் சுதந்திரமாகத்தான் வளத்திட்டார். அதில இருந்துதான் நாடகம் என்றும் கலை என்றும் ஈடுபட வசதியாயிற்று. நான் மனம் நொந்துக்கப்படாதே என்றுதான் அவர் பார்ப்பார். ஆதலால்தான் தனக்கு விருப்பமில்லாத போதும் என்னை நாடகம் நடிக்க அனுமதித்தார். நானும் நானாவும் எங்க வாப்பாவுக்கு எவ்வளவோ கடமைப்பட்டுள்ளோம். வாப்பா ஐந்தொகுத்தும் நன்றாகத் தொழுவார். முப்பது நோன்பும் பிடிப்பார்.

மார்க்க விஷயங்களென்றால் மிகப் பேணுதலாக நடப்பார். அவர் இப்பொழுது ஓய்வு பெற்று மூன்று வருஷந்தான் ஆகுது. அவர் தனது சேவைக் காலத்தை 'எக்ஸ்றன்ஸன்' கேட்கவில்லை. பொலிஸ் உத்தியோகம் அப்படியெல்லாம் செய்ய முடியாததெண்டு ஐம்பத்தைந்தோடையே வீட்டில் எங்களுக்கு உதவியாக வந்து சேர்ந்து கொண்டார். அவர் தப்லீக்கில் ரொம்ப ஈடுபாடு. இஹ்திமா என்றும் ஐல்லா என்றும் அடிக்கடி வெளியூர் போய்க்கொண்டிருப்பார்'.

ராணியின் பேச்சை அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அன்வர், 'இப்போ நமது நாடகம் படமாகப் போகுதே, படத்தில் நடிக்க வாப்பா அனுமதிப்பாரா?' என்றான். அதற்கு ராணி 'ஓ எஸ்! வட இந்தியாவிலயும் இந்தோனேஷியாவிலயும் முஸ்லிம்கள் படம் நடிக்கல்லயா? அறபு மொழிப் படங்களையெல்லாம் நீங்க பார்க்கல்லயா? யார் நடிக்கராங்க? முஸ்லிம் பெண்கள் நிறைய நடிக்கராங்க. இதிலென்ன தவறு? என்னையும் வாப்பா மறுக்கமாட்டார்'.

ராணி ஒரு குழந்தையைப் போல 'குழைந்து குழைத்து' பேசினாள். அன்வர் அவளுக்கு எதிராக ஒன்றும் பேசவில்லை. ஏனென்றால் அவள் அப்படித்தான் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறாள். அன்வர் சொன்னான். "ராணி உங்க பிறந்த நாள் விருந்து எனக்கு எவ்வளவோ நன்மையாக அமைந்துவிட்டது. உங்க வாழ்க்கை ஒரு புயல். அதைத் தென்றலாக்கிக் கொண்டு சந்தோஷமா வாழ்நீங்க, அத நான் தெரிஞ்சிக்கிட்டன். ரொம்ப சந்தோஷம். மனம் திறந்து பேசுநீங்க. அதற்காக மிக்க நன்றி" என்று கூறினாள்.

இதைக் கேட்ட ராணி, 'மிஸ்டர் அன்வர்! பெண்கள் ஓடுகிற நதி போன்றவர்கள். எல்லாத் தண்ணீரையும் கடல்ல கொண்டுபோய்கொட்டிற்று கோடை காலத்தில் ஆறுவரண்டு போய்க் கிடக்கும். அதுபோல நானும் என் கதை முழுவதையும் உங்களிற்ற கொட்டிற்றன்'.

'அதில் தவறாக ஒன்றுமில்லையே ராணி! மனிதன் தன் அனுபவங்களையும் துயரங்களையும் மற்றவர்களிடம் கலந்து

கொள்வதில் ஆறுதல் பெறுகிறான். இப்பொழுது உங்களுக்கு ஒரு நிறைவு இல்லையா?’

‘உண்டுதான்! உங்களைப் பற்றி நீங்க ஒன்றும் சொல்ல வில்லையே’.

‘உங்களது வாழ்க்கை ஒரு புயல் என்றால் எனது வாழ்க்கை ஒரு பூகம்பம். அதில் தெறித்து விழுந்த ஒரு நெருப்புக் கனல் தான் அன்றிரவு நான் பிதற்றிய ‘சுபைதா’.

அதை நானும் அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

‘நிச்சயமாக நான் கூறுவேன். உங்களைப் போல, எனக் கொரு உம்மா இருக்கிறா. அவட தியாகத்தை உங்களிடம் தான் எடுத்துக் கூறி ஆறுதல் பெற வேண்டும். அடுத்து சுபைதா என்ற ஒரு செங்கடர், அச்சுடர் என்னைத் தினமும் ஆட்டிப் படைக்கிறது’.

‘அதைத்தான் சொல்லுங்க மிஸ்டர் அன்வர்’.

‘இல்ல இன்று நேரம் போயிற்று. நாம் இனி அடிக்கடி சந்திப்போம். நான் இப்போ போக வேண்டும்’.

கேற் வரை சென்று அவனை வழி அனுப்பி வைத்தாள் ராணி.

18

ஹோட்டேல் ரெட் ரோஸ் முதலாளி முனல்வர் ஹாஜி யாருக்கு ஏகப்பட்ட சொத்து. புத்தளத்தில் தென்னந் தோட்டம், புன்னக்குடாவில் நெல் வயல், பொலன்னறுவையில் நெல் குற்றும் மில், அத்தோடு சுண்டியில் இந்த ஹோட்டேல். ஆதலால் ஹோட்டேல் நிர்வாகம் முழுதும் மனேஜர் பொறுப்பிலேயே இருந்து வந்தது.

இருந்திருந்து ஒரு நாள் முனவ்வர் ஹாஜியார் ஹோட்டேலுக்கு வருவார். எங்கும் சுற்றிப் பார்ப்பார், கணக்கு வழக்குகளைக் கவனிப்பார்; போய்விடுவார். பொதுவாக வங்கியிலிருந்து வரும் கணக்குத்தாள் ஒன்றுதான் அவருக்கு முக்கியம். வைப்பு குறைந்தால் அல்லது பற்று கூடினால் நிச்சயம் ஹோட்டேல் பக்கம் வருவார். இது மனேஜருக்கு நன்கு தெரியும்.

அன்வர் ஹோட்டேலுக்கு வந்ததிலிருந்து ஹோட்டலில் பெரியதொரு மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதை அவர் கவனித்தார். முக்கியமாக மாடிப் பகுதி அன்வருடைய நேரடிக் கவனத்தில் வெகு கச்சிதமாக நடைபெற்று வருவதை அவர் அறிந்தார். மாடியில்தான் தங்கும் அறைகள் இருந்தன. சில பெரிய மனிதர்கள் உட்கார்க்க அல்லது சாப்பிட மாடிக்குத்தான் வருவார்கள். அன்வர் வந்த பிறகு அப்பகுதி விடாபாடும் கூடி இருந்தது. அவ்வாறு வருபவர்கள் அன்வரைப் பற்றி முனவ்வர் ஹாஜியாரிடம் நல்லபிப்பிராயம் சொல்லி இருந்தனர்.

அன்று ஹோட்டேலுக்கு வந்திருந்த முனவ்வர் ஹாஜியார் அன்வரோடு நடந்து கொண்ட நட்புரிமை முறை அவருக்கே ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. இந்தப் பெரிய மனிதர் ஒரு சிறு ஊழியனுடன் இவ்வாறு நடக்கக் காரணம் என்ன? என்பது ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. ஹோட்டலின் எல்லாப் பகுதி நிர்வாகம் பற்றியும் அன்வரிடமே கேள்வி கேள்வியாகக் கேட்டார். அன்வர் டக் டக் என்று கச்சிதமாகப் பதில் சொன்னான். அவருக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியாகப் போயிற்று. அவனுடைய பணிவும் அடக்கமும் அவரை என்றும் போல் அன்றும் வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

எல்லாம் முடிந்து புறப்படும் போது அன்வரை அவருடைய கார் வரை அழைத்துச் சென்று 'தம்பி அன்வர்' நான்கு பகல் பதினொரு மணிக்கு வீட்டுக்கு வா, நாம் கொஞ்சம் பேசவேணும். தனியாகப் பேச விடுதான் வசதி' என்றார்.

அன்வருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. 'சரி வாறன்' என்று கூறியபடி அவர் காரின் பின் சீட்டில் ஏறியதும், கார் கதவை

அடைக்கப் போனான். அதற்கு அவர் சிரித்துக் கொண்டு, 'என்ன தம்பி அன்வர்? எத்தனையோ மனிதர் இந்த வீதியில் நடந்துதான் போறாங்க. அல்லா இந்தக் காரில் போகும்படி என்னை வெச்சிருக்க, கார் கதவப் பூட்டுறத்துக்குக்கூட ஒருவர் வேணுமா?' என்று சிரித்தபடி கூறிக்கொண்டு அவன் கையை விலக்கி, தானே கார் கதவை அடைத்துக் கொண்டார்.

ஒரு விமானம் போல விரிந்து கிடந்த அவருடைய 'பிளி மத்' கார், ஒரு சிற்றெறும்பு செருமுகிற சப்தமுமின்றி மெதுவாக நகர்ந்து சென்றது.

அன்வர் முள்ளில் மிதித்தானா, புல்லில் மிதித்தானா என்று தெரியவில்லை. இது வரை ஹோட்டேல் சிப்பந்திகள் யாருமே முதலாளியின் வீட்டுக்குப் போனதில்லை. அவர்களை எதற்காவது வரும்படி அவர் அழைத்ததுமில்லை. மனேஜர் மட்டும் அடிக்கடி செக்கில் ஒப்பம் வாங்கவும் வேறு நிர்வாகப் பிரச்சினைகளுக்காகவும் போவதுண்டு. இந்த நிலையில் மாடிப் பகுதி மேற்பார்வையாளனாக இருக்கும் அன்வரை அவரே நட்புரிமையோடு வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தது புதுமை இல்லையா? கிணற்றுக்குள் விழுந்தவன் வெளியில் வரத் தவிப்பது போல. முதலாளி ஏன் அழைத்தார் என்பதை அறிய அன்வர் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இது பற்றி அவன் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. அது இரகசியமான ஒரு விஷயமாக இருக்கலாம். சில வேளை ஹோட்டேல் நிர்வாகம் பற்றி ஒற்றுக் கேட்பதாக இருக்கலாம். இதை யாரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு வீணாக மாட்டிக்கொள்வானேன்?

அன்றிரவு முழுவதும் அவனுக்கு உறக்கமே இல்லை. முதலாளி என்ன கேட்பார், நான் எவ்வாறு அதற்குப் பதில் சொல்லுவது? இந்தச் சந்திப்பு நன்மையாக முடியுமா? தீமையாகப் போகுமா? ஒன்றும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. எனினும் தான் நடந்து வந்த கஷ்டமான புதர்வழிப் பாதையில் இது ஒரு திருப்பமாக இருக்கலாம். அல்லது ஒரு படுகுழியாகவும் இருக்கலாம். எது வந்தால் என்ன? எவ்வளவோ சமாளித்து

விட்ட நமக்கு இது ஒரு காரியமா? போர்க்களத்தில் நிற்பவன் மாற்றானுடைய வாளுக்குப் பயப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. தன்னுடைய கையில் இருக்கும் வாளை நம்பி களத்தில் இறங்க வேண்டியது தான். இந்த முடிவோடு அவன் நித்திராதேவியை அணைத்துக் கொண்டான்.

மறு நாட் காலே சரியாக பதினொரு மணிக்கு அன்வர், முதலாளி வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டான். மனேஜரிடம் போய் சொல்லிக்கொண்டு தானே புறப்பட வேண்டும். ஹோட்டலில் இருந்த அவன் திடீரென வெளியில் சென்றால் அதன் அர்த்தம் என்ன? அதற்கென்று இருக்கும் பொறுப் பாளியிடம் சொல்லவேண்டுமே. மனேஜரிடம் என்ன சொல் வது? 'முதலாளி அழைத்திருக்கிறார் போகிறேன்' என்று சொல்வதா? அல்லது வேறேர் அலுவலாக வெளியிற் செல் கிறேன் என்பதா? -- இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டு அவன் மனேஜரிடம் செல்கையில், முதலாளியின் 'பிளிமத்' கார் ஹோட்டலின் முன் வந்து நின்றது. டிரைவர் இறங்கி வந்து அன்வரிடம் 'முதலாளி உங்களைக் கூட்டி வரச் சொன்னார்' என் றான். அன்வருக்கு வேர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கிற்று. இதை எவ்வளவோ இரகசியமாக நாம் வைத்திருக்க ஒருகணப் பொழுதில் எல்லாம் தனிப்பொடியாகிவிட்டதே. இப்பொழுது என்னடா என்றால் இந்த இரகசியத்தை நான் யாருக்கும் சொல்லாமல் மறைத்து வைத்திருந்தேன் என்றல்லவா என் லோரும் நினைப்பார்கள்? என்ன சோதனை இது? என்றெண் ணிய அன்வர் மிகவும் குற்றப்பட்டவனைப் போல, மனேஜரி டம் போய், 'முதலாளி கூப்பிட்டிருக்கார். நான் போயிற்று வாறன்' என்றான்.

மனேஜர் சிரித்தபடி எழுந்து கார் வரை வந்து, "அன்வர் எனக்கு இது எப்பவோ தெரியும். தைரியமாகப் போ. முத லாளி சொல்வதைத் துணிவாக ஏற்றுக்கொள். எனது மன மார்ந்த வாழ்த்துக்கள்" என்று கூறி அவனை வாழ்த்தி வழி அனுப்பினார். அன்வருக்கு சங்கடம், தர்ம சங்கடமாயிற்று.

முனவ்வர் ஹாலியாரின் பெரிய பங்களாவின் முன் கார் நின்றது. காற் சட்டையும் நீள்கை சேர்ப்டும் அணிந்து கம்

பீரமாக— ஒரு மணமகளைப் போல இருந்த அவனது தோற்றம் அக்காருக்கு உரிய சொந்தக்காரனைப் போலவே காட்டிற்று. முகத்தில் விழுந்த சுருண்ட கேசத்தினை அநாயாசமாக வீரலினால் தட்டி மேலே விட்டபடி பங்களாவை நோக்கி நடந்தான்.

முன் ஹோலில் நின்ற முதலாளியின் பன்னிரண்டு வயது மகன், வாப்பா! வாப்பா! டொக்டர் அன்வர் வாறார்; என்று ஓடிப் போய் சொல்கிறான். இன்னுமொரு பெண் பிள்ளையும் ஓடிவந்து அன்வரைப் பார்த்து, 'ஓமோம் இவர் தான் அந்த டாக்டர் இல்லையா?' என்றாள்.

அன்வருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அவன் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு முன் ஹோலுக்குள் நுழைந்தான்.

முனவ்வர் ஹாஜியார் முன்னால் வந்து, 'வா அன்வர். இந்தப் பிள்ளைகள் நாடகப் பைத்தியங்கள். பாடப் புத்தகம் மறந்து போகும், நாடக வசனங்கள் மறக்காது. உன் நாடகத்தைப் பார்த்ததிலிருந்து உன்னைப் போலவே இதுகளும் நடிச்சிக்கிற்றுப் பேசிக்கிற்று திரியுங்கள்' என்றார் சிரித்துக்கொண்டு.

அன்வர் அடக்கமாக அங்கிருந்த சோபானில் அமர்ந்தான். முன்னால் கிடந்த சோபானில் முனவ்வர் ஹாஜியாரும் உட்கார்ந்தார்.

'அன்வர்! உன்கிட்ட முக்கியமான ஒரு விஷயமாப் பேசணும், அதுதான் தனியாகக் கதைக்கணும் என்று கூப்பிட்டன்'.

'நம்ம மனேஜர் ஹோட்டல் விட்டு விலகப் போறார் என்கிறது உனக்குத் தெரியுமா?'

'மனேஜர் அப்படி கதைச்சிக்கிறார். நிச்சயமா என்று தெரியாது'

'நிச்சயமாத்தான் போறார். அவர் எங்கிட்ட வந்து பத்து வருசமாகுது. நேர்மையானவர். ஒரு மனத்தாவமில்லாம விலகிக்கப் போறார். ஊர்ல சொந்தத் தொழில் செய்யப் போறாராம்.'

“இங்கே அவருக்கு என்ன குறை”

“குறை எண்டு ஒண்டு மில்ல! இவ்வளவு காலமாக எனக் கிட்ட சம்பளத்துக்குத் தானே இருக்கார். இப்ப பங்கு தாறன் என்டன். அவர் ஊருக்குப் போய் சொந்தமாக தொழில் செய்துக்கிட்டு அங்குள்ள நிலபுலன்களைக் கவனிக்க விரும்புகிறார். இனி நாமென்ன செய்றது”

“அப்போ! இங்கே மனேஜர் யார்”?

“அதுக்குத்தானே வாறன். எனக்குப் பல இடத்திலயும் சொத்துப் பத்து எண்டு உனக்கும் தெரியும். நானும் மூத்த மகனுமாக அதுகளையெல்லாம் கவனிச்சிற்று வாரும். ஹோட்டல் கவனிக்கத்தான் நல்லதொரு ஆள் தேவை.

‘அதக் கேக்கத்தான் உன்னக் கூப்பிட்டன். நீ என்ன பேசுற இல்லை”.

“இதில நானென்ன அபிப்பிராயம் சொல்ல இரிக்கி சேர். மகனும் நீங்களுமா யோசிச்சி ஒருவரப் போடுங்க. நீங்க யாரப் போட்டாலும் நாங்க பூரணமா ஒத்துழைப்பம்!”

“அன்வர்! நான், மகன், மனேஜர் மூன்று பேருமா சேர்ந்து யோசிச்சித்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தம். நீதான் இனி ஹோட்டேலுக்கு மனேஜர், இம்மாதம் 11ந்தேதியோட கடமையை எடுத்துக்கோ. இந்தப் பத்து நாளும் மனேஜரோட இருந்து மேற்கொண்டு வேண்டிய நடைமுறைகளைத் தெரிஞ்சுக்கோ!”

அன்வர் திக்பிரமை பிடித்தவனைப் போல முதலாளியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“என்ன இப்பிடிப் பாக்கிறாய்! நீ படிச்சவன். உன் நாணயத்த ரென்ற ஒரு வருடமாப் பாத்திருக்கன். நீ தைரியமா ஏத்துக்க.”

“அல்ஹம்துலில்லா! நீங்க என் நாணயத்த அப்பிடி நம்பினா, என் உயிரைப் பணயம் வைத்து உங்க இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான சொத்தையும் என் நாணயத்தையும் நான் காப்பாத்துவன் முதலாளி”.

“இனி என்னை முதலாளி என்று அழைக்கக்கூடாது, இன்னும் விஷயம் இரிக்கி, சரி நீ என்ன சம்பளம் கேக்கிறாய்”

அன்வருடைய நெஞ்சு பக்கப் என்று அடித்துக் கொண்டது. அவனால் இனியும் பேசமுடியவில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு கேவிக் கேவி அழத் தொடங்கினான்.

“அன்வர்! இது என்ன குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி அமுறே. எஸ். எஸ். ஸீ. பான் பண்ணின ஒரு யோக்கியமான பையனுக்கு ஒரு ஹோட்டேல் மனேஜர் பதவி கிடைச்சா இது ஒரு காரியமா? அல்லா நெனச்சா ஒரு நொடியில் ஒரு மணிகளக் கோடிஸ்வரனுக்கிடுவான். இது அப்பிடியொண்டும் பெரிசில்ல!”

“இவ்வ முதலாளி உங்க ஹோட்டேல்ல நான் முதன் முதல் சேரும்போது உங்க கேஷியர் என்ன சம்பளம் கேக்கிறாய்” என்று கேட்டார். அதுக்கு நான் எங்க உம்மாவுக்கு அனுப்ப மாசம் ஐம்பது ரூபா தந்தாப் போதுமெண்டு சொன்னேன். இப்ப நான் அதே ஹோட்டலுக்கு மனேஜராகிட்டன். ‘என்ன சம்பளம் வேணுமெண்டு நீங்க கேக்கிறீங்க, நான் இப்பவும் அதே மறுமொழியத்தான் சொல்றன் முதலாளி”

‘அன்வர்! நீ சலூதி அரேபியாவுக்கு ஆயிரம் ஆயிரமாகச் சம்பாதிக்கப் புறப்பட்டவன். அதில் தோல்வி கண்டு இஞ்ச வந்து சேர்ந்தாய். இப்ப நானும் உனக்கு அதே சம்பளம் தரப் போகிறேன். ஏனெண்டாய் பாரு! அல்லா ஒருவனிட்ட செல்வங்களை அள்ளிக் குடுக்கிறபோது அது அவனுக்கு மட்டும் தான் என்று நினைச்சுக்கப் படாது. ஒருவன் தன் ஆயுள் காலமான அறுபதோ, எழுபதோ வருஷம் வாழப் போறான். அவனுக்கு இவ்வளவு திரண்ட செல்வம் தேவை இல்லை. அத அவன் புள்ளகுட்டிகளுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுப்பது போல ஏழைகளுக்கும், தன் ஊழியர்களுக்கும் பங்கு கொடுக்க வேண்டும். இதத்தான் இஸ்லாம் சகாத், சதகா என்றெல்லாம் வகுத்துக் கூறுது.’

அன்வர் ஒன்றும் பேசவில்லை. பக்தி சிரத்தையோடு முதலாளி கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“அன்வர் இன்றைக்கு பெரிய பெரிய ஸ்தாபனங்களி லெல்லாம் சம்பள முறையை நீக்கி, இலாபத்தில் பங்கு வீதம் தான் கொடுக்கிறாங்க. இதனால் ஊழியர்கள் இது யாருடைய கையையோ? நான் எப்பிடி உழைத்தாலும் குறித்த சம்பளம் தானே கிடைக்கப் போகுது என்றில்லாமல் கையில் வருகிற ஒவ்வொரு சத இலாபத்திலும் தனக்கும் பங்குண்டு என்று நினைத்து வீசுவாசமாக உழைக்கிறாங்க. அதத்தான் நான் பின்பற்றப் போறன். இலாபத்தில் நாற்பது சத வீத பங்கு உனக்கு தாறன். நீ சத்தோஷமாகவும் நேர்மையாகவும் தொழிலைச் செய்”.

அன்வருடைய மனம் ஆனந்தத்தால் அலைபுரண்டது. அவன் சிலை போல உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான்.

வேலைக்காரி வந்து சாப்பாடு ஆயத்தமா இரிக்கி வந்து கூறிவிட்டுப் போனான்.

‘சரி அன்வர்! என் வீட்டுக்கு முதன் முதலாக வந்திருக்கிறாய், வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுட்டுப் போ!’ என்றார் முதலாளி.

இருவரும் மேசையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினர். முதலாளி சொன்னார் ‘அன்வர் இன்று முதல் நான் முதலாளி நீ ஊழியன் இல்லை. கையில் எனக்கும் ஒரு பங்குண்டு, அது போல உனக்கும் ஒரு பங்குண்டு. நாம இரண்டு பேருமே பங்குதாரர்கள் தான் தெரிகிறதா?’

ஆழ்ந்த சிந்தனையோடும், நன்றிப் பெருக்கோடும் தலையை அசைத்து ‘ஆம்’ என்று கூறினான் அன்வர்.

முதலாளியின் பிளிமத் கார் அன்வரை ஏற்றிக்கொண்டு மீண்டும் ஹோட்டேலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது.

அன்வர் காரில் வந்து இறங்கியதும் ஊழியர்களெல்லாம் வந்து அவனைச் சூழ்ந்தனர். மனேஜர் அவனை இறுகக் கட்டிக் தழுவி அழைத்து வந்து தன் ஆசனத்திலே இருத்தி, ‘அன்வர் இன்று முதல் நீ இங்கேயே இருந்து வேலைகளைக் கவனித்து வா! நான் போன பிறகு அது உனக்கு வசதியாக இருக்கும்’ என்று கூறினார்.

அன்வர், மனேஜர் ஆசனத்தில் இருந்து ஹோட்டலைச் சுற்றி ஒரு பார்வையிட்டான்: நான் வேலைக்குச் சேர்ந்த முதல் நாள் இதே மனேஜர் என்னை உட்போட்டுக் கொண்டுவரக் சொன்னார். அன்றைய உட்கை அதே பட்டறையில் நின்று இன்னும் உட்போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இடப் பக்கமாக இருந்த கேஷியரை நோக்கினான். 'என்னைப்பா இந்த ஹோட்டலையே விடக்கு வாங்குகிறவனைப் போல பாக்கிராய். இது விக்கிடுதில்லை' என்று அன்று தன்னைக் கேளி செய்தவர் அவர். ஆனால் ஆண்டவன் திருவுள்ளம் வேறாக இருந்தது. 'நான் இன்று அக்கடையின் ஒரு பங்குதாரராகவும் அத்தனை ஊழியர்களும் தனக்குக் கீழ் இருக்கும் நிலையையும்' எண்ணிப் பார்த்தான். அத்தக் கேஷியரில் அவனுக்கு ஒரு பரிஷ உண்டாயிற்று. மிக அனுதாபத்தோடு அவனைப் பார்த்தான். அவன் தன் கடமையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அன்வர் மிகவும் பதற்றமடைந்தவனாகக் காணப்பட்டான். ஆண்டவனுடைய திருவுள்ளம் எப்படியெல்லாம் இருக்கிறது' என்றெண்ணி, ஆனத்தப் பரவசம் கொண்டான் அவன்.

19

அன்வர் கடந்த ஐந்து நாட்களாக ஹோட்டல் நிர்வாகத் தைப் பொறுப்பேற்பதில் இரவு பகலாக முழுகிக் கிடந்தான். முதல் நாள் வங்கிக்குப் போய் சிக்கென்சர் கார்ட்டில் புதிய மனேஜராக ஒப்பமிட்டு வங்கிக் கணக்குகளை ஒப்பெடுத்தான். இரண்டாம் மூன்றாம் நாட்கள் ஹோட்டல் இருப்புச் சாமான் களை கணக்கெடுத்து ஏற்றுக் கொண்டான். நான்காம் நாள் கடையில் பங்குமாற்றம் பற்றிய ஒப்பத்தங்களில் அவனும்

முதலாளியும் ஒப்பயிட்டு முடித்தனர். இன்றுதான் சற்று ஓய்
வாக இருக்கிறான். இப்பொழுதெல்லாம் பழைய மனேஜர்
நண்பர்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு சுற்றுத்திரிய
இவன் தான் மனேஜராகக் கடமையாற்றினான். இன்னும் சில
நாளில் பழைய மனேஜர் போய் விடுவார். அப்புறம் வேலைப்
பழு இரவுபகலாக இருக்கும்.

இந்த ஐந்து நாட்களாக அவன் ராணியைச் சந்திக்க
வில்லை. அது அவனுக்கு பெரிய மனக் குறையாக இருந்தது.
ஹோட்டல் சம்பந்தமாக சந்திக்கவேண்டிய அலுவல் ஒன்றும்
இருந்தது. எதுக்கும் இன்றிரவே போய் ராணியைச் சந்திக்க
வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

இந்த வாரம் ராணி பகல் டியூடி செய்வாள். இப்பொழுது
பகல் ஒரு மணி. அவள் ஆஸ்பத்திரியில் ஓய்வாகத்தாலிரூப்
பாள். போனில் கதைத்துக்கொண்டால். இரவைக்குச் சந்
திக்க வசதியாக இருக்கும்.

ஹலோ, ஹலோ, இது ஆஸ்பத்திரி.

'நான் அன்வர், ஹோட்டல் நெட்ரேசில இருந்து பேசு
றன் மிஸ் ரெய் திறாராவோட கொஞ்சம் பேசணும்'.

ஏஸ் அன்வர்தான் பேசறன். ராணிதானே பேசறீங்க,

... ..
ராணி இரவு ஆறு மணிக்கு மேலே வீட்டில்தானே இருப்
பீங்க, கொஞ்சம் சந்திக்கணும்.

... ..
ஓ அதுதான் விபரமாகச் சொல்ல வீட்டுக்குவாறன்.
ஐந்துநாட்களா ரொம்ப வேலையாய் இருக்கன்.

... ..
ஓம்: படத்தயாரிப்பு வேலைகள் இன்னும் இருண்டு வாரத்
தில் தொடங்குமாம் என்று நேற்று மிஸ்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி
சொன்னார்.

முதல் குட்டிங் பண்டாரவனையில இல்லாட்டி தியத்தலா
வயில தொடங்குமாம்.

லீவு விஷயம் உங்களுக்கு மட்டுமில்லை, எனக்கும் கஷ்ட
மாகத்தான் இருக்கு. என்ன செய்றதெண்டே விளங்கல்ல.

... ..
ஒமோம்! நீங்கள் கலைக்கே உங்கள் அப்பியே அர்ப்பணிச்
சிற்றிங்க, கலை என்றாலே மனிதனக் கவனம் சக்தி படைத்தது
தானே.

... ..
ராணி எல்லாத்துக்கும் வீட்டுக்கு வாறன் நேரில் நிறைய
பேசணும். உங்க வாப்பாவையும் சந்திக்கணும்... அப்ப வெக்
கிறன்....

ராணி அவ்வரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு முன்ஹால்
கதவோரமாக ஜன்னலைப் பிடித்தபடி நின்றான். அவளை
உபசரிப்பதற்காக பிலாஸ்கில் கோப்பி, ட்றேயில் அப்பின்
பழம், கேக் முதலியனவெல்லாம் ஆயத்தமாக இருந்தன.
அவன் வந்த பிறகு டையோடிப் போய் இதைவெல்லாம் அவள்
தானே கொண்டு வரணும். அதைத் தவிரக்க முன்வெற்
பாடாக இதைவெல்லாம் செய்திருந்தான்.

இந்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் கண்ட அவன், ராணி யிரு
ஒருவித பரிவும் பாசமும் கொண்டான். தாயில்லாதவள் உத்
தியோகக் கடமை முடிந்து வந்து அத்தனை வேலைகளையும்
தன் கையால் செய்வவள். ஒவ்வொன்றையும் திட்டமிட்டு
அவள் செய்யும் அழகுதான் என்னே என்று நினைத்தவனாக
இதைவெல்லாம் என்ன ராணி, ஒரு வீருந்தே ஆயத்தம்போல
இருக்கின்றன கேட்டான்.

அப்பின் பழம் உங்களுக்கு விருப்பமல்லவா? நேற்று
வாப்பா கொழும்பில இருந்து வந்தவர் வாங்கி வந்தார். அது
தான். விசேஷமாக எதுவுமில்ல என்று கூறியவாறு அப்பின்
பழ ட்றேயை எடுத்து அவன் முன்னால் வைத்தான். இரண்டு
பழங்கள் கீற்று கீற்றுக் வெட்டப்பட்டிருந்தன. ஒரு துண்டை
எடுத்துக் கடித்தவனாக கதையைத் தொடங்கினான்.

“ராணி, என்ற வாழ்க்கை முழுவதையும் ஒழிவு மறைவின்றி உங்களிடம்ச் சொல்லிற்றன். திருமணங்கள் சுவர்க்கத்தில் தான் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன என்று கூறுவார்கள். எனக்கும் ஒருத்தி நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பா. ஒரு நாள் அவளை நான் காவின் கலரியில் வாக்குத் தத்தம் கொடுத்து ஏத்துக்குவன். ஆனால் எனது மாமாதான் வேலையற்றுத் திரிந்த காலத்தில் என் கௌரவத்தை பாதிக்கிற முறையில் நடந்துக்கிட்டார். என் மன வேதனையை அவர் விளங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது. மனிதப் பண்பை விட, மனித சக்தியைவிட பணத்தை யும் போலி அந்தஸ்தையுமே பெரிதாக மதிச்சிற்றார். அதனால் நான் கபைதானை எப்படியும் அடைய வேண்டும். என்று நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன். இதுதான் உண்மை”.

எப்படியோ கபைதா நினைவுக் கலங்களில் இடம் பெற்றுப் போனது. அதனை நீங்கள் மாற்றினால் அது வேறு நோயில் கொண்டு போய் முடியும்.

“ராணி! மனம் எவ்வளவுவத்தான் நினைக்குது. ஒவ்வொரு நேரத்திலும் ஒவ்வொன்றை முக்கியப்படுத்துது. ஒரு நேரம் முக்கியமாக இருந்த ஒன்று மற்றொரு நேரம் அவசியமற்றதாகிறது. வாழ்க்கையில் எதுவும் இவ்விசயமல்ல. எதுவும் சாகசுரமானதுமில்லை”.

“உங்கள் மனம் தளர்ந்து பேசுகிறீர்கள். அதனால் ஒரு முழு உண்மையைப் பலவீனப்படுத்துகிறீர்கள்.”

“அந்த கபைதாதான் என்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பினா. கடைசியில் இந்த ராணிக்கிட்ட வந்து சேர்ந்திருக்கான். இதில் என்ன பலவீனப்படுகிறது?”

“ஆண்டுகளுக்கெல்லாம் ஒரு ஸ்திரீம் ஒரு வைராக்கியம் வேண்டாமா? ராணிக்கிற வந்ததால் இப்ப ஒன்றும் நடக்கல்லயே.”

“ஏன் நடக்காம? நான் அடிக்கடி உங்க வீட்டுக்கு வரறனே; நான் வரணும் வரணும் என்று நீங்க சொல்கின்றீர்கள். உங்களோடு கொஞ்ச நேரம் மனம் திறந்து பேசுறதில் எனக்கு ஒரு நிம்மதி ஏற்படுகிறதே இதுக்கெல்லாம் அர்த்தம் என்ன?”

ஒன்றும் நடக்கல்ல எண்டு எப்படிச் சொல்லலாம்”.

ராணி சிறிது நேரம் தலையைக் குனித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.”

“ஏன் ராணி பேசுங்கள்”

“நானும் நிஷ்களங்கமான மனத்தோடதான் இருக்கன். ஆனால் இடையிடையே ஏதோ ஒரு வர்ணம் அதில விழுந்தது. அந்த வர்ணம் என்ன எண்டது என்னால் தீர்மானமாச் சொல்ல முடியல்ல. நடிப்புத் துறையில் உங்களப்பத்தி நான் கொண்டுள்ள உயர்வான அபிப்பிராயம் அந்த வர்ணத்தை விழுத்தி இருக்கலாம்...”

“உங்க மனத்தில ஒரு வர்ணம்தான் விழுந்திருக்கு ராணி. என் மனத்தில உங்களைப் பத்தி ஒரு வான வில்லே விழுந்திருக்கு. இப்போ ஐந்து நாளைக்கு முன்னே அந்த வானவில் என் மனத்தில அழியாத ஜோதியாக அமைந்துபோயிற்று. அதச் சொல்லத்தான் நான் வந்தன்.”

“அத இன்னுஞ் சொல்லல்லியே.”

“ஆமா, நான் இப்போ ஹோட்டல் ரெட் ரூவின் மனைஜர். அப்படியெண்டா சம்பளம் கொஞ்சம்கூடி இருக்கு. பதவியும் கொஞ்சம் உயர்ந்து போச்சு என்று நினைப்பீங்க. அப்படி இல்லை. ஹோட்டல்ல இருபத்தைஞ்சு வீதம் எனக்கு பங்கு. அப்படி ஒப்பந்தம் முடிச்சீக்கிறறம். இது என் தாய்க்குக் கூட இன்னும் தெரியாது. என் உயர்வில யாராவது சந்தோஷப்படுகிறதெண்டா அது நீங்கதான் எண்டு எனக்குத் தெரியும். ஆனபடியாலதான் அதை முதல்ல உங்களுக்குச் சொல்ல வந்தன்.”

ராணியின் விழிகள் ஆனத்தத்தால் அகன்றன. அவள் முகம் சூரியனைக் கண்ட தாமரை போல மலர்ந்தது. இந்த மன மாற்றத்தை அவ்வர் நேரிலேயே கண்டான். ராணி தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு, “எனக்கு இதக் கேக்க ரொம்பச் சந்தோஷமாயிருக்கு. உண்மையாகவே உங்கள் திறமையை உங்க முதலாளி கண்டுபிடித்துவிட்டார். இதில் நான் ஒன்றும் ஆச்சரியப்படல்ல.”

“திறமையில் என்ன இருக்கு ராணி? மனிதனுக்கு மனச் சத்தமும் விசுவாசமான உழைப்பும் தேவை. திறமை செய்த தானுக்கிட்டயும் இருக்கு. அந்தத் திறமையை அவன் தீய வழியில் பாவித்ததால் ஆண்டவனாலும் மனிதர்களாலும் சரிக்கப்பட்டான்.”

“இதை எங்க வாப்பா கேட்டால் ரொம்பச் சந்தோசப் படுவார். இஷா தொழுதிற்று அவர் இதோ வந்திருவார். அது வரை நீங்க இருந்திருந்தான் போக வேணும்”

“இந்த கண்டியில் எனக்கு உற்றார், உறவினர் எல்லாம் நீங்களும் வாப்பாவும் தான் ராணி. எனக்குக் கிடைத்த இந்தப் புதிய பதவியை நான் திரும்படச் செய்ததற்கு உங்கட வாப்பாட உதவியும் தேவை.”

“வாப்பா நிச்சயமாகச் செய்வார். என்ன உதவி வேணுமென்டானும் கேளுங்க. அதோ வாப்பாவும் வந்திருங்க...” என்று கூறிய ராணி குழந்தைப்பிள்ளை போல அவரை நோக்கி ஓடி. “வாப்பா, இப்ப விட்ட இருக்கிறது யாரென்று தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“என்ன மகள் இது புதுக் கேள்வி? அவ்வரை எனக்குப் புதிசா அறிமுகப்படுத்துகிறாய்” என்று கூறியபடி அவனுக்கு முன்னால் கிடந்த ஷோபானில் அமர்ந்துகொண்டு “தம்பி அவ்வர்! வந்து சன நேரமாடுறதா?” என்றார்.

“என்ன வாப்பா, நான் சொன்னதக் காதில் போட்டுக் காம. இவர் சம்மா அவ்வர் இல்ல வாப்பா; நேராட்டேல் றெட் டிரேஸ் மனேஜராக்கும். அது மட்டுமில்ல அதன் பங்கானரும் கூட” — ராணி குழந்தை போலக் குதித்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

“என்ன அவ்வர் உண்மையா? உண்ட முகராசிக்கு எல்லாம் வெற்றியாக முடியும். எங்கேயும் போய் நீ ராஜாவா வாழ்வாய் என்று எனக்கு எப்போவோ தெரியும் தம்பி.”

“ராணி சொல்வது போல ஒன்றும் பிரமாதமில்ல. எங்க மனேஜர் ஹோட்டல்களிலிருந்து கிணருக்குப் போய்விட்டார். முதலாளி அந்த இடத்தில நீதான் இருக்கணும் என்று என்னை

வெச்சிற்றார். அதுவும் சம்பள அடிப்படையில் இல்லாம பங்கு முறையில்.”

“ஐ ஏம் வெரி க்ளேட் அன்வர். எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கு. நீங்க வெளிநாடு செல்லப் புறப்பட்டீங்களே. பாத்தீங்களா அல்லா இந்த ஊரிலேயே அப்படி ஒரு சம்பளமும் பதவியுமாக உங்கள வெச்சிற்றான்.”

“நான் இனி இந்த ஹோட்டல் மும்முரமாப் பாடுபடப் போறேன். எனக்குக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளு. ஒவ்வொரு தொழிலையும் தர்மம் இருக்கு. அதை அவனவன் மனத் தூய்மையோடு செய்தால் ஆண்டவனும் அவனுக்கு அருள்பாலிக்கிறான். ஹோட்டல் தொழில் என்றால் என்ன இழிவா! பசிச்சி வாறவங்களுக்கு சோறு கொடுக்கிறோம். விடாச்சி வாறவங்களுக்கு தண்ணி கொடுக்கிறோம். தவிச்சி வாறவனுக்குத் தேநீர் கொடுக்கிறோம். வர்ரவங்களை இன்முகம் காட்டி வரவேற்று உபசரிச்சி விடுறம் இது ஒரு தர்மம் இல்லையா?” — அன்வர் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசினான்.

“தம்பி, செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பாங்க. அப்படி என்றால் என்ன? தெய்வம் விரும்புகிறபடி அதைத் தர்மமாக்கிக்கொள் என்பது தானே! அதத்தான் தொழிலும் ஒரு வணக்கம் என்று நாயகமவர்கள் சொன்னாங்க. தொழிலுக்கு அவர் வரையறை செய்யவில்லை. கையேந்தி வாழ்வதைவிடக் காடு சென்று விறகு வெட்டி வாழ் என்றார்கள். உடல் உழைத்துப் பாடுபடுவதெல்லாம் சிறந்த தொழில்தானே” — ராணியின் தந்தை இவ்வாறு விளக்கினார்.

“அதிருக்க, நான் எடுத்திருக்கும் புதிய தொழிலுக்கு உங்க உதவியும் தேவைப்படுகிறது. நீங்கள் என்ன சொல்லியீங்களோ?”

“என்ன தம்பி, உனக்கு என்ன உதவி செய்யலாம் என்று காத்திருக்கன்.”

“ஒன்றுமில்லை. நான் இதுவரை மாடிப் பகுதி தங்கும் அறைகளுக்கும் ரெஸ்டூரன்டுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தேன்

அங்கதான் ரொம்ப கௌரவமான மனுஷர் எல்லாம் வருவாங்க. வெயிற்றரீகளும் சும் போய்மாருமாகப் பன்னெண்டு பேர் இருக்காங்க. அவர்கள மேற்பார்வை செய்து கொண்டு இருக்க வேண்டியது. நான் மனேஜராயிற்றதால அதுக்கு ஒரு ஆள் போட வேண்டியிருக்கு. நீங்க சும்மாதானே இருக்கிறீங்க. இந்த வேலையை நீங்க எடுத்துக்கிட்டா எனக்கும் அது உதவியாக இருக்கும் என்று பார்க்கிறேன்,..."

"மகள், பார்த்தாயா ஒரு வேலை என்னத் தேடி வருது. அத அன்வர் ஒரு உதவி என்கிறார். மகன்ர அபிப்பிராயம் என்ன?"

"வாப்பா, அந்த வேலைக்கு ஒரு ஆள் தேவை எண்டது முக்கியமில்ல மிஸ்டர் அன்வருக்கு உதவியாக ஒருவர் தேவை. அதுக்கு அவர் உங்கள விரும்புறார் எண்டுதான் எனக்கு விளங்குது. உங்களுக்குப் பொழுது நன்றாகக் கழியுமே வாப்பா" என்று ராணி.

ராணி சொல்வதுதான் சரி என்று ஆமோ தித்தான் அன்வர்.

"தம்பி அன்வர், நீங்க என்னில இவ்வளவு நம்பிக்கை வச்சிக் கூப்பிடுறபோது நான் எப்படி மறுக்கிறது? ராணியும் இதத்தான் விரும்புறா நான் வாறன் தம்பி"

"சரி, பதினேராம் திகதி திங்கட்கிழமையில் இருந்து தான் நான் கடமையை உத்தியோகபூர்வமாகப் பரம் எடுக்கன். அன்றைக்கு நீங்களும் வந்திடுங்க.

ராணி சொன்னாள்— "அடிமரத்துக்குத் தண்ணீர் ஊற்றின நுனிமரம் துளிர்க்கும் எம்பாங்க. அது போல அன்வருக்கு மனேஜர் வேலை கிடைக்கப் போய் வாப்பாவுக்கும் ஒரு தொழில் கிடைக்கப் போச்சு" என்றுள்.

அன்வரும் கொல்லென்று சிரித்தனர். அது மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம்.

அன்று காலை எட்டு மணிக்கு அன்வர் அறைகள் பகுதியைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு வந்தான். அதன் புதிய பொறுப்பாளரான துவான் பக்ஷ் (ராணியின் தந்தை) ரும் போய் பியதாச ஆகியோரும் கூட வந்தனர். துவான் பக்ஷ் இருபத்தி ஆறாவது அறையைக் காட்டி "இதில் இரண்டு பேர் மட்டக்களப்பு ஆட்கள் இருக்காங்க. இரவு பத்து மணிக்கு வந்தாங்க. ஒரு கிழமை மட்டிலு தங்குவோம் எண்டாங்க" என்று கூறினார்.

தன்னுடைய தாயகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக் கேட்டதும் அன்வருக்கு ஒருவித பற்றும் பாசமும் ஏற்பட்டது. தனக்குத் தெரிந்தவர்களோ இல்லையோ என்று அறிய விரும்பி வெளியே நின்று 'நொக்' பண்ணிக் கொண்டு கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றான். ஒரு பெரியவர் கட்டிலின் சாய்ந்தபடி இருந்தார். அவருடைய கண் ஒன்று செக்கச் சிவந்து கொள்வதைப் பழம்போல் நோய்ப்பட்டதாக இருந்தது. இளைஞன் ஒருவன் உடை உடுத்திக் கொண்டு நின்றான். அன்வரால் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. வியப்பு, தாழாதவனாக "மாமா. நீங்களா? எங்கே வந்தீங்க? றபீக்: வாப்பாட கண்ணில என்ன நடந்தது" என்றான் மூச்சுவிடாமல். அவர்கள் வேறு யாருமில்லை, அன்வரின் தாய்மாமன் முஸம்மில் மரைக்காரும், அவர் மகன் றபீக்கும் தான் அந்த அறையில் இருந்தனர்.

அன்வரைக் கண்ட முஸம்மில் மரைக்கார் "தம்பி, அத ஏன் கேக்குறீங்க? ஒரு மாதத்துக்கு முன்ன வெள்ளாம பக்கம் போனன். வெள்ளாம நல்லாத்தான் வெளஞ்சி தெரண்டு போய்க் கிடந்தது. சந்தோஷத்தில பூமிக்கயும் இறங்கிப்

பாத்தன். கதிர் ஒண்டு இடக் கண்ணில அடிச்சுப் போட்டுது. கைமருந்து செஞ்சிற்று உட்டுட்டன். கண் பழுத்துப் போச்சி. எல்லாரும் கண்டியிலதான் இதுப் பிரத்தியேகமாப் பாக்கணும் எண்டாங்க. அதுதான் வந்திருக்கன்” என்றுர்.

“என்ன மாமா இது நீங்க உடனே மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தா இலேசாக சுகமாயிருக்கும். இப்ப இந்த அளவுக்குக் கொண்டு வந்திற்றீங்க. ‘இது கண்ணல்லவா? கவனமாகப் பார்க்கவேண்டும்’ என்று மிக ஆதரவோடும் அனுதாபத்தோடும் சொன்னான் அன்வர்.

முஸம்மில் மரைக்காருக்கு கண் வருத்தம் சுகமானமாதிரி இருந்தது. ஆனால் அன்வரைப் பார்க்கக் கொஞ்சம் கூச்சமாகவும் இருந்தது. “றபீக் ஒன்பது மணிக்கு வெளிக்கிட ஆயத்தமா இருங்க. கண் ஸ்பெஷலிஸ்ட்டப் போவம்” என்று அன்வர் தொடர்ந்து கூறினான்.

முஸம்மில் மரைக்காயரின் மனம் அப்படியே ருளிர்ந்து ஐஸ் ஆயிற்று. “தம்பி நீங்க இங்கே இருக்கிறதும் எங்களுக்குத் தெரியாது. அல்லா உங்களைக் கொணந்து எங்களோட சேத்திற்றான். ஒங்க உம்மா ஒரே அழகையர் அழுது நீங்க ஊர்ப் பக்கமே வாறல்ல எண்டு. ஒருதரம் ஊருக்கு வாங்க தம்பி.”

“மாமா, முதல்ல உங்க கண் வருத்தம் சுகமாகட்டும். அது வரையில நீங்க இரண்டு பேரும் இந்த அறையை உட்டு அசையப்படாது. அதுக்குப் பிறகு நாம எல்லாம் பேசுவம்.”

“கண்டிக்குப் போன சுகம் வரும் எண்டு எல்லாரும் சொன்னாங்க தம்பி. சுகம் காணாம எப்பிடி தம்பி நான் ஊருக்குப் போற”

“அல்லா உதவியால எல்லாம் சுகம் வரும். பயப்படா திங்க”

ஐந்து நாட்களுள் கண்ணில் உள்ள நோவு, [சிவப்பு எல்லாம் குறைந்து போயிற்று. “நேரடியாக நீங்க எனக்கிட்ட வந்ததால என்னுடைய பார்க்க முடிந்தது. இன்னும் ஒரு வாரம் தாமதித்து வந்திருந்தால் நீங்கள் ஒரு கண்ணை இழக்க வேண்

டித்தான் இருக்கும்” என்று டாக்டர் கூறி, இன்னும் ஐந்து நாள் நின்று போகும்படியும் சொன்னார். இடது கண்ணை ஒரு குவளையால் மூடிக் கட்டி இருந்தார்கள். முஸம்மில் மரைக் காயர் இப்பொழுதெல்லாம் சுகமாக அங்கும் இங்கும் உலா வத் தொடங்கினார்.

றபீக், மச்சான் பற்றிய எல்லாத் தகவல்களையும் வாப் பாவுக்கு விளக்கப்படுத்தினான்.

“அது செரி மகன். மச்சான் கையில ஒரு சதமுயில்னா மத்தானே தொழில் தேடி இங்கெல்லாம் வந்தார். இப்ப என்னடாண்டா இந்த பெரிய ஹோட்டலே அவர்ர காலடியில செடந்து உருணுதே. கடையில பங்கும் என்று சொல்லாய். எனக்கு ஒண்டும் விளங்கல்லவடா?”

“வாப்பா, உங்களுக்கு நெல்ல விதச்சி நெல்ல வெட்டுற தொழில்தான் தெரியும். ஒரு மனிசன்ல உள்ள புத்தி, சாதுரியம், நேர்மை, உண்மை இதெல்லாமே பெரிய செல்வம் வாப்பா. ஒரு ஆண் பிள்ளைக்கு இவ்வளவும் இருந்தா எங்கேயும் போய் வாழலாம். நீங்க என்னடா எண்டா ஒரு மனிசன் அவனுக்கிட்ட இருக்கிற பூமியப் பாத்து உழவு, மெஷினப் பாத்து, மினி பஸ்ஸப் பாத்து மதிக்கிறீங்க”

“ஓம்டா மகன். எங்களுக்கு வேறென்ன விளங்கும்? அசையும் சொத்து, அசையாச் சொத்து இந்த இரண்டும் தான் எங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு மனிசன்ட தலைக்க என்ன இரிக்கி எண்டு தெரியாதே. என்ற தங்கச்சிர வகுத்துல பொறந்த புள்ள இப்பிடி அந்தஸ்தோட இரிக்கான் எண்டா அது மகிழ்ச்சிதானே மகன். அது சரி. மச்சானுக்கு இவ்வளவு செட்டித்தனமும் முகவாக்கும் எப்படி மகன் வந்தது”

“அங்கதான் வாப்பா இரிக்கி விஷயம். அதக் கண்டுதான் மனிசனை மதிக்கணும். மச்சான் எஸ். எஸ். வி. பாஸ்பண்ணி இரிக்கார். சிங்களம், ஆங்கிலம் எல்லாம் தெரியும். எதிலயும் ஊக்கமும் முயற்சியும் உள்ளவர். இந்த ஹோட்டல் முதலாளிக்கும் அவரப் புடிச்சிப் போச்சு. பாகுங்க லட்சக்கணக்

கில் பெறுமதியான இந்தச் சொத்த அவர நம்பிக் குடுத்திரிக் கார்.”

“அல்லாட நாட்டம் மச்சானுக்கு நல்லா இரிக்கி மகன், நாமதான் அறியாமப் போனம். இப்ப அவரக் கண்டா எனக்கி எவ்வளவு வெக்கமா இரிக்கி தெரியுமா? சேச்சே என்ர புத்தி இப்பிடிப் போச்சே.”

“நாம வெக்கப்படாம வேறென்ன செய்ற வாப்பா? நாம அவருக்குச் செய்த அவமானத்துக்கு இப்ப அவர் உதவி யோட இங்க நீக்கம். நம்மையும் ஒரு மனிசர் எண்டு அவரும் மதிச்சாரே.”

“மச்சாண்ட குணம் எப்பவும் அப்படித்தான் மகன். சுப டம் இல்லாத புள்ள. எப்பிடிச் சொன்னாலும் என்ர ரத்தம் அல்லவா மகன்.”

“ஓம் வாப்பா ஒருவர் இரிக்கிறதப் பாத்துத்தான் ரத் தம், ரத்தபாசம் எல்லாம் வரும். கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டுருக்கிற. போது அவங்களை எல்லாம் கைதூக்கி விடணும் எண்டு நினைக் கமாட்டம். அவன் ஆரு? நான் ஆரு? ஹரூமில பொறக்கி” என்பம்.

“மகன் நீயும் கதச்சி என்ன மனவருத்தப்படுத்தாதடா, என்ர புத்தி மழுங்கிப் போயிற்று.”

“வாப்பா, கண் கெட்டால் வைத்தியம் செய்யலாம். புத்தி கெட்டா ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. இப்ப அதெல்லாம் நெனச்சி ஒண்டும் ஆகாது. ஆனால் மச்சான் அதையெல்லாம் மனசில வெச்சிக்கமாட்டார். நீங்க அதப்பத்திக் கவலைப்பட வேணும்.:: அது இரிக்க, இன்டக்கி குளிச தாறதெண்டு டாக்டர் வரச் சொன்னார் இல்லையா. நீங்க இப்பிடிவே கட்டில்ல இருந்துக்குங்க. நான் போய் அதவாங்கிட்டுவாறன்” என்று கூறிக் கொண்டு றபிக் வெளியே போனான்.

முஸம்மில் மரைக்காருக்கு அந்த ஹோட்டலைக் கொஞ் சம் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டுவரவேணும் போலிருந்தது. அறைக் கதவைப் பூட்டித் திறப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கீழே இறங்கிப் போனார்.

பகல் பத்து மணி இருக்கும், கடையில் அடித்து விலகமுடியாத ஜனக் கூட்டம். எங்கும் ஒரே இரைச்சல். இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது அளவில் மேசைகள் கிடந்தன. அவற்றில் வெள்ளைப் புடவை விரித்து பூச்செண்டும் வைத்திருந்தார்கள். அதைச் சுற்றிவர நான்கு, நான்கு இரும்புக் கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் ஆண்களும் பெண்களும், நிறைந்து வழிந்தனர். பரிசாரகர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடி ஓடி வேலை செய்தனர்.

கண்ணாடிக் கூடு ஒன்றினுள் ஒருவர் இருந்து காசு வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் கண்ணாடிக் கூண்டின் மேலே காசாளர் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெயர் அவருக்கு ஏற்றதுதான். ஏனென்றால் காசு புரள்கிறது என்று சொல்வார்களே, உண்மையில் இவர் முன்பு காசு புரள்வதை முஸம்மில் மரைக்கார் கண்டு வியந்து போய் தின்றார்.

காசாளருக்கு அப்பால் இன்னுமொரு கண்ணாடி அறை இருந்தது. அதில் 'மனேஜர்' என்று எழுதி இருந்தது. அங்கே அன்வர் தனியே இருந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மேசையில் பத்து ரூபா ஐம்பது ரூபா, நூறு ரூபா நோட்டுக்கள் கட்டுக்கட்டாக இருந்தன. அன்வர் அதை எண்ணி எண்ணி ஏதோ தாளில் குறித்துக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் ஒரு போன் இருந்தது. அது அடிக்கடி ரீங் ரீங் என்று அலற நிசுவரை எடுத்து காதில் வைத்துக்கொண்டு ஹலோ ஹலோ என்று அன்வர் என்னவோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். அதனிடையே சிலர் அந்த அறைக்குள் போய் ஏதேதோ வெல்லாம் பேசினர். அதற்கெல்லாம் அன்வர் மிக நிதானமாக மறுமொழி சொல்கிறான்.

முஸம்மில் மரைக்காருக்குத் தான் எங்கே நிற்கிறேன் என்றே விளங்கவில்லை. மீண்டும் மாடிக்கு ஏறிச் சென்றார். தங்கும் அறைக்குப் பக்கத்து அறையில் இருப்பவர்கள் இருந்து பேசுவதற்கென ஒரு மண்டபம் இருந்தது. அதில் கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அவர் ஒரு கதிரையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். மாடிப் பகுதி நெஸ்ருரன் அவருக்கு தன்ருகத் தெரிந்தது. யாரோ இருவர் காற்சட்டையும் சேர்ட்

டும் அணிந்து ஒருவருடைய இடையில் மற்றவர் கைபோட்ட படி வந்தனர். கூர்ந்து அவர்களைப் பார்த்தார். அதில் ஒருவர் தலையைப் பின்னி விட்டிருந்தார். அவர் ஒரு பெண் என்பதை முஸம்மில் மரைக்கார் தன் ஒற்றைக் கண்ணால் கண்டுபிடிக்க வெகு நேரமாயிற்று. அந்தப் பெண்ணுடைய இடுப்பில்தான் மற்றவர் கையைப் போட்டு இறுகப் பிடித்திருந்தார். அவர்கள் ஒரு மேஜையில் உட்கார்ந்தனர். பரிசாரகன் இரண்டு கிளாஸ் நிறைய ஏதோ குளிர்மானம் கொண்டு போய்க் கொடுத்தான். "உறிஞ்சியின் மூலம் அவர்கள் அதைக்குடித்து முடித்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் இரண்டு வெள்ளைக்காரர்கள் வந்தனர். அவர்கள் தங்களது தோளில் பெரிய பெரிய கன்வேஸ் பேக்குகளைச் சுமந்து வந்தனர். ஒருவர் தன் இடையில் கால்சட்டை மட்டும் அணிந்திருந்தார். ஒருவர் கால்சட்டையும் தொழுதொழு வென்ற ஒரு சேர்ட்டும் அணிந்திருந்தார். இரண்டு பேருக்கும் எவ்விதவித்தியாசமும் தெரியவில்லை. சேர்ட் அணிந்தவர் மற்றவரை நோக்கி பேய்மாதிரி ஏதோ கத்திக் கொண்டிருந்தார். அது பெண் குரலா, ஆண் குரலா என்ற ஒரு மயக்கம் முஸம்மில் மரைக்காருக்கு இருந்தது. அவருடைய சேட்டின் இரண்டு பட்டங்கள் கழன்றிருந்தன அதனூடாக முஸம்மில் மரைக்கார் தன் ஒற்றைக் கண்ணை ஊடுருவவிட்டார். அப்பொழுது தான் அவள் ஒரு பெண் என்பதை நிச்சயப்படுத்த முடிந்தது. அவரால் ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை.

அறைப் பொதுப்பாளர் துவான் பக்ஷ் வந்தார். அவர்களை ஆங்கிலத்தில் சண்டை பிடிப்பது போல பேசினார். இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு முப்பத்து ஏழாம் நம்பர் அறைக்குப் போனார். அது முஸம்மில் மரைக்காரின் அறைக்கு முன்னால் இருந்தது. அந்த அறையில் இருவரையும் தங்க வைத்தார். அதன் பிறகும் அவர்கள் இருவரும் ஏதோ கத்திக் கொண்டிருக்கும் சப்தம் கேட்டது. சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் இருவரும் சாப்பாட்டு மேஜைக்கு வந்தனர். பரிசாரகருடன் ஏதேதோ பேசினர். இடியப்பமும், கறிகளும் கொண்டு போய் அவர்கள் முன் வைத்தான் பரிசாரகன். சிறிது நேரத்

தில் ஒரு பெரிய தட்டில் 'ரேஸ்ட்' செய்த முழுக்கோழி ஒன்றைக்கொண்டு வந்து வைத்தான். இரண்டு பேரும் நான்கு கைகளினாலும் அதைப் பிய்த்துத் தின்றனர். ஆயுதங்களால் சாப்பிடுகிறவர்கள் என்று பெயர் பெற்ற இவர்களின் இந்தப் புதுமையான முறையைப் பார்த்து சற்று, அருவருப்புக் கொண்டார் முஸம்மில் மரைக்கார்.

சிறிது நேரத்தில் மூன்று காற்சட்டைக்கார இளைஞர்கள் வந்தனர். அவர்களது கைகளில் கறுப்பு நிறமான செம்பும் இரும்பும் கலந்து செய்த வளையல்கள் காணப்பட்டன. பிறைவடிவான தாடி வைத்திருந்தனர். தலையை நன்கு "ஹிப்பி" வளர்த்து இருந்ததால் மயிர்க் கற்றைகள் தோளிலும் முதுகிலுமாகப் புரண்டு கொண்டு இருந்தன. இது என்ன கோலம் என்று அவருக்கு விளங்கவில்லை. தம்மூரில் பக்கீர் பாவாமார் இப்படித்தான் ஏதோ மணிகளையும், வளையல்களையும் அணிந்து, தலைமயிரையும் பரப்பிக் கொண்டு பிச்சைக்கு வருவார்களே, அது போல பட்டினங்களில் இவர்களும் பிச்சை எடுப்பவர்களோ என்று ஒரு கணம் யோசித்தார். பரிசாரகன் மூன்று சோடா பட்டிகளையும் உறிஞ்சியையும் கொண்டு போய் கொடுத்தான். அவர்கள் சோடாவை உறிஞ்சி மூலம் குடித்தவாறு பாட ஆரம்பித்தனர். ஒருவர் தன் பையில் இருந்து வாய்வினை ஒன்றை எடுத்து வாசிக்கத்தொடங்கினான். பக்கத்தில் இருந்தவர்களெல்லாம் இவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கத் தொடங்கினர். சிறிது நேரத்தில் இவர்கள் எழுந்து ஆடவும் தொடங்கி விடுவார்கள் போல இருந்தது. மேற்பார்வையாளர் துவான் பக்ஷ் அவர்களிடம் சென்று ஏதோ ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். அவரைப் பார்த்து மூவரும் கொல்லென்று சிரித்து நக்கல் செய்தனர். சிறிது நேரத்தில் எழுந்து போய் விட்டனர். ஹோட்டேல் வழமையான நடைமுறைக்கு வந்தது.

முஸம்மில் மரைக்காருக்கு இந்த ஹோட்டலையே விட்டுப் போய்விடலாம் போல இருந்தது. அவர் மிரண்டு மிரண்டு அங்கும் இங்கும் பார்க்கத் தொடங்கினார். இவரைக் கண்ட துவான் பக்ஷ் பக்கத்தில் வந்து, "இதெல்லாம் எங்களுக்கு

பழக்கம். இப்படி எத்தனையோ கோலத்தில் ஆட்கள் வரும் இடம் இது. அதையெல்லாம் சமாளிக்க வேண்டியதுதான்'' என்று கூறிச் சிரித்துக்கொண்டு போனார்.

றபீக் இன்னும் வரக்கானோமே என்றெண்ணிய முஸம் மில் மரைக்கார், ஏணிப் படியிலிருந்து கீழே இறங்கினார். அப்பொழுது ஏணி வழியாக மேலே வந்துகொண்டிருந்த யுவதிகள் சிலர், மரைக்காயர் கண்ணில் கட்டியிருக்கும் கோப்பை வடிவ பென்டேஜைப் பார்த்து, மோசே டயான் என்று கூறிச் சிரித்துக்கொண்டு போனார்கள். மோசே டயான் யாரென்று அவருக்குத் தெரியாவிட்டாலும், மோசே தயானுக்கு ஒரு கண் இல்லை என்று யாரோ கூறக் கேட்டிருந்தார். அந்த யுவதிகளை எரித்து விடுபவர் போல தன் ஒற்றைக் கண்ணால் பார்த்தார் மரைக்கார்.

21

முஸம்மில் மரைக்கார் கண் வருத்தத்தைச் சுகமாகக் கிக்கொண்டு அவருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது புறக் கண் மட்டும் அவருக்குச் சுகமாகிவிடவில்லை. அவருடைய அகக் கண்களும் நிறந்து, அவரை வேதனைப்படுத்திற்று. நிம்மதியற்றவராகத் தவித்தார். அவ்வாறு ஆசையோடும் பாசத்தோடும் தன்னை ஆதரித்த மாநிலிகளை அவர் எண்ணிப் பார்த்தார். இதுற்கெல்லாம் நன்றிக் கடனை எப்படித் தீர்ப்பது? அவ்வரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து அவனுடைய காலில் விழுந்து தன் மனப்பாரம் குறையுமட்டும் அழனும் போலிருந்தது அவருக்கு.

அன்வருடைய மேசையில் இருந்த காசக் கட்டுகளைப் போல பல கட்டுக்கள் அவர் மனக்கண்ணின் முன் நிழலாடின. அந்தக் காசாளருடைய இலாச்சியுள் குவித்துக் குவித்து வைத்திருந்த நோட்டுக்கள் அவரைக் கிலு கிலுக்கச் செய்தன. இவ்வளவுக்கும் அதிபதியாக இருக்கிற ஒரு பிள்ளையைத்தான் விளங்கிக் கொள்ளாமல் நடந்து கொண்டேனே என்று அவர் மனம் வருந்தினார். அந்த நோட்டேலுக்கு ஒரு நாளைக்கு வருகிற சனம்தான் எவ்வளவு. ஒரு நாளைக்கு நடக்கிற வியாபாரம்தான் என்ன. அவர் ஊருக்கு வந்துவிட்டாலும் அவருடைய மனம் இன்னும் அந்த நோட்டையே சுற்றிச் சுற்றி நின்றது.

மருமகன் அன்வர்தான். இந்த ஒரு வருஷத்துக்கிடையில் என்னவாகப் பெருத்துப் போயிற்றார்! அந்தக் கண்ணாடி அறையிலிருந்து போனைக் கையிலெடுத்து அவன் பேசும்போது எவ்வளவு அழகா — கம்பீரமாக இருந்தார்? மகன் றபீக் சொன்னது போல ஒரு ஆணுக்கு என்ன வாய்ப்பா தேவை? புத்தி தேவை. உண்மையும் நேர்மையும் உழைப்பும் தேவை. அப்புறம் அவன் எங்கேயும் போய் பொழச்சிக்குவான். அதுக்கு உதாரணம் தான் அன்வர். அந்த அன்வர் என்ற கையை விட்டு நழுவிப் போன மானிக்கமா? இல்லை. இல்லை, என்ற தங்கச்சி வயித்தில் பெற்ற புள்ள, மாமா என்ற மரியாதையை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தாறவர். அவரை நான் கை சோரவிட முடியாது. எத்தின ஏக்கர் காணியைக் கொடுத்தா வது நான் அவரை மருமகனுக்கிக் கொள்ள வேணும். இல்லா விட்டால் எனக்கு மரியாதை இல்லை. மன நிம்மதியும் இல்லை.

மகன் றபீக் வந்ததும் உம்மாவிடம் மச்சனைப் பற்றி எல்லாம் விளங்கப்படுத்தி இருக்கிறான். அவர் செய்த உதவிகளையும் அவர் இருக்கும் அந்தஸ்தையும் கேட்டு அவன் மனம் பூரித்துப் போய்க்கிடக்கும். 'ஒங்க வாப்பாட புத்திக்கு நான் என்ன செய்த' என்று அவன் மகனோடு பேசியது இவருடைய காதிலும் கேட்டது. இவர் ஒன்றும் தெரியாதவரைப் போல இருந்து கொண்டார், எதுக்கும் அவளோட ஒருக்காய் பேச வேணும். அவள் புத்திசாலி, ஏதாவது நல்ல யோசனை சொல்

லுவாள். பள்ளியில் இமாமும் மோதினாரும் ராஜினாமா நோட்
 டீஸ் தந்தபோது நடந்த குழப்பத்தில் அவள் என்ன சொன்
 னாள்? 'உங்களின் இஷ்டப்படி ஊரில் வரி எடுக்க இயலாது.
 டிரஸ்டி போட் விலகவேண்டி வரும் என்றாள்.' அது அப்
 பிடியே நடந்தது. பதினாறு பேர் மரைக்காமாரும் விலகவேண்
 டியதாகப் போயிற்று. வக்பு கொமிஷனர் தங்கமான மனு
 ஷர், அவர் வந்து பொதுமக்களை எல்லாம் கூட்டி "மரைக்கா
 மாரில ஒரு குத்தமுமில்ல. இவங்க மிகக் கௌரவமானவங்க.
 இமாமும் மோதினாரும், சம்பளம் கூட்டிக் கேட்டது இவங்
 களில் உள்ள குத்தமில்ல" என்று சொல்லி ஊர் மக்களையெல்
 லாம் சரிப்பண்ணிற்று. இல்லாட்டி என்ற மரைக்கார் பதவி
 எப்பவோ பறந்திருக்கும். இப்பிடியெல்லாம் வரும் என்று
 என்ற மனைவி முன்னமேயே சொல்லிற்றுள். அவள் புத்தியுள்ள
 ஒரு பொம்புள்ள. அதுமட்டுமல்ல, அவளுடைய போதினைப்
 படி நடக்கப் போய்த்தான் எனக்கிட்ட இவ்வளவு காரணியும்
 பூமியும் சேந்திச்சி. சேனைக்கண்டம் பத்தேக்கரோடுதானே
 நான் அவளிட்ட வந்தன். இப்ப ஐம்பது ஏக்கருக்கு மேலே
 இருந்து விளைஞ்சி தள்ளுதே இதெல்லாம் ஆன புடிக்கிறவன்
 என்ன செய்ய. பாளை புடிக்கிறவன்ற பாக்கியம் வேறென்ன?
 எதுக்கும் என்ற மனப் பாரத்த அவளுக்கிட்டயாலும் இறக்கி
 ஒரு யோசனை கேப்பம்" என்ற முடிவுக்கு வந்தார் முஸம்மில்
 மரைக்கார்.

அன்று மத்தியானம் சாப்பிட்டு முடிந்து திண்ணையில்
 கிடந்த சாய்மனையில் வந்து உட்கார்ந்தார். அவருடைய மனை
 வியும் வட்டாவோடு வந்து அவர் அருகில் உட்கார்ந்து வெற்
 றிலை மடித்துக்கொண்டிருந்தாள். கதையைத் தொடங்
 கினார் முஸம்மில் மரைக்கார்.

"ஏம்புள்ள, நான் ஒண்டச் சொல்லல்லயே. நீயும் கேக்
 கல்ல"

"நீங்க எதச் சொல்லல்லண்டு நான் என்ன கண்டன்.
 சொல்லுங்க இப்ப கேக்கன்."

மருமகன் அவ்வர் எங்களைக் கண்டதும் 'என்ன மாமா
 இஞ்ச கண்ணில என்ன நடந்தது' என்று பதறிப் போயிற்று

பொடியன். பத்து நாளும் எங்களுக்குச் செஞ்ச உதவிக்கு தான் அந்தப் பொடியனுக்கு என்ன செய்யணும்? ஆயிரம் என்டாலும் என்ற இரத்தம் இல்லையா? அல்லா அந்தப் புள்ளய மேன்மேலும் நல்லா வெச்சணும்.

“ஓமோம், அந்த தேயிலைக் கடயில பங்காம். ஒரு நாளைக்கு எட்டாயிரம், பத்தாயிரம் யாவாரமாம்” — றபீக் சொன்னான்.

‘நம்முட ஊர்ல உள்ள தேயிலைக்கட போல நெனச் சிக்காத ஹோட்டேல் றெட் றேஸ் எண்டு அதுக்குப் பேர். பெரிய பெரிய காற்சட்டைக்காறங்க, வெள்ளைக்காறங்கள் அங்க வருவாங்க. ஒரு அறையில ஒரு நாளைக்கு தங்கிற தெண்டா அறுபது ரூபா வாடகை.

“என்ற முகையதீன் ஆண்டவரே” ஒரு மாதம் தங்குற காசெடுத்து ஒரு வீடே கட்டலாம்போல இரிக்கே.”

“அந்த ஹோட்டேல் முதலாளி பெரிய செல்வச் சீமான் அவருக்கு இதெல்லாம் கவனிக்க நேரமில்லை. அன்வருக்கிட்ட தான் அப்பிடயே ஒப்படைச்சிற்றுப் போயிற்றுர். மாதம் ஒருக்கா வந்து கடையைப் பாத்துக்குவார்”

“பாத்தேளா! இப்பிடி வெட்சக்கணக்கான சொத்தையே ஒரு முதலாளி அந்தத் தம்பிக்கிற்று ஒப்புக் குடுத்திற்று போயிற்றுன். உங்களுக்கு உங்க சொந்த மருமகன்ட அருமையும் பெருமையும் இப்பதான் தெரியிது இல்லையா?”

“தெரியிது என்ன? நேருக்கு நேராசக் கண்டுட்டு வந்திருக்கன். என்ற கண் வருத்தம் வந்ததில் எனக்கு பத்துநாறு ரூபா செலவானாலும் என்ற மனக் கண் திறந்து போச்சு புள்ள. அது போதும்.”

“கண் திறந்து இப்ப என்ன நடக்கப் போகுது. என்ற புள்ளய ஊரணிட்டுத் தூரத்தின என்ற காக்காதான். தான் இருந்த வளவையும் விற்று இப்ப ஒந்தியில இருக்கிறதும் அவராலதான் எண்டு உங்கட தங்கச்சி ஆக்களோடயெல்லாம் அழுதுக்கிட்டிருக்கா. இப்பதான் உங்களுக்குப் புத்தி வந்திருக்கு.”

“என்ற தங்கச்சி தானே, என்ன மாதிரியெண்டாலும் என்ன மன்னிச்சுக் கொள்ளுவா. அந்தப் பொடிச்சி காமிலாவைப் புடிக்கிறதுதான் கஷ்டம்.”

“காமிலாவைத்தான் உங்க மகள் எப்பவோ புடிச்சி வச்சிருக்காவே. சுபைதாம்மா என்டா காமிலாவுக்கு உசிர்தம் பிக்கு எப்பிடியும் சுபைதாம்மாவை எடுத்து முடிக்கிற எண்ட சபதத்தோட அவ இருக்கா.”

“நமக்கு இனி யென்ன பொறுப்பு. எல்லாம் சரிவரும்.

“ஒரு பொறுப்பில்ல. என்னச் சரிக்கட்டுறதுதான் சரி வராத ஷீஷயம்.”

“என்ன புள்ள நீ சொல்ற. பகை எங்கேடா என்டா, உள்ளேதான் இருக்கு எண்டானும்.”

“இல்ல கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பாருங்க. அந்த கிளாக் பொடியண கேட்டுக்கிட்டு ஒருவருஷமாப் போக்குவரத்துச் செய்றம், அவல் பாகுல போட்டுக்கிட்டுப் போனதும், துத்தல் கெண்டிக்குச் சுமந்ததும் நான். விராத்துப்பெருநாள் வேணுமா? ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் வேணுமா? கட்டிச் செமந்தன். அவள் புள்ளகய்கு அணுப்பின பொடவ சட்டையெல்லாம் அவ விரிச்சிப் பாக்காம அன்ன அலுமாரியில இரிக்கி. — நெலயில மருமகனக் கண்டு மலர்ந்திற்றுப் புதுக்கதை பேசிறயள் நீங்க”

“நாம போனவருஷமே அவங்களுக் கிட்ட சொன்னம் தானே? காலமும் நேரமும் இரிக்கிற நெலயில நாம கல்யாணத்தைச் சுணக்கப்படாதெண்டு. அவங்க கேட்டாதானே. தம்பி பி. ஏ. எடுக்கப் போறான். அத முடிச்சிற்றுத்தான் கலியாணம் முடிப்பம் எண்டு அவங்க தானே தாமதிச்சாங்க”

“அப்பிடியானு. நாம அப்பவே அத உட்டிருக்கணும். எவ்வளவு சாமானத்தான் நான் செமந்திற்றன். அவங்களும் நம்மள நம்பி கேட்டுவந்த பல இடங்களை வேணும் எண்டுட்டாங்க. இப்ப என்னடா எண்டா! நட்பாற்றில விடுற மாதிரி நாம நடந்திருக்கலாமா? இதுர பாவம் பழியெல்லாம் என்னத்தானே சேரும். உங்களுக்கென்ன நீங்க ஆம்புள. சால்வையை உதறித் தோள்ள போட்டுக்கிட்டு போயிருவீங்க”

“நீ வேணுமெண்டா முந்தானையை எடுத்து இடுப்பச் சுற்றி கட்டிக்கோ, அன்வர் மருமகனத்தான் புள்ளக்கிக் கலியாணம் முடிக்கிறதெண்டு நான் தீர்மானிச்சிற்றான். அதுக்குத் தக்கதாக நீ காரியங்களைச் செய்துக்க”

“அதுசரி! அந்தப் பொடியனுக்கு நீங்க செஞ்ச அவமரியாதைக்கு அவர் ஒங்களுக்கு ‘ஒரு பாடம் படிப்பிக்க இருக்கார். இப்ப நீங்களே போய் வலையில் உழப் போறீங்க என்ன நடக்கப்போகுது தெரியுமா? கேட்ட மாப்பளயும் அலையப் போகுது, இருந்த மாப்பினையும் கெடப்போகுது”.

“உண்ட சாத்திரம் இதில ஒரு நாளும் பலிக்காது. கபைதா உம்மா, அன்வர முடிக்கணும் எண்டு ஒத்தக்கால்ல நிக்கா. கேட்ட மாப்பிள்ளை அனுப்பின பொடவையும் இன்னம் உடுக்கல்ல எண்டதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும். நான் ஆயிரம் குத்தம் செஞ்சாலும் அந்தப் பொடியனுக்கு என்னில ஒரு பாசம் இரீக்கி. அவர் எண்ணோட நடந்துக்கிட்டமாதிரியில இருந்து நான் அத விளங்கிக்கிறறன்”

“இஞ்சப் பாருங்க! நமக்கும் உள்ளது ஒரேயொரு பொம்புளப் புள்ள. அது கண் கலங்காம இருக்ணும் எண்டு தான் நானும் பாக்கன். அவளும் அண்டு தொடக்கம் இன்று வரையில மச்சான் எண்ட சொல்லோடதான் இரீக்கின்றா, நான் என்ன சொல்றன் எண்டா; அன்வர் தம்பி நிச்சயமாக முடிவு தருமா? கேட்ட மாப்பிள்ளைக்கு என்ன முடிவு சொல்ற; இந்தப் பாவம் பழியில இருந்து நான் எப்பிடித் தப்புற எண்டு நான் கேக்கன்.”

“நீதான் புத்திக்காறி எண்டு உனக்கிட்ட தான் கேட்டன். என்னடா எண்டா எனக்கிட்டயே நீ மூண்டு கேள்வி கேட்டிட்டாய். மறுமொழி செல்லயா?”

“ஆயிரம் எண்டானும் நீங்க ஆம்புள இல்லயா? சொல்லுங்க.”

“மகன் றபிக்க, நான் நாளைக்கு மருமகனீட்ட அனுப்பப் போறன். கண்டிக்குப் போய் அவன் முடிவு கொண்டு வாதத்துக்கெடயில நான் காமிலா வீட்டுக்குப் போய் கதைக்கன்.”

“ஆமா நல்லா வெக்கமில்லாமல் கதைங்கோ. அவங்க முடிவுதான் தரப் போறாங்கோ.”

“அடியே பைத்தியக்காரி, சேனைக் கண்டம் பத்தேக்கரும் பட்டிமேடு அஞ்சேக்கரும் எண்டா ஆடாத பேயும் ஆடுண்ட. இந்தக் காலத்து ஆம்புணயன் வேறென்னத்தப் பாக்கானுகள்? புள்ள படிச்சிரிக்கா. ஒதி இரிக்கா, குணம் என்ன? குணம் என்ன? எண்டு எவன் பாக்கான்! காசிலயும் பத்துக்கு இருபதை எண்ணிக் குடுத்தா எல்லாம் சரி னரும்ட.”

“ஓமோம், போன மாதம் கற்பிபார்ர ஓத்தக் கண் குறுட்டுப் புள்ளக்கி, இலுக்குச் சேனையில் பத்தேக்கர் குடுத்த ஒரு மாப்பிள்ளை எடுத்தாங்க. பொடியன்ர வாக்கு வடிவென்ன? காசும் இருபது குடுத்தாங்க சம்மதிச்சிற்றான்”

“அப்ப சொல்லு; நம்முட புள்ளயில என்ன வடு சொல்லப் போறாங்க. என்ற தகுதியில என்ன சொல்லப் போறாங்க. மருமகன் தொழினில்லாம இருத்தபோது நான் கிற்றன். இதெல்லாம் இன்னும் அஞ்சேக்கர் கூடுதலாக் குடுத்தா மறந்து போகும்.”

“அதுசரி, பள்ளி முடிப்பில நீண்டு பேசிக்கிருக்கிற மாதிரி பேசாம அடுத்ததுக்கு வாங்கோ. கேட்ட மாப்புள்ளக்கி என்ன முடிவு சொல்ற?”

“அது சொம்ப வேசி. புள்ளக்கி யாரோ செய்வினை செஞ்சிற்றாங்க எண்டு சொல்லி பழனிப் பரிசாரியைக் கூட்டிக்கி வந்து வாசல்ல பத்திரக் கொத்தத் தூக்கி, இன்னி ரெண்டை வெட்டி ஒரு களிப்பு களிக்கிற. கத ஊரெல்லாம் போயிடும். அப்புறம் மாப்பிள்ளையின் ஆட்களே சவுத்திருவாங்க. அவங்க வாங்கி அனுப்பின பொடவையை திருப்பி அனுப்பினிட்டா கலியாணம் உடஞ்சி போச்சி.”

“இதென்னடா ஆண்டவனே சும்மா இரிக்கிற புள்ளக்கிக் காய் வெட்டிக் கழிப்புக்கழிக்கிறதெங்குறயள். பரிசாரி வேற ஐம்பது ரூபா களத்திக்குவான்”

“குனியம் எண்டா என்னடி? ஒன்றுயில்ல எண்டதுதானே. கருத்து களிப்பு எண்டா கேட்ட மாப்பிள்ளையைக் கழிக்கிற எண்டு அர்த்தம்? விளங்குதா?”

“மனிதன் மாப்பிள்ளை ஒண்டுக்கு எவ்வளவு அலைஞ்சி தீர்றான். இது என்னட எண்டா? கேட்ட மாப்பிள்ளையை அலைக்கிறதுக்கு இவ்வளவு யோசினையா?”

“செரி! இந்தப் பாவம் பழியில இருந்து நான் தப்புறவழி; அதுக்கும் ஒரு யோசனை சொல்லுங்களன்”

நம்முட வட்டிக்காரக் குழந்தை மாமி இருக்காவே, அவ வக் கூப்பிட்டு இப்பிடிப் புள்ளக்கிச் சுகமில்ல. மாப்புள அனுப்பின பொடவ சாமானப் பத்தவேக்கவும் கிழிக்கவும்தான் ஒடுது. இது இப்பக்கி உங்குட ஊட்டுலதான் இருக்கட்டும். எல்லாம் இந்தக் காமிலா, நாணிதன் வெளிப் பரிசாரியைக் கொண்டு செய்த செய்வினைதான். நாங்க பழனிப் பரிசாரியக் கொண்டு பாத்துக்கு வாறம். சொகமானதும் கலியாணத்த முடிச்சிருவம், எண்டு சொல்லி அனுப்பு. வட்டிக்காரக் குழந்தை மாமி வட்டியும் முதலுமா சொல்லுவா! இவ்வளவையும் அறிஞ்சி, வாங்கின பொடவயும் தீருப்பி அனுப்பின பொறகு, இவியும் நம்முட ஊட்ட சம்பந்தம் வைக்க அவங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா! அதோட காமிலாவக் கொழுதி விட்டா ஒரேயடியாகப் பயந்துடுவாங்க.”

“என்ர ஆண்டவனே! உங்களுக்குத் தான் எவ்வளவு புத்தி தீரிக்கி.”

“புத்தியில ஒண்டும் கொறச்சல் இல்ல. தம்பி றபீக்கை கண்டிக்கு அனுப்பி முடிவு கெடச்ச பொறகுதான் நாடகம் தொடங்கணும் தெரியுமா?”

“என்ர அல்லாவே, ஒரு குமரைப் பெத்த எனக்கி ஏழு கொமர் பெத்த யோசினைடா? இது என்னமாய் போகுமோ எனக்கித் தெரியாது. அந்தப் பொடியன் கண்டியில ஆரப் பண்ணி — இருக்கானே! அதுவும் தெரியாது”

நீ என்ன அபசருணமா பேசுறே; இந்தப் பொம்புளய னுக்கு புத்தி இப்பிடித்தான். தன்ர சொந்தப் புருஷன் கூட நம்மள விட்டுவிட்டு வேற ஆரயும் பண்ணிடுவானே எண்ட சந்தேகம். நான் எழும்பு, குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டா. தொண்டையும் வரண்டு போச்சு.”

இப்பொழுதெல்லாம் ராணி ஹோட்டலுக்கும் வந்து அன்வரோடு கதைக்கத் தொடங்கினாள். ஏனெனில் அன்வருக்கு இப்பொழுது நிறைய வேலை. நிறைத்தபோதெல்லாம் ராணியின் வீட்டுக்குப்போக அவனால் முடிவதில்லை. இதை உணர்ந்து அவளே வரத் தொடங்கினாள். இது ஹோட்டேலில் பலருடைய கவனத்தை ஈர்த்தது. ஒரு அழகான பெண் அதுவும் ஒரு நாடக நடிகை, அடிக்கடி வந்து அன்வரைச் சந்திப்பது பற்றி ஒவ்வொருவரும் காதோடு காது பேசத் தொடங்கினார். அவளை ஆஸ்பத்திரியில் நேர்ஸாக சந்தித்த பலர், அவளுடைய உறவு உதவியாக அமையும் என்றெண்ணி அவளைக் கண்டதும் மிக மரியாதையாகப் பழகினார். அந்த ஹோட்டலுக்கு வரும்போதெல்லாம் ராணி போனை எடுத்து யார் யாருடனெல்லாமோ பேசுவாள். அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக அங்கு தாமதித்திருப்பாள்.

அவள் ஒருநாள் வராவீட்டால் அன்வருக்கு அன்று ஏதோமாதிரியாகப் போய்விடும். மறுநாள் போன்கோள் ஒன்றெடுத்து தேற்று ஏன் வரவில்லை என்று விசாரிப்பான். அவளைச் சந்திப்பதில் அவனுக்கும் ஒரு ஆர்வம் வளர்ந்து வந்தது. அவளை இவ்வளவு அன்போடு வேறு யார் தேடி வருகிறார்கள். மனம்விட்டு அவள் வேறு யாருடன் கதைக்கிறாள்? எல்லாம் ராணியோடுதான். அவளும் படித்தவள் பண்பு தெரிந்தவள்தானே. அவளுடைய நடைமுறைகள் அவளை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவளுக்குத்தான் வேறு யார் துணை? வீட்டுக்குப் போய் தனியாகக் கிடந்து உழல வேண்டியவள். அவளுக்கு ஒரே துணையான தந்தையும் ஹோட்டலில் வேலைக்குச் சேர்ந்த பின்பு நிலைமை இன்னும்

மோசம். வழக்கமாக நேர்ஸ் உடையோடு வந்து சிறிது நேரம் கதைத்து விட்டுப் போகும் அவள், அன்று சாரியுடன் வந்திருந்தாள். ஹோட்டல் ஊழியர்களெல்லாம் அவளைப் புதுமையாகப் பார்த்தனர். எங்கோ போகிற தற்கான் ஆயத்தம் தெரிந்தது.

என்ன ராணி எங்கேயாவது போகலா என்னுள் அவள்.

ஓம்; நீங்களும் கூடத்தான்--சிரித்துக் கொண்டு ராணி சொன்னாள்.

சரி, வருகிறேன், என் ராணி எங்கே அழைக்கிறாளோ அங்கே நானும் செல்வேன். அது எங்கே என்று அறிய வேண்டாமா?

இன்று தியேட்டர்ல நல்லதொரு ஹிந்திப் படம் நடக்கிறது பார்க்கலாம் என்று வந்தேன்.

அப்படியே பார்ப்போம். ஆனால் ஒரு குறிப்பை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இப்பொழுதெல்லாம் திடீரென என்னுள் எங்கும் செல்ல முடியாது. எதையும் முன்பு அப்படியே பேசிக்கொள்ள வேண்டும்.

ராணிக்கு இது பிடிக்கவில்லை. அவளுடைய முகம் சற்று வாடி இருந்ததை அவள் உணர்ந்தாள்.

என் ராணி ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கு வசதி இல்லையென்றால் இன்னொரு நாளைக்குப் போவோம்.

இன்றைக்கு வசதி இல்லை என்று சொன்னேன்? இனிமேல் அதை கவனித்துக்கொள்ளுங்கள் என்றேன். ஏனென்றால் பாருங்கோ ராணி இந்த ஹோட்டேலில் முன்னையதைப் போல என் பொறுப்பு சாதாரணமானதல்ல. இப்பொழுதெல்லாம், எத்தனையோ அலுவல்களைக் கவனிக்க வேண்டி இருக்கிறது. அதுதான் சொன்னேன்.

எவ்வளவுதான் பொறுப்பு இருந்தாலும் உங்களுக்கு இடையிடையே ஓய்வு தேவை. அந்த ஓய்வைத் தரத்தான்

உங்களை வெளியே அழைத்துப்போக வந்தேன் என்று கூறிச் சிரித்தாள் ராணி.

திச்சயமாக என்மீது உங்களுக்கு அக்கறை உண்டு என்று எனக்குத் தெரியும் ராணி. அதற்காக நான் மிகவும் நன்றி யுள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்று கூறி அவளும் சிரித்தாள்.

உடனே போனை தியேட்டருக்குத் திருப்பி பஸ்கனி டிக் கட் இரண்டை புக பண்ணிக் கொண்டான். ராணியின் தந்தையை அழைத்து படம் முடிந்து வருகிற வரையில் வீட்டுக்குப் போகாமல் இருக்கும்படி கூறினான். ராணியை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல அது வசதியாக இருக்கும் என்பதை துவான் பக்ஷி விளங்கிக் கொண்டார்.

சரியாக 6-15க்கு நீலநிற டாக்சி ஒன்று வந்து நேறாட் டேலின் முன்பு நின்றது. இருவரும் அதில் ஏறிக்கொண்டனர். ஹோட்டேல் சிப்பந்திகள் ஒருவருக்கொருவர் காதைக் கடித்துக்கொண்டனர். இதனையெல்லாம் கவனியாததுபோல டாக்சி வேகமாகத் தியேட்டரை நோக்கிச் சென்றது.

பஸ்கனியில் இவர்கள் இரண்டு பேருக்குமாக ஒதுக்கப் பட்ட ஆசனங்களில் ஒருவருக்குப் பக்கத்தில் ஒருவராக உட்கார்ந்து கொண்டனர். கணவன் மனைவியோ, காதலர் சோடியோ என்று அறிய முடியாதபடி இன்னும் பசு சோடி னர் அங்கு இருந்தனர். எல்லாரிடத்திலும் ஒரு மகிழ்ச்சிப் பிரவாகமும் கலகலப்பும் காணப்பட்டது. யாரோ ஒரு சோடி இவர்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பது இவர் களுக்கும் விளங்கிற்று. அது இவர்களுடைய 'காதல் வீதி' நாடகம் பற்றியதாக இருக்கலாம் என்று அன்வர் யோசித் தான். சிறிது நேரத்தில் அந்த இளைஞன் அன்வரிடம் வந்து உங்கள் 'காதல் வீதி' எப்போ சார் படமாக வரும். உங்களுடைய அழகான நடப்பு படத்தில் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்று நாங்க ஆசைப்படுகிறோம் சார்; என்று தன் மனநிறைவை ஆதங்கமாக்கிக் கூறினான்.

ஓஹோ; நீங்க எங்க நடப்பில் மனைதைப் பறிகொடுத்திற் றீங்களா? மிக்க நன்றி. இன்னும் இரண்டு கிழமையில் குட்டிங்

ஆரம்பமாகும். அப்புறம் இரண்டு மாதங்களில் படம் வந்திடும் என்று கூறினான் அன்வர்.

அதுக்கில்ல சார், கூட்டுத்தயாரிப்பு என்ற பெயரில் முழுக்க முழுக்க இந்திய கலைஞர்களுக்குத்தானே இடம் கொடுக்காங்க. உங்களையும் ராணி அம்மாவையும் போன்ற அற்புதமான நடிகர்கள் இங்கே இருக்கும்போது இவர்கள் உங்களை ஏன் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது? என்றான் அந்த இளைஞன்.

இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை முதலீடு செய்யவர்களிடம் நாம் அதிகமாக தேசிய உணர்ச்சியை எதிர்பார்க்க முடியாதல்லவா? அவர்களுடைய பணத்தைப்பற்றியும் அவர்கள் சிந்திப்பார்கள். ஆண்படியால்தான் சிலவேளை கூட்டுத்தயாரிப்பு என்பதும் ஒரு நடிப்பாக இருக்கிறது என்று சிரித்துக்கொண்டு கூறினான் அன்வர்.

படம் ஆரம்பிக்கும் மூன்றாவது பெல்லும் அடித்து விட்டது. இந்த இளைஞன் ராணியைப் பார்த்து, அம்மா மறுமுறை படத்தில் சந்திப்போம். வருகிறேன் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

அந்த இளைஞனுடைய ஆர்வம் இருவருக்கும் ஓர் உற்சாகத்தை அளித்தது. அன்வர் சொன்னான், "ராணி அத்தப்பையன் வந்து உங்க காதல் வீதி எப்போ சார் படமாக்கப்படும் என்று கேட்டபோது, நான் சற்றுத் தயங்கிவிட்டேன்" என்றான் சிரித்துக்கொண்டு.

'காதல் வீதி' இன்னும் பயிற்சிலையில்லாதான் இருக்கு. அது எப்போ படமாக்கப்படும் என்று எங்களுக்கே தெரியாது என்று கூறி இருக்கலாமே' என்று தானும் சிரித்துக் கொண்டு கூறினான் ராணி.

"எனக்கு புதுவாழ்க்கை, புது உறவு புதிதாக வந்து சேர்ந்த புகழ் — இப்படியெல்லாம் அமையப் போகிறது என்று நான் நினைத்திருக்கவே இல்லை ராணி. இந்தப் புது உறவு என்னவாக முடியப் போகிறது என்பது பற்றி எனக்கு ஒரு அச்சம், ஒரு கலக்கம் இருக்கிறது. நீங்கள் இதனை

யெல்லாம் எப்படி அர்த்தம் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ தெரியாது” என்றான் அவ்வர்.

“உலகத்தில் எல்லா நீகழ்ச்சிகளுக்கும் அர்த்தம் கண்டு கொண்டிருக்க முடியாது. வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும். சந்தர்ப்பங்களை இன்பமாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்.”

“இது முதிர்ச்சி பெறாத ஒரு உளப்பாங்கு. அப்படியானால் குடித்து வெறித்து அனுபவித்துத் தீர்க்க வேண்டிய ஒரு சடங்கு முறைதான் வாழ்க்கை என்றாகிவிடுமே ராணி.”

“அப்படி நான் கூறவில்லை. வாழ்க்கையின் முடிவுகள் அல்லது இலட்சியங்கள் என்பது பற்றி எனக்கு நல்லபிப்பிராயம் இல்லை. இப்பொழுது உறவாயிருப்பவர் நாளை பகைவராகிறார். குழந்தைப் பருவத்தில் ஐஸ்கிரீமில் இருந்த ஆகை, வாலிபப் பருவத்தில் வெறுப்பாக மாறிவிடுகிறது.

“பெண் ஒரு புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு புதிர். ஆழம் காண முடியாத ஒரு கடல் என்றெல்லாம் சுத்த ஊழம்பக்காகப் பேசுவர். அவளுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுப்பதில்லை. அவளது சுயாதீனமான கருத்துக்களை அறிய முயல்வதில்லை. அவள் சந்தர்ப்பம் வரும்போது தன்னை வெளிப்படுத்துவாள். அதற்குப் பெரிய அர்த்தம் கொடுத்து அவளை புதிர், கடல் என்று புலம்பிக் கொண்டிருப்பார்கள் ஆண்கள். சரி, விவாதத்தை உங்கள் வேண்டுகோளின்படி ஒத்திவைப்போம்” என்று சிரித்துக்கொண்டு கூறினான் ராணி.

இருவரும் அமைதியாயினர். அவர்களது கவனம் படத்தின் கதையை நோக்கிச் சென்றது.

ஒரு கலைஞன் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறான். அவளும் அவனை விரும்புகிறாள். அது நிறைவேறவில்லை. வேறொருவருக்கு அவள் விவாகமான பிறகு ஒரு நாள் அவனைச் சந்திக்க அவள் வருகிறாள். அவன் அவளது கண்ணீர்த் துளிகளில் வர்ணங்களைக் குழைத்து மிக அவதானமாக ஒரு பெண்ணின் படத்தைத் தீட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் படத்தை உற்றுப்பார்த்தபோது அது அவளது படம்.

அவள் அவனது காலில் போய் விழுந்து புரண்டு புரண்டு அழுகிறாள். இத்தக் காட்சி நிகழ்கிறது படத்தில்.

ராணி தன்னுணர்வு அற்று அழுதுவிட்டாள். அவனுடைய மெல்லிய முனகல், மூக்குச் சிந்துகின்ற ஓசை அன்வருக்குக் கேட்கிறது. படம் இடைவேளை வெளிச்சம் பகல் போல விழுகிறது. ராணி வெட்கப்பட்டவனாகத் தன் கைலேஞ்சியால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

“ஏன் ராணி இவ்வளவு நேரமாக வீரூப்புடன் விவாதித்துக்கொண்டிருந்தீர்களே! உங்கள் மன தைரியம் இவ்வளவுதானா? படத்தில் வரும் ஒரு உணர்ச்சிக் கட்டத்திற்கு மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டீர்களே” என்றுள் அன்வர்.

“நான் அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும்போது வேறு வேறு கற்பனைகளும் எழுந்துவிட்டன. அப்போது என் உணர்ச்சியைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அழுகை வந்துவிட்டது” என்று சிரித்துக்கொண்டு கூறினாள் ராணி.

“அது மட்டுமல்ல, ஆளுகு பெண்ணோ—கணியுள்ளம் படைத்தவர்களால் எதையும் தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. அவர்கள் அழகுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கும் வசமானவர்கள். அது இருக்க வேறு வேறு கற்பனைகளும் எழுந்துவிட்டது என்றீர்களே அவ்விதமான கற்பனை என்ன?” என்று கேட்டான் அன்வர்.

“அதைப் பிறகு சொல்கிறேன். அப்படி ஒரு அசட்டுக் கற்பனை வந்துவிட்டது எனக்கு”.

சிலப்பதிகாரம் கானல் வரியில் இப்படித்தான் ஒரு சம்பவம் வருகிறது. “மாதவி பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதில் ஒரு ஆடவரின் காதல் நிலை கூறப்பட்டது. இதைக் கேட்ட கோவலன், மாதவி தன் மனம் விரும்பும் வேளூர் ஆடவனைப் பற்றியே பாடுகிறாள் என்று தவறுதலாக எண்ணிக் கொண்டு அவளை விட்டுப் பிரிகிறான். தன் சொந்த மனைவியைச் சென்றடைகிறான்.”

“அப்படியானால் நான் மாதவி, உங்கள் கபைதா கண்ணகியா?”

“கபைதா மங்கிப்போன ஒரு தாரகை. ராணி பதினா
லாம் பட்டித்து முழு நிலவு. உங்கள் அசட்டு கற்பனைகள்
இப்படி திசை தெரியாமல் சென்றது ராணி.”

சொல்லட் வீற்கும் பையன் இவர்களைக் கடந்து சென்று
கொண்டிருந்தான். அன்வர் இரண்டு ஐஸ் சொல்லட்டுகளை
வாங்கி ஒன்றை ராணியின் கையில் திணித்து உணர்ச்சி
வயப்பட்டிருக்கும் நீங்கள் குளிர்ச்சி வயப்பட இந்த சொக்
லட்டைச் சாப்பிடுங்கள் என்றான். ஒருவர் வீரல்கள் மற்
றொருவர் வீரல்களோடு அழுந்தி, அந்தக் குளிர்ச்சியில்
கலந்து, ஒரு புது உணர்வைக் கொடுத்தது.

ராணி அன்வரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அன்வர்
அவளை விழுங்கி விடுவனைப் போலப் பார்த்தான். படம்
தொடர்ந்து ஓடத் தொடங்கிற்று.

படம் முடிந்தது. ஹோட்டல் மெட்ரோஸ்வரை ஒரு
டாக்ஸியைப் பிடிக்கத் தேவை இல்லாமல் நடந்து செல்வதே
இருவருக்கும் சௌகரியமாகப்பட்டது. சனத்தோடு சனமாக
இருவரும் நடந்தனர். அன்வருக்கு ராணியின் மனத்தில்
தோன்றிய வேறு கற்பனைதான் என்ன? என்பதை அறியும்
அவா மேலோங்கி நின்றுது.

“ராணி உங்கள் மனத்தில் எழுந்த அந்தக் கற்பனை
தான் என்ன? அதை அசட்டுக் கற்பனை என்றும் குறிப்பிட்
டீர்களே, அதை நான் அறியக் கூடாதா?” என்றான்.

“எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. அது தவறாக இருந்
தால் நீங்கள் மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும்”.

“ஒரு பெண்ணின் பலஹீனமே இதுதான் ராணி.
ஒன்றை நினைப்பாள், பின்னர் அதைச் சொல்லாமல் வெளியே
றையப் போகாள்”.

“உங்களிடம் மறைப்பதற்கு அப்படியொன்றுமில்லை. அந்
தக் கதாநாயகனைக் கலைஞன் நீங்களாக இருந்தால், அந்தக்
கண்ணீர் ஹியம் தமது கதையாக அமைந்தால், அந்தக்
கதையே அழும் கதாநாயகி நாளை நின்றால்...” என்று என்னு
டைய கற்பனை எழுந்தது.

“ராணி, நான் எண்ணாத வாழ்க்கை எனக்குக் கிடைத்தது. அதை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். நான் நினைவாக புகழ் எனக்கு வந்தது. அதையும் பெற்றுக்கொண்டேன். நான் கருதாத உறவும் வந்திருக்கிறது. இதை மட்டும் நான் எப்படி மறக்க முடியும்?”

“உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீர்களா? என் மனத்தில் ஏதோ அழுத்துவது போல கண்கலங்காமல் பார்த்தார். தந்தை. அவருடைய பரிபாலப்பில் இருக்கும் போது வேறு ஒரு ஆண் துணை பற்றி நான் எண்ணவில்லை. உங்களுடைய உறவு அந்ததும் அப்படி ஒரு சபலம் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது”.

“அது இயற்கைதானே ராணி. காலம் வரும்போது கள்விகள் மலர்கின்றன. காலம் வரும்போது காய்கள் கனிவாகின்றன. மனம் ஒன்றிய உணர்வு ஏற்படும்போது காதல் பிறக்கிறது. இதுவெல்லாம் நாம் நினைத்தா செய்து முடிக்கிறோம்?”

“நம் புதிய உறவு என்னவாகும் என்று நீங்கள் முன்னர்கேட்டீர்கள். அப்படி இளியும் ஒரு முறை கேட்டு விடாதீர்கள். நான் அழுது விடுவேன். என் வாழ்க்கையில் இருக்கும் ஒரேயொரு ஒளி நட்சத்திரத்தை நான் இழக்கக் கூடாது என்று பிரார்த்திக்கிறேன்”.

நாம் கலைத்துறையில் ஈடுபடுகிறோம். அறிவு நிலையிலும் உரையாடுகிறோம். நீங்கள் தான் சொன்னீர்கள் தத்துவஞானிகள், மனிதர்களை முடிவு காணாத சிக்கல்களுக்குள் மாட்டி வைத்துள்ளனர் என்று. அப்படியான மாதிரி தப்பித்தங்கள் நம்மிடையே ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும் ராணி.

ராணி ‘திச்சயமாக’ என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறி அன்வரின் முகத்தில் இருந்த உறுதியான பாவத்தைப் பார்த்தாள்.”

ஹோட்டல் வந்துவிட்டது. துவான் பக்ஷ், வெளியில் இவர்களை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

ஒரு டாக்ஸியை அழைத்து இருவரையும் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான் அன்வர். டாக்ஸி சென்றுகொண்டிருந்தது. இனமறியாத ஒரு ஏக்கம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

இப்பொழுதெல்லாம் கதாநாயகன் செல்வகுமார் அடிக்கடி ஹோட்டேலுக்கு வந்து அன்வருடன் உரையாடிக்கொண்டு போவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டான். நேற்றுக் கூட டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு வந்தான். 'ஓய்வு கிடைத்தால் சந்திப்போம்' என்னும் அவர்களது அடுத்த நாடகத்தை மேடை ஏற்றுவது பற்றிப் பேசினார். அன்வரினதும் ராணியினதும் பாத்திரப் பிரதிபலனை அன்வரிடமே ஒப்படைத்து இருவரும் பயிற்சிக்கு நாளை மறுநாள் வரும்படி கூறினார். அன்வர் ஹோட்டேல் தீர்வாகத்தை ஏற்ற பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு ஓட்டிக்கொள்வது குறைவு. தேவை யானால் கிருஷ்ணமூர்த்தியே ஹோட்டேலுக்கு வந்து கதைக்க வேண்டிய நிலை. இந்த இடைவெளியில் செல்வகுமார் கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு ஓட்டிக் கொண்டான்.

அன்வர் நாடகப் பிரதியை படித்துப் பார்த்தான். ராணியின் பாத்திரத்தையும் பார்த்தான்.

"அன்வர் நீங்கள் பைலட்டா நடிக்கிறீர்கள். நீங்கள் வீரும் பியது போல ராணியைத்தான் உங்களுக்கு ஜோடியாகப் போட்டிருக்கிறோம்" என்று தானே இவை எல்லாவற்றையும் முடிவு செய்தவனைப் போல கூறினான் செல்வகுமார்.

'செல்வகுமாருக்கு ஜோடி?' என்று கேட்டான் அன்வர்.

"ஒரு புது நடினை கிடைத்திருக்கிறேன். அவரேதான் கஷ்டப்பட்டு தேடி எடுத்து வந்திருக்கிறார். சுந்தரி என்பது பெயர்" என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறினார்.

போட்டி பலமாகத்தான் இருக்கும் என்று சிரித்துக் கொண்டு கூறினான் அன்வர்.

‘அன்வர் இது நம்மரெண்டு பேருக்கும் ஒரு பணப் யீட் சை, இதை மேடையில் பார்க்க வேண்டுமென்றுதான் நம்ம எழுத்தாளர் ரம்யா இந்த நாடகத்தையே எழுதி இருக்கிறார்’ என்றான் செல்வகுமார்.

‘‘செல்வகுமார் அப்படிச் சொல்லப்படாது. நீங்கள் பண்பட்ட பழம் நடிகர். நான் இப்பொழுதுதான் பயிற்சி பெறுபவன்’’ என்றான் அன்வர்.

உங்களுக்குத்தான் சோடியாக ராணி கிடைத்திருக்கிறுவே, நான் இந்த சுந்தரியைத் தேடி எடுக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா? —செல்வகுமார் இவ்வாறு கூறினான்.

‘யாரது சுந்தரி, ராணிக்கு இரட்டைப் பிள்ளைபோல இருப்பாளா?’

‘அதுதானே அன்வர் இந்த நாடகத்தில் கஷ்டமாப்போச்சு. இந்த ரம்யாட சுற்பனை இப்படிப் போனதால் நமக்கல்லவா அதிகம் தொல்பயாபிற்று என்று’ கிரீத்துக் கொண்டு சொன்னார் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

‘அப்படியானால் நமது இந்த நாடகமும் சக்கைபோடப் போகிறது. மில் மூதலாளியாக நடிக்கும் செல்வகுமாரின் மிடுக்கான நடிப்புக்கு முன் நான் பிச்சை வாங்கவேண்டியது தான்.’

‘அன்வர், இப்படிப் போட்டி முறை இருந்தால்தான் நாடகம் சோபிக்கும். நடிகர்களும் தம் திறமை எல்லாவற்றையும் காட்டி நடிப்பர் என்று’ மிக உணர்ச்சிவசப்பட்டவனைப் போல கூறினான் செல்வகுமார்.

‘சுந்தரியை நான் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசைவாக இருக்கிறது’ என்றான் அன்வர்.

‘‘வேண்டாம், உங்கள் ராணியைப் பார்த்தால் அதே உடல் கட்டு, அதே முக வெட்டு அதே பாணி; அப்படியல்லவா — ஆள் எடுத்திருக்கிறோம். ஒரே மாநிரியான சாரி அணிந்து இருவரும் மேடையில் தோன்றினால் இரசிகர்கள் இணைப்பு போவார்கள்’’ என்றான் செல்வகுமார்.

“நாம் இரண்டு பேரும் தினாரும் இருந்தால் போதும் செல்வகுமார்” என்று சிரித்துக் கொண்டு கூறினான் அன்வர்.

அப்படியானால் நாடகத்தில் மட்டுமல்ல. வாழ்க்கையிலும் நான் டைரக்டர், பண்ண வேண்டி வருமோ? என்று இருவரையும் பார்த்துக் கேட்டார் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

மூவரும் கொல்லென்று சிரித்தனர். வெயிற்றர் ஒருவன் மனேஜரின் அறையில் மூன்று கப் டீயைக் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போனான். டீயைக் குடித்துவிட்டு இருவரும் போய்விட்டனர். அன்வர் தன் வழக்கமான அலுவல்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

அன்று எதிர்பாராமல் முதலாளி முனவ்வர் ஹாஜியார் ஹோட்டேலுக்கு வந்தார். நேரம் சரியாகப் பதினொரு மணி. அப்படியெல்லாம் அவர் வருவதில்லை. காலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் வருவார். அல்லது மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குப் பின் வருவார். இந்தத் திடீர் வருகை அவ்வருக்குச் சிறியதொரு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

முதலில் தங்கும் அறைகள், மாடிப் பகுதி ரெஸ்ட்ரேன்ட், குசினிப் பக்கமெல்லாம் போய்ப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு வந்தார். மனேஜரின் காரியாலய அறைக்கு வந்து அன்வர் வந்தது முதல் உள்ள கணக்குகளையும், வங்கிக் கணக்குகளையும் பார்த்தார்.

அன்வர் கடமை ஏற்று ஆறு மாதங்களாகின்றன. இந்தக் காலத்துள் மாதம் பதினையாயிரம் ரூபா வீதம் வியாபார அதிகரிப்புக் காணப்பட்டது. செலவும் அதற்கேற்ப இருந்ததே தவிர அதிகம் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஒருநாள் வியாபாரம் மறுநாள் ஒழுங்காக வங்கியில் டிபோசிற் பண்ணப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறு டிபோசிற் பண்ணாத நாட்களில் சாமர்ன்சன் கொள்முதல் செய்த பில்கள் ஒழுங்காக இருந்தன. மாதாந்தம் சீனி, மாவு, அரிசி. பருப்பு முதலான சாமான்கள் வாங்குவதற்கு மட்டும் செக்குகள் பாவிக்கப்பட்டிருந்தன.

அன்வரினை எடுப்புக் கணக்குளைப் பார்த்தார். மாதம் இரு நூறு ரூபா, அவனது செலவுக்கு, நூறும் தாய்க்கு

அனுப்ப நூறு ரூபாயும் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. இடையில் வந்த பெருநாள் ஒன்றுக்காக உடுப்பு எடுக்க முன்னூறு ரூபாய் கூடுதலாக எடுபட்டிருந்தது.

முனவ்வர் ஹாஜியாருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஹோட்டேல் முன்னைவிடச் சிறப்பாக தடைபெறுகிறதே தவிர குறை கூற அவருக்கு எதுவும் படவில்லை.

அன்று பகல் போசனத்தைக்கூட அங்கேயே முடிந்தார். மீன் கறி, மரக்கறி இரண்டு, பொரியல் துண்டுகள் என்று அவரே கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டார். பரிசாரகர்களின் மேலதிக உபசாரத்திற்கு அவர் இடம் வைக்கவில்லை.

'மீன் கறி ரசமில்லாமல் இருக்கே' என்றார் ஹாஜியார். 'ஐஸ் மீன் அப்படித்தான் இருக்கும்' என்றான் பரிசாரகன். தொடர்ந்து அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்தார்.

'அன்வர்! நான் கொஞ்சம் உன்னுடன் கதைக்க வேணும். மாடியில் எந்த அறையாவது காலியாக இருக்கிறதா?' என்று கேட்டார் முனவ்வர் ஹாஜியார்.

எல்லாஅறையும் நிரம்பிட்டு, நீங்க விரும்பினால் எனது அறைக்குப் போகலாம் என்றான் அன்வர்.

சரி வா! என்று அன்வரின் அறைக்குப் போனார் ஹாஜியார். அன்வர் மயக்க மருந்து உண்டவனைப் போல அவருக்குப் பின்னால் நடத்தான்.

அன்வரின் அறையை ஒரு தரம் சுற்றிப் பார்த்தார். வெண்ணிற பெற்றிற் விரிக்கப்பட்டு தூப்பரவாக இருந்தது அவனுடைய படுக்கை. பக்கத்தில் ஒரு மேசை; இரண்டு பக்கமும் இரண்டு கதிரைகள் விடத்தன. சுவரில் சுப்ஹானல்லா, அல் ஹம்துவில்லா என்று அறடி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட பிழேம்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. மேசைப் பக்கச் சுவரில் புனித மக்காவின் அழகிய வேலைப்பாடையேந்த கம்பளம் ஒன்று தொங்கியது. ஒரு அமைதியும் அழகும் தவழ்ந்தது அந்த அறையில்.

முனவ்வர் ஹாஜியார் எந்த உணர்ச்சியையும் வெளிக் காட்டாதவராக ஒரு கதிரையில் உட்கார்ந்து, மற்றக் கதிரை

யில் அன்வரை உட்காரும்படி கூறினார். அன்வர் சித்திரப் பாவை போல உட்காரிந்திருந்தான். முனல்வர் ஹாஜியார் தன் சேர்ட் பைக்குள் கையைவிட்டு ஒரு கடிதத்தை எடுத்து அன்வரிடம் கொடுத்து இதைப் படி என்றார்.

மதிப்புக்குரிய முனல்வர் ஹாஜியார் அவர்கட்கு!

உங்கள் நலன் கருதி இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன். நீங்களோ இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் பெறும்நியான ஹோட்டலை அன்வர் என்பவரிடம் கொடுத்துவிட்டு அவரை நம்பி இருக்கிறீர்கள். அவருடைய நடைமுறைகளோ உங்களுடைய சொத்தைப் பாதுகாப்பதற்குரியனவல்ல.

அவர் ஒரு நாடக நடிகராகிவிட்டார். சினிமா நடிகராகவும் ஆகப் போகிறார். இவ்விதம் திரியும் ஒருவர் உங்கள் சொத்தை எவ்வாறு பாதுகாப்பார்? அவர் மிக விரைவில் சினிமாவில் நடிப்பதற்கு இவங்கையின் பல பகுதிகளுக்கும் அலைந்து திரியவிருக்கிறார். அப்பொழுது இந்த உண்மையை உணர்வீர்கள். இதை முன்கூட்டியே தடுக்காவிட்டால் நீங்கள் பெரு நஷ்டத்துக்குள்வாவீர்கள். உங்கள் ஹோட்டேல் கண்டியில் தரம் சூறைத்ததாகவும் ஆகிவிடும்.

அத்தோடு அவருக்கு இந்நாடகம் காரணமாக ஒரு பெண்ணின் உறவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவளோடு சேர்ந்து நாடகம் ஆடினவர், இப்பொழுது சினிமாவிலும் ஆடப் போகிறார். அந்தப் பெண் அடிக்கடி ஹோட்டேலுக்கு வந்து அவரோடு மணிக் கணக்கில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள். அன்றியும் இருவரும் அடிக்கடி சினிமாவுக்குப் போகின்றனர். அவளுடைய உறவை வளர்த்துக் கொள்ளும் முகமாக அவளுடைய தந்தையைக் கொண்டு வந்து உங்கள் ஹோட்டேலில் வேலை கொடுத்தும் வைத்திருக்கிறார்.

அவர் தன் இஷ்டத்திற்கெல்லாம் நடந்துகொள்ளும் முறையைப் பார்த்தால் இந்த ஹோட்டேல் உங்களுடையதா? அவருடையதா என்று விளங்கவில்லை. ஒருவரைச் சரியாக ஆராயாமல், இவ்வளவு பொறுப்பான பதவியில் அவரை வைத்துள்ளது உங்களுடைய தவறாகும். இதனால் வரக்கூடிய

நஷ்டங்களை அவர் ஈடுசெய்யப் போவதில்லை. அவர் தொழில் வசதி இல்லாமல் அலைந்து திரிந்து ஒரு வேளைச் சோறு தந்த தால் போதுமென்று உங்கள் ஹோட்டலை வந்து சேர்ந்தவர். நீங்கள் தான் அட்டையைப் பிடித்து மெத்தையில் வைத்தீர்கள். அது இப்பொழுது மெத்தையில் படுக்கிறவருடைய இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை மீண்டும் சருகுக்குள்ளேயே தூக்கி எறியாவிட்டால் மிக விசைரலில் ஒரு பெண் இந்த ஹோட்டலின் எல்லா விஷயங்களையும் தீர்மானிக்கிறவளாகவும், கடைசியில் இதனை அழிக்கிறவளாகவும் மாறுவாள் — என்று எச்சரிக்கையை உங்களுக்குக் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன்.

— உண்மை விளம்பி.

அன்வருக்கு வேர்த்துக் கொட்டியது. அவன் உள்ளம் பொங்கும் கடல் போல அலை மோதியது. என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் ஹாஜியாரின் முகத்தைப் பார்த்தபடி அமைதியாக இருந்தான். சமீப காலமாக செல்வகுமார் அடிக்கடி வந்து நண்பன் போல நடமாடிக் கொண்டிருந்தான். மர்மம் இப்பொழுது துலங்கிவிட்டது. தனக்கும் ராணிக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உறவில் பொறுமைப்படுபவன் அவன் மட்டுமே. நான் நாடகத்தில் நடிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து இந்தப் பொறுமை வளர்ந்து வந்தது. அது இப்பொழுது விக்ரமம் எடுத்து விளையாடுகிறது. நாடகத்தில் எனக்கு வந்த புகழ், ராணியோடு கிடைத்த உறவு என்பன அவன் உள்ளத்தைக் குத்திப் பிழந்தது. 'அன்வருக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்க எனக்குத் தெரியும்' என்று அவன் கூறி இருக்கிறான். அவன் கற்பித்த முதல் பாடம்தான் இது. நாடகத்திலும் சினிமாவிலும் எனது புகழை அழிக்கவும், எனக்கும் ராணிக்கும் உள்ள உறவை இல்லாமற் செய்யவும் அவன் கையாண்ட உபாயம் இந்த ஹோட்டலிலிருந்து என்னை விலக்கி விடுவதே என்பது அவனது எண்ணம். அதன் விளைவுதான் இக்கடிதம். இவ்வாறு அன்வர் சிந்தித்தான்.

'என்ன அன்வர் இந்த கடிதத்தைப்பற்றி நீ என்ன சொல்றே' என்றார் ஹாஜியார்.

'என்ல பொருமைப்பட்டவங்க என்னை அழித்துவிட
செய்த வேலை இது'

'இருக்கலாம். இதில் உண்மை இருக்கிறதா? என்று
கேட்கிறேன்'.

'இதில் உண்மை எதுவுமில்லை. உண்மை போல
இருக்க'.

'சரி! அப்படி மற்றவங்க கருதும்படி இருந்தால் அது
தவறுதானே?'

'மற்றவங்க கருதுறாங்க என்டதுக்கு நாமென்ன செய்ய
லாம் முதலாளி'.

'அன்வர்! நான் இன்டக்கி வந்து கடைவின் தீர்வாகம்,
நடைமுறை, கணக்கு வழக்கு எல்லாவற்றையும் யார்த்
தேன். உன்னில ஒரு குற்றமும் நான் காணலை. எல்லாம்
சரியாக இருக்கு. நீ வந்ததுக்குப் பிறகு வியாபாரமும் கூடி
இருக்கு. எல்லாம் சத்தோஷம்தான். ஆனால் இந்தக் கூடி
தத்தில் உன்னைப்பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள தகவல்கள் எதிர்
காலத்தில் இந்த ஹோட்டலை அழித்து விடக் கூடியன'.

'முதலாளி! இந்தத் தொழிலில் இருந்து நான் பணம்
சம்பாதிக்கணும். இந்த பதனியில் இருந்து நான் ஒரு சென்
வாக்கைத் தேடிக்கொள்ள வேணும் என்று நான் நினைக்க
இல்ல. நீங்கள் என்மீது வைத்திருக்கிற நம்பிக்கை அதனை
என் உயிரைக் கொடுத்தாலது காப்பாற்றுவேன் என்று
நான் உறுதியாகச் சொல்றேன்!'

'அன்வர் உன்ன நான் நம்புறன். ஆனால் யாரும்
பொருமைப்படுகிற விவகாரங்களில் நீ ஏன் மாட்டிக்கிராய்?
அவற்றை விட்டெல்லாம் விலகிக் கொண்டா என்ன?'

நீங்க இந்தப் பெரிய ஹோட்டலை எனக்கிட்ட தந்திருக்
கீங்க! நான் என் விருப்பப்படியெல்லாம் இத நடத்துறன்.
இதில் ஒருவன் பொருமைப் படுறான் என்டதுக்காக நான்
இதில் இருந்து விலகிக்கலாமா முதலாளி.'

'அன்வர் ஒரு பெண்ணின் உறவு உனக்குக் கிடைச்
சிருக்கு. அந்த உறவு ஒன்ட நாடகத்தால வந்தது. அந்த

நாடகத்தோடேயே வச்சிக்காம அவ வந்து உள்ள அனுவசி யமாக வெல்லாம் ஏன் சந்திக்கணும்? ஏன் பேசிக்கொண் டிருக்கணும்? இந்த உறவு உனக்குத் தேவைதானா?

‘இந்த உறவு நான் ஆஸ்பத்திரியில் காய்ச்சலா இருந்த போது ஏற்பட்டது. அவ என்ன நல்ல மாதிரிப் பாத் தா. அதனால் அவமீது எனக்கு ஒரு நன்றியுணர்வு. அவ அடிக் கடி போன்கோள் எடுக்க நம்ம ஹோட்டலுக்கு வருவா அவ்வளவுதான்’.

‘அவ்வளவோடு நின்றுட்டா இந்த வம்பு வராது அன் வர்! அதுக்கு மேலேயும் போய் ஒரு நாள் அவவ படத்துக் கும் கூட்டிப் போயிருக்கிறாய். கதையும் கடிதமும் இப்பிடி யாப் போச்சு. இதுக்கு என்ன சொல்லுய்?’

‘அவ சொம்ப நல்லவ. கபடம் இல்லாம. என்னோட மட்டும் பழகிக்குவா! அவவுக்கு ஒரு தகப்பன் மட்டும் தான் துணை. அண்ணா ஒருத்தன் கடற்படையில் வேலை செய்றான். ஒருநாள் வந்து படத்துக்குப் போக துணை இல்ல எண்டா; போயிற்றன் அவ்வளவுதான்’.

‘அன்வர்! நீ ஒரு இளைஞன். உனக்கும் ஆசா பாச மெல்லாம் இருக்கும். உண்ட சொந்த விவகாரங்களிலெல் லாம் நான் தலையிடுறது நல்லதா எனக்கிப் படஇல்லை. நீ நாடகம் நடச்ச நல்ல புகழ் தேடுகிறாய். படத்தில கூட நடிக்கப் போறாயாம். ஒரு புகழ் பெற்ற சினிமா நடிகள் என்ற கடைசியில் வேலை செய்றது எனக்கும் பெருமைதான். இதெல்லாம் ஒருவருடைய அபிலாஷை, சுடுபாடு. இதை யெல்லாம் நான் தடுக்கல்ல. ஆனால் கெட்டுப் போத தெண்டா ஒரு பெண்ணோட உறவு கொள். அழிச்சி போறதெண்டா ஒரு மதுபானக் கடைக்குப் போ என்பார் கள். நீ அப்படிக்க கெட்டுப் போய்விடுவாயோ என்று பயப் படுகிறேன்’.

‘எனக்கு வாழ்வு தந்தவங்க நீங்க. என்னைக் காத்துக் கொண்டு ஒரு தாய் இருக்கிறாள். இந்த இரண்டு பேரும் என் வாழ்வுத் தெய்வங்கள். இவர்களை மீறி, இவர்கள் விரும்பாத எனையும் நான் செய்ய மாட்டேன் முதலாளி.’

‘சரி அன்வர்! உன்னில் உள்ள நம்பிக்கையை நான் இன்னும் இழக்கல்ல. நீ ஒரு நல்ல பையன் என்பதுதான் நான் இன்னும் நம்புறன். போய் உன் கடமையைக் கவனி’ என்று கூறி எழுந்தார் முனவ்வர் ஹாஜியார்.

“ஔய்வு கிடைத்தால் சத்திப்போம்” நாடகத்திற்கான ஒத்திகைக்கு எல்லா நடிகர்களும் வந்திருந்தனர். டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலிலிருந்து ஒவ்வொரு காட்சியாக நடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு, திருத்தங்களையும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். கதாசிரியர் ரம்யாவும் உடனிருந்தார்.

புதிய நடிகை சுந்தரி அன்று விசேட விருந்தினர்போல இருந்தாள். எல்லோரும் அவளுடைய நடிப்பை அவதானமாகப் பார்த்தனர். செல்வகுமார் தன் முழு ஆற்றலையும் வெளிக்காட்டி நடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சுந்தரியையும் ராணியையும் ஒரேவித உடை உடுத்திப் பார்த்தனர். நடிக்கச் செய்தனர். டைரக்டருக்குப் பெரும் திருப்தி. செல்வகுமாருக்கு வெகு ஆணத்தம். இந்த நாடகம் வெற்றி முரசு கொட்டப் போகிறது என்று ரம்யாவுக்கு உள்ளமெல்லாம் ஒரே சூதுகலிப்பு.

அன்வர் மட்டும் உற்சாகம் இன்றிக் காணப்பட்டான். அவனுக்கு மனம் நன்றாக இல்லை. தனக்கு ஒரு புது வாழ்க்கை கிடைத்து, இப்பொழுதுதான் நிம்மதியாக வாழவழி கிடைத்த போது இடையில் வந்த நாடகமும் நடிகையின் உறவும், பாஸ்பொங்கி வருகையில் தாளியை உடைத்து விடுகிறதே என்று அவனுக்கு ஒரே கவலை. பொதுவாக முதலாளி முனல்வர் ஹாஜியாருக்கு வந்த அனாமதேயக் கடிதம் அவனுடைய வாழ்வின் அடித்தளத்திலேயே கைவைக்கிறது.

தவிர, இதுவரை ராணி யாரோ நாள் யாரோ என்றிருந்தோம். இப்போது ராணி என்னோடு நெருங்கினிட்டான். அவள் எனது எதிர்காலத்தை ஒளிபெறச் செய்யப்

போகிறான். ஆம்; அவள் எனது வாழ்க்கைத் துணைவி என்றே நான் கொள்ளவேண்டும். அவள் எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக வருவதானால் இன்று முதல் அவள் எனது கட்டுப்பாட்டுக்கும் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கும் உட்பட்டு வரவேண்டும். இந்தவிதமாக நாடகம் சினிமா என்றெல்லாம் அவள் யார் யாருடனெல்லாம் நெருங்கிப் பழகி விட்டு, நாளைக்கு எனது மஞ்சத்தில் எனக்குத் துணைவியாக வருவது எனக்கு உடன்பாடானதல்ல. நவீன பார்வையில் இது எனது பிற்போக்குத்தனமான கருத்துக்களாக இருக்கலாம். அதுவே எனது இயல்பாக இருக்கும் போது நான் வேறொன்றினால் திருப்திபெற முடியாதே.

அந்த நவகலா மன்றத்தில் ராணி ஒரு பொதுச்சொத்துப்போலக் காணப்பட்டாள். எல்லோரும் அவளை அழைப்பதும் எல்லோரும் அவளுடன் பகிடி கதைப்பதும் டைரக்டர் அவளருகில் நின்று நடிப்பதைக் காட்டிக் கொடுப்பதும் இப்பொழுது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அன்று முதலாளி 'கெட்டுப்போக விரும்பினால் ஒரு பெண்ணேடு உறவாயிரு' என்றார். ஒரு பெண்ணேடு உறவாயிருப்பதே கெட்டுப்போகிற செயல் என்றால், மற்றவர்கள் தொடர்பு பழகுவதால் கெட்டுப் போகிற ஒரு பெண்ணேடு உறவாயிருப்பது எத்தகைய செயல். ஒரு பெண்ணினால் நான் கெட்டுப் போவதாக இருக்கக் கூடாது. ராணி கற்றவள், அறிவுள்ளவள், நல்லொழுக்கமானவள். அவளைக் காப்பாற்றி என்னையும் நான் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் — அன்வரின் மனம் இப்படி வெகுவேகமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கிற்று. சூழநிலைகள் அவளை வேறு பக்கம் திசை திருப்பின.

செல்வகுமார் அன்று மிக உற்சாகமாக அன்வரோடு பழகினான். அதன்மூலம் அந்த அனுமதேயக் கடிதத்திற்கும் அவனுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமில்லை என்று நிரூபிக்க முயன்றான். ராணியோடு அதிகம் சல்லாபமாகப் பழகினான். தன் மனத்தில் கிரண்டுவந்த ஆத்திரம் — அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு அன்வரும் அதுபோல நடந்துகொண்டான். 'அந்தக் கடிதத்தை நீதானாடா எழுதினாய்? அயோக்

கியப் பயலே' என்று கேட்க வேண்டும்போல் இருந்தது அன்வருக்கு. அது ஒரு கோழைத்தனமான செயல். கபடத் தனமான காரியம். புற்று நோய்க்குப் பாம்பு விஷம்தான் மருந்து என்பார்கள். அதை அதனால்தான் வெட்ட வேண்டும். நயவஞ்சகனோடு நயமாகப் பேச முடியாது; நயவஞ்சக மாகத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த நாடகம் நான் தேடி வராத துறை. என்னில் ஆற்றியிருக்கிறது. அழியிருக்கிறது என்று இந்த டைரக்டர் தான் என்னைப் பிடித்து வந்தார். நானும் என்னால் முடியுமான அளவு நடித்தேன். இது என் தவறு?

அதே போல ராணியையும் நான் தேடிப் போகவில்லை. நாடகத்தின் காரணமாக அவளும் என்னோடு வந்து இணைந்தாள். நடித்தோம், பழலினோம், பாசத்திற்கு இடம் கொடுத்தோம். இதற்கும் செல்வகுமாருக்கும் எவ்விதத் தொடர்பு மில்லை. அவன் இழந்ததும். எதுவுமில்லை. அப்படி இருக்க இந்தத் தீயவன் என் வாழ்வுக்கே உலைவைக்கும் இக்காரியத்தை செய்திருக்கக்கூடாது. கலையுலகம் ஓர் அகலமான சமுத்திரம் — அது ஒரு துறைமுகம். ஒரு துறைமுகத்தில் எப்பொழுதும் ஒரே கப்பல் நிற்பதில்லை. எத்தனையோ கப்பல்கள் வரும், போகும். ஆனால் வரும் கப்பல்கள் எல்லாம் தொன் நிறையில் ஒரே அளவானதல்ல. ஒரேவிதமான சாமான்களை ஏற்றி வருவதுமில்லை. ஒன்று மாசி ஏற்றிவர, மற்றது மருந்துச் சாமான்கள் ஏற்றி வரும். இதை எல்லாம் செல்வகுமாருக்கு நான் விளங்கப்படுத்துவேன். ஆம் அவன் பாஷையில் எடுத்துக் கூறுவேன். ரூஸ்கல் — என்று தனக்கு வந்த ஆத்திரத்தைத் தன்னுள்ளேயே கறுவிக் கொண்டான் அன்வர்.

ராணிக்கு இது ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் அன்வரின் நடத்தை, முகப்பாங்கு அவளுக்கு என்னவோபோலிருந்தன. "ஒரு மாதிரி இருக்கிறயளே என்ன? உம்மாவுக்கு ஏதும் சுகமில்லையா?" என்று கேட்டாள் ராணி.

"ஒன்றுமில்லை ராணி. எனக்கு மனம் எப்படியோ இருக்கிறது. அது என்னவென்றே எனக்குப் புரியவில்லை. அதைத்

இட்டமாக்கிக்கொண்டு சொல்கிறேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டு கூறினான் அவ்வர்.

“எப்பொழுதும் கலகலப்பாக இருக்கும் உங்க மனதில என்னவோ புருத்திருக்கு. அதை நான் அறியாமல் முடியுமா?” என்றான் ராணி.

“அதற்கு இப்பொழுது சந்தர்ப்பமில்லை. உனக்கு ஆச்சரியங்கள் இன்னும் காத்திருக்கின்றன. நாடகத்தில் இறுதிக் கட்டம்வரை அதனை விமர்சிக்கப்படாதல்லவா?” என்று கூறி ராணியின் ஆவலை இன்னும் அதிகரித்தான் அவ்வர்.

நாடக ஒத்திகை இடைவேளை. எல்லோருக்கும் சிற்றுண்டி வழங்கப்பட்டது. அப்பொழுது டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி பெரும் மகிழ்ச்சியோடு செய்தி ஒன்றை அறிவித்தார்.

“வருகிற பத்தாம் தேதி டைரக்டர் பிரேம்சந்த் அவர்களும் ஆடை அலங்கார நிபுணர் கபீர் அவர்களும் இங்கு வருகிறார்கள். அதாவது ‘காதல் வீதி’ படத்திற்கான ஆடை அலங்காரம் பற்றி அவர்கள் எடுத்துக் கூறுவார்கள். கபீர் ஒரு வாரம் இங்கு நின்று உங்களுக்குத் தேவையான ஆடை வகைகளைத் தயாரிக்க உதவுவார். அவற்றை அணிந்து பார்த்து அங்கீகரித்த பின்பே, சூட்டிங்கின்போது அவற்றை அணியலாம். சூட்டிங் எப்பொழுது நடைபெறும் என்பதை பிரேம்சந்த் உங்களுக்கு அறிவிப்பார். இதில் இன்னொரு விசேஷம்—வருகிறவர்கள் ஹோட்டேல் ரெட்டிரூளில் தான் தங்கி இருப்பார்கள். அது மிஸ்டர் அவ்வருக்கு மிகவும் வசதியாக இருக்கும்” என்றார் டைரக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாகக் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர், அவ்வரும் ராணியும் கூட அவர்களோடு சேர்ந்து கை தட்டிக்கொண்டனர்.

நாடக ஒத்திகை முடிந்து எல்லோரும் வீட்டுக்குத் திரும்பினர். செல்வகுமாரும், சுந்தரியும் கிங்ஸ் வீதி வழியே போய்க்கொண்டிருந்தனர்: ஒரு மின் கம்பத்தைக் கடந்த வளைவான ஒரு சத்தின் வழியே சற்று இருள் சூழ்ந்த ஓரிடத்தில் இவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கையில் திடீர் என இரு

குண்டர்கள் எதிர்ப்பட்டனர். 'டேய் நீ தானூடா பெரிய நடிகள் செல்வகுமார். ரொம்பப் பொருமைக்காரன்டா நீ' என்று ஒருவன் கூறினான். அவ்வளவுதான் இருவரும் செல்வகுமாரில் பாய்ந்து அவனைக் கீழே வீழ்த்தி உதைபத்தாட்டம் நடாத்தினர். சுத்தரி தன்னுணர்வு அற்றவனாக 'அம்மா' என்று கத்தினான். செல்வகுமார் தன்னுலியன்ற அளவு அவர்களுடன் போராடினான். உதவிக்கு யாரும் வரவில்லை. பட்டினப் பகுதியில் இது சகஜம். இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் உதவி செய்யப் போய் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டவர்கள் அதேகர். ஆதலால் உதவிக்கு யாரும் வரவில்லை.

செல்வகுமாருக்கு தலையிலும் தெஞ்சிலுமாக நல்ல அடி கொடுத்தனர். சுத்தரி எதுவும் செய்ய முடியாதவனாக அங்கும் இங்குமாக ஓடினான். சிறிது நேரத்தில் செல்வகுமார் சவம் போல சக்தியற்றுக் கிடந்தான். அப்பொழுதுதான் பாதையால் வந்த சிலர் அந்த இடத்தில் கூடினர். வேகமாக வந்த கார் ஒன்றும் அந்த இடத்தில் நின்றது. குண்டர்கள் ஓடி லீட்டினர்.

திருகோணமலை வீதியில் கடமை செய்த இரு பொலிஸ் காரர்களும் அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் சுத்தரியை விசாரித்தபோது அவளுக்கு எவ்வித விளக்கமும் கூற முடியவில்லை. அடித்தவர்கள் யார் என்றும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அம்மா; நீங்கள் அவருடைய மனைவியா? என்று பொலிஸ்காரன் ஒருவன் கேட்டான். இல்லை, நாடக ஒத்திகையில் இருந்து வருகிறோம். நாங்க ரெண்டு பேரும் அந்த நாடகத்தில் நடிக்கிறோம் என்று சுத்தரி கூறினான். அப்போ இதுவும் நாடகத்தில் ஒரு காட்சிதான் வாங்க பொலிசுக்கு என்று கூறிய பொலிசார், அந்தக் காரின் உதவியோடு செல்வகுமாரையும் சுத்தரியையும் பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அங்கு சுத்தரி விளக்கம் கொடுத்தான். செல்வகுமாரும் சிறிது கண் விழித்துப் பார்த்தான். ஆனால் அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவனுடைய கடியாரம், மணிப் பேர்ஸ் எல்லாம் காணப்படவில்லை. அதில் புதுமை என்ன

வென்றால் சுத்தரிக்கு ஒரு தீங்கும் ஏற்படவில்லை. அவளுடைய கழுத்தில் கிடந்த தங்கச் சங்கிலியைக்கூட அவர்கள் பறித்துப் போக நினைக்கவில்லை. அதலால் இது ஒரு கொள்ளைக் கோஷ்டியல்ல. செல்வகுமாரில் உள்ள ஏதோ கோபம் காரணமாக அவளை வஞ்சம் தீர்த்த ஒரு செயலே இது என்று பொலிஸார் கருதினர். செல்வகுமார் ஆண்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கு சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்பட்டான்.

மறுநாள் செல்வகுமார் கண்ணிழித்தபோது ராணி அவன் பக்கத்தில் நின்றாள். மிகவும் பரிவோடு, செல்வகுமார் என்ன நடந்தது என்று கேட்டாள் ராணி.

ஒன்றுமில்லை ராணி, நான் உயிர் பிழைத்ததே போதும். அவர்கள் ஆயுதங்கள் பாவித்திருந்தால் நான் இரவே செத்திருப்பேன். அவர்கள் கைகீனாலும் காலினாலும் தான் என்னைப் போட்டு பந்தடித்தனர். எனக்கு இப்போது உள்நோவு தான் அதிகமாக இருக்கிறது என்று மிகச் சிரமத்தோடு சொல்லி முடித்தான் செல்வகுமார்.

‘அப்போ நீங்கள் யாரையாவது சந்தேகிக்கிறீர்களா செல்வகுமார்?’

‘நான் யாரையும் சந்தேகிக்கவில்லை. இதை செய்வித்தது யார் என்று எனக்குத் திட்டமாகத் தெரியும்.’

‘அப்படியா? செல்வகுமார், இதைச் சும்மாவிடக் கூடாது. ஆணைப் பிடித்து உடனே பொலிசில் கொடுக்க வேண்டும்’ என்முள் ராணி மிக ஆத்திரத்துடன்.

‘அடித்தவர்கள் யாரென்று தெரியாமல், யாரையோ ஒருவரை நான் சந்தேகத்தின் பேரில் பிடித்துக் கொடுத்து என்ன நடக்கப் போகுது ராணி. அவர்தான் இதைச் செய்வித்தார் என்று நான் எப்படி நிரூபிப்பது?’

‘இல்லை. நீங்கள் சந்தேக நபரைப் பிடித்துக் கொடுங்கள். பொலிசார் அவரிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுப்பார்கள்.’

‘இதை நான் யோசிக்க வேண்டும் ராணி. என் உடம்பில் பட்ட இத்தனை அடிக்கும் நீங்களும் காரணமாக இருக்கலாம்.’

‘என்ன செல்வகுமார் அடிபட்ட வேதனையில் புலம்புகிறீர்கள். ஏதேதோ தொடர்பில்லாமல் பேசுகிறீர்கள்.’

‘தொடர்போடுதான் பேசுகிறேன். என்னால் இப்போது அதிகம் பேச முடியவில்லை ராணி.’

‘செல்வகுமார் நீங்கள் இப்போது ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு நான் வருகிறேன்’ என்று கூறிவிட்டு தன் வார்ட்டிற்கு போனார் ராணி.

செல்வகுமார் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தான். அன்வர்தான் இதனைச் செய்வித்தான் என்றால், ஏன் செய்வித்தான் என்று நான் கூறவேண்டும். அதற்கான காரணம் முனஸ்வர் ஹாலியாருக்குத் தான் எழுதிய கடிதமே. இதை தானே எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளலாம்? இதை ஒப்புக்கொண்டால் நவகலா நாடக மன்றத்தினர் என்னை உடனடியாக நீக்கி விடுவர். பட சான்சும் அற்றுப்போகும். புதிதாக எனக்குக் கிடைத்த கதாநாயகி சுத்தரிதான் என்னைப்பற்றி என்ன எண்ணுவாள்? ஒரு அயோக்கியனோடு உறவாட அவள் ஒருபோதும் விரும்ப மாட்டாள். ஒரு ஆணுக்குரிய புருஷத்துவத்தைத்தான் அந்நவகலாமாக இழக்கலாமா?

காணியில் பொலிசார் வாக்குமூலம் எடுக்க வந்தனர். கேள்விக்களைகளாக அவர்கள் தொடுத்தனர்.

— ‘நீங்கள் யாரையும் சந்தேகிக்கிறீர்களா? மிஸ்டர் செல்வகுமார்?’

‘இல்லை.’

— ‘அப்படியானால் உங்களை அடித்த இருவரைப் பற்றியும் ஏதாவது விபரம் தர முடியுமா?’

‘சாரம் கட்டியவர்கள். முழுக்கை சேட் அணிந்தவன் ஒருவன். மற்றவன் பனியன் மட்டும் போட்டிருந்தான். விபரமாக வேறு ஏதும் சொல்ல முடியாது.’

— ‘நீங்கள் அந்த பெண்ணோடு உறவு கொண்டதால், அவளோடு தொடர்புடைய வேறு யாரும் இதனைச் செய்வித்திருக்கலாம் அல்லவா?’

‘அவளுக்கும் எனக்கும் உறவு ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் இருவரும் நாடகத்தில் நடிக்கிறோம் அவ்வளவுதான். அவளுக்கு வேறு யாரும் தொடர்பா என்பதுபற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது’.

“செல்வகுமார் ஒரு பெண்ணினால்தான் இது உங்களுக்கு நடந்திருக்கிறது. நாங்கள் சுந்தரியைப் பூரண விசாரணைக் குட்படுத்தப் போகிறோம்.”

‘அவளுக்கு வீண் சிரமம் வேண்டாம். அவ்வாறு நான் கருதவில்லை. நான் இதுபற்றி நன்கு யோசித்து நாளைக்கு உங்களுக்கு முடிவு சொல்கிறேன்.’

“சரீ செல்வகுமார் நாங்கள் வருகிறோம்” பொலிசார் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

25

அன்று மத்தியானம் றபீக்கும், ரவீந்திரனும் திடீரென ஹோட்டலின் முன்பு தோன்றினார். அவர்கள் மனேஜரின் கண்ணாடி அறையை நோக்கி வருவது அவ்வருக்குத் தெரிந்தது. அவ்வரே எழுந்து சென்று ரவீந்திரனைக் கட்டித் தழுவினான். றபீக் ‘மச்சான்’ என்ற மரியாதை கொடுத்துச் சற்று ஒதுங்கி நின்றான்.

“ரவி இப்பதானா, என்னப் பாக்க வேணும் என்ற எண்ணம் வந்தது? உணக்கென்ன அரசாங்க உத்தியோகமும் சொந்தவூர் சீலியமும், பெருத்திருக்காய்டா” என்றான் அவர்.

“நீதானே ஊருக்கே வரமாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக நிற்கிறாய். நாங்களாவது வந்து பாய்போம் எண்டு தாண்டா உன்ட காலடிக்கே வந்தோம்.”

“ரொம்ப நன்றி ரவி. ஒங்க ரெண்டு பேரையும் கண்டது ஊரைக் கண்டது போனீருக்குடப்பா. எப்பிடி றபீக், வாப்பாட கண் வருத்தமெல்லாம் நல்லாச் சுகமாயிற்று? பழையபடி நடந்து திரிகிறா;”

“ஓம் மச்சான், இப்ப வருத்தம் நல்ல சுகம். நல்லகாலம் கண்ணிலயும் ஒன்றும் பழுது ஏற்படல்ல. டொக்டருடைய ஆலோசனைப்படி கறுப்புக் கண்ணாடி போட்டுக்கிட்டு இருக்கார்.”

“ஒரு ஆறு மாதத்தைக்குப் போட வேண்டியதுதான். பிறகு சுளற்றிவிடலாம்.”

“எப்படி அன்வர் படத்திலயும் நடிக்கிறயாம் என்று கேள்விப்பட்டன். படம் எப்போது றிலீஸ் ஆகுது” என்று கதையை வேறு பக்கம் திருப்பினான் ரவிந்திரன்.

“ஓம் ரவி, அடுத்த மாதம் அளவில் சூட்டிங் இருக்கு. ஒரு மாதத்தில படம் றிலீஸ் ஆயிடும். இப்பொழுதெல்லாம் அதற்கான ஆயத்தங்கள்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.”

“உனக்கென்ன நீ பெரிய நடிகள் ஆயிற்றாய். / பேரும் புகழும் கிடைக்கப்போகுது” இதெல்லாம் என்ன ரவி?

கலிதையுமென் அருகில் நீயும், தேன் குரலும், குந்தி இருக்கக் குளிர் நிழலும், கூடி அமைந்தால் போதாவோ. வெந்துபட்ட வெளி இதுவும் னியன் பொன்னுலகம் ஆகாதோ என்று உமார்க்கய்யாம் பாடினானே, அப்படி ஒரு நிம்மதியான சின்ன வாழ்க்கை கிடைத்தால் போதும்டா.”

“ஓமோம் உமார்க்கய்யாம்; வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்க வேணும் என்ற கொள்கையுடையவன், அந்த வாழ்க்கை உனக்குக் கிடைச்சிருக்கிற போது ஏன் வீணாக தத்துவம் பேசுகிறாய்.”

“மகிழ்ச்சி என்பதும் துன்பம் என்பதும் நமது மனோநிலைகளின் விசுற்பங்கள் தானே. எதை எதை நாம் எப்படி எப்

படி நோக்குகிறேமோ அந்த அந்த நோக்கின் முடிவுதான் மகிழ்ச்சியாகவும், துன்பமாகவும் அமைகிறது.”

பரிசாரகன் ஒருவன் மூன்று பீல்க் ஷேர்க் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போனான். அதனைக் குடித்ததும் அன்வர் இரு வரையும் அழைத்துச் சென்று, ஒரு அறையை அவர்கள் தங்க ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தான்.

இருவரும் ஏன் வந்திருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி அன்வருக்கு விளங்கவே செய்தது. அவன் அதைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஒன்றும் அதியாதவனைப் போல நடந்து கொண்டான். இரவு ஏழு மணியளவில் மூவரும் அறையில் சந்தித்தனர்.

ரவிந்திரன் சொன்னான், “அன்வர் நாங்க ஒரு முக்கிய அலுவலர் உள்ளிட்ட பேசுவந்தம்.”

“அந்த அலுவல் என்னென்று பாப்பம். அதப் பேசுங்களன்” என்றான் அன்வர்.

“றபீக் நீதான் சொல்லு” என்று றபீக்கைப் பார்த்துக் கூறினான் ரவி. றபீக் பேசினான்.

“மச்சான் வாய்ப்பாதான் உங்களிட்ட போசச் சொன்னார். தங்கச்சிர கலியாணம் அந்த இடத்திலேயே திக்கது. அத ஒருவரும் எடுக்கவும் இல்ல பேசவும் இல்ல. அதச் சுணக்காம முடிக்கணும், உங்களிட்ட போய் முடிவு கேட்டுட்டுவரச் சொன்னார்.”

அன்வர் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான், “ஒங்கட தங்கச் சிக்கு கலியாணம் முடிச்சிதது எனக்கிட்ட என்ன றபீக் கேக்கிற? நீங்க காணி பூயிக்காறங்க. நெனச்ச மாப்புளய எடுத்து முடிப்பீங்க, இதில நாள் தாறு முடிவு என்ன?”

“நெனச்ச மாப்புள் நீதானப்பா, அதுக்கு முடிவு கேக்கத்தான் வந்திருக்கோம்” ரவி கொஞ்சம் ஆவேசமும் நகைச் சுவையும் சலந்து பேசினான்.

“நான் இப்பதான் தொழில் முறைகளைப் பிடிச்சிக் கொண்டு வாறன். எனது பெற்ற தாயைக் கண்டு ஒரு வருஷ

மாச்சு, நான் உம்மாக்கிட்டப் போய் கதச்சித்தானே எதுவும் முடிவு செய்யலாம்.”

“உம்மா, காமிலா ராத்தா, இனிய ராத்தா எல்லாரும் முடிவு செல்லிற்றாங்க. இப்ப ஒங்கட முடிவு ஒன்றுதான் தேவை” — றபீக் இவ்வாறு கூறினான்.

“கலியாணம் என்பது இரகசிய வாக்கெடுப்பு முறை விவகாரமல்லவே. நாங்கள் ஒண்டு கூடிப் பேசித்தானே முடிவு செய்யணும்.”

“சரி நாளைக்கே புறப்படுவாம், ஊருக்குப் போய் எல்லாரும் கலந்து பேசி முடிவைக் குடுத்திற்று வாவன்” — ரவீ இப்படிச் சொன்னான்.

“ஊருக்குப் போனால் ஒரு வாரமாவது நின்றுதானே வரணும். இப்போ நான் இரிக்கிற நெலயில, தோட்டலை யாரிட்ட ஒப்புக் குடுத்திற்று வாற எண்டு யோசிக்கணும், வருகிற கிழமை படம் குட்டிங் இருக்கு, எப்படியும் ஒருமாதம் அதில கழியும். அப்புறம் நாடகம் அரங்கேற்றம் இருக்கு, இதையெல்லாம் அப்படி அப்படியே விட்டுட்டு நான் எப்படி ஊருக்கு வாறது ”

“அன்வர். நீ கலியாணம் முடிக்கிறவாறே தெரியல்லப்பா. சரி அப்பிடியாவது ஒரு முடிவைச் சொல்லன். அவன் ஸூபியாப் போயிற்றான் என்றெண்ணிக் கொண்டு நாங்க போறம்.”

“ஸூபி என்றால் இறை வழிச் செல்பவர்கள் என்ற கருத்தே தனிர, சன்னியாசம் என்ற கருத்தில்ல ரவீ. ஸூபி ஒருவர் விவாகம் செய்தவராகவும் இருக்கலாம்.”

“அப்போ நீ ஸூபியும் இல்ல, துறவியுமில்ல, இல்லறத்தானுமில்ல. இதுல ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வா என்றுதான் இப்ப நாங்க கேட்கம்.”

“விவகாரத்தை மாற்றிக் கொண்டு நாம ஏன் விவாதிக்கணும்? நான் இப்ப இருக்கிற நிலையில எனக்கு ஒரு முடிவும் தர இயலாது. நீங்க ஊருக்குப் போங்க, நானும் என் வேலை களையெல்லாம் முடிச்சிக்கொண்டு ஊருக்கு வாறன். அப்போது முடிவு செய்யலாம்.”

இந்த முடிவு றபீக்குக்கு நல்லாப்படலில். எனினும் அவன் பேசவில்லை.

அன்வருக்கு அன்றிரவு தூக்கமே வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு வெகு நேரமாகக் கிடந்து அவஸ்தைப்பட்டான். இப்பொழுதுதான் மாமா மனம் திரும்பி இருக்கிறார். அன்று அவருடைய அந்தஸ்துக்கும் பணத்திற்கும் நான் ஈடுகொடுக்க முடியாதவனாக இருத்தேன். கடைகளில் வேலை செய்தேன். வயல்களில் சூடு அடிக்கப் போனேன். இதெல்லாம் அவருக்குப் பெருத்த அவமானமாகப் போயிற்று. நான் தொழிலுமின்றி ஒரு வழியுமின்றிக் கஷ்டப்படும் போது, என் கண்முன்னே அவர் மகளுக்கு வேறு மாப்பிள்ளை பேசினார். இந்த அவமானத்தை என் துன்பங்களோடு துன்பமாக ஏற்று, சகித்திருத்தேன். பாசமும் அன்பும், இரத்த உறவும், இரக்க சிந்தையும் நியாயபூர்வமாக ஒருவருக்குக் கிடைப்பதில்லை. அவை பணத்தின் வழி ஏற்படுகிற ஒரு மாயை. அந்த மாயையின் முன் நான் கையாலாகாதவனாக நின்று தனித்த நிலை இப்பொழுது திணைத்தாலும் என் நெஞ்சைப் பீழிகிறது.

இன்று நான் தொழில் வசதியோடு இருக்கிறேன். மாதம் ஆயிரக்கணக்காக உழைக்கிறேன். கௌரவமான அந்தஸ்தோடு வாழ்கிறேன். இப்பொழுதுதான் என் மாமனுக்கு மருமகனாகத் தெரிகிறேன். அவர் இவற்றையெல்லாம் தேரில் கண்டு மனமாற்றம் அடைந்தார். மனித மனங்கள்தான் என் வளவு னிந்தையானது. எவ்வளவு அற்புதங்களைச் செய்கிறது. இப்பொழுது அவற்றையெல்லாம் மறந்து நான் அவருக்கு மருமகனாக வேண்டும். உலகின் நியதியோடு ஒட்டி நான் வாழ வேண்டும். இது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சவால். இதனை ஏற்றுக்கொண்டு நான் கொடுக்கும் மறுமொழியிலிருந்து எனது புருஷாத்துவம் எத்க்கையது என்று புலனாகும்.

கதைதான் இந்தப் பண மாயையில் அகப்படாத உள்ளத் தெளிவும், உணர்விலை வரும் பாசங்களும் திறைந்த ஒரு தேவதை. வாய்பா வேலு விவாகம் பேசுகிறார் என்ற போது அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் என் பாதத்தைத் தஞ்சமென வந்தடைந்த ஒரு பேதை. மாசு மறுவற்ற அவளுடைய உள்

ளத்தில் மாமி மகனான நானே நிறைந்திருந்தேன். தன் வாப்பாவின் பெருஞ் செல்வத்தையும், போலிக் கௌரவத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது வீட்டுக்கு ஒடிவந்து அபயம் கேட்டவள்.

சுற்று என்றால் என்ன? ஒருவனை நினைத்து அவனையே அடையப் பெறுவதுதான் சுற்பின் இலக்கணம். ஒருவனை நினைத்து மற்ருருவனை ஏற்றுக்கொள்வதும் ஒருவனை சுற்பிழந்த விபசார நிலையாகும். 'சுற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை' என்னுள் ஒளவையார்! வாய்ச் சொல்லினாலும் சுற்பிழக்கப்படும் என்றால், மன நிலையால் அது ஏன் ஏற்பட முடியாது! ஒரு கிராமாந்தர மரபுகளுக்கும், ஒழுக்க நடைமுறைகளுக்கும் அடிமைப்பட்டவள் சுபைதா. உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசும் கள்ளம் சுபடம் அறியாதவள். அதிகம் சுற்காதவள். ஆனால் அளவாடு சுற்றவள். ஒரு குடும்பத்தை நடாத்த கணவனை நல்லமுறையில் பரிபாலிக்க அவளுக்குள்ள அறிவும், ஆற்றலும் புத்தியும் போதுமானது. ஆனால் ரோஜா மலரைச் சுற்றி முள் இருப்பது போல மாமா அவனைச் சுற்றியுள்ள முள்ளாவர். அந்த முள்ளில் மலர்ந்த இந்த ரோஜாவை நான் எப்படி எனக்குரியதாக ஆக்குவேன்.

நான் உணரை விட்டு வரும் போது என் ஆற்றலையை வெளிப்படுத்தி, அதே வேளை எனது திடசங்கற்பத்தை எடுத்துக்காட்டி அவளுக்கு ஒரு சுபதம் எழுதிவிட்டு வந்தேன். அந்தக் சுபதத்தில், நான் உன்னை ஒரு போதும் கைவிடேன். என்றாவது ஒரு நாள் வந்து உன்னை என்னுடையவனாக்கிக் கொள்வேன் என்று உறுதி அளித்திருந்தேன். அந்த உறுதியை அவள் கடந்த ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக நம்பிக்கொண்டிருக்கிறாள். வஞ்சம் அறியாத அவளுடைய நெஞ்ச் நினைவுகளை நான் பொய்யாக்கி, சுற்பணையாக்கி விட்டுவிடுவதா? இது ஒரு பெரிய பாவமும் பழியுமாக என்னைச் சூழ்ந்து வருத்துமே. அந்த நாள் இன்னும் வரவில்லையா மச்சான், என்று அவள் என் முன்வந்து கேட்டால் நான் என்ன சொல்வேன்? மனிதனுடைய சொற்கள் மாறக்கூடியன. உறுதியற்றவை. ஆதலால்தான் காணி உறுதிகளிலும் ஒப்பந்தங்களிலும் முத்

திரை ஒட்டி இரு சாட்சிகளின் முன் ஒப்பமிடுகிறோம். சில உண்மையான தகவல்களைக்கூட அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கும் போது சட்டத்தரணி முன்பு ஒப்பமிட்டு அவருடைய ஒப்பத்தோடு சத்தியக் கடதாசியாகச் சமர்ப்பிக்கிறோம். ஆனால் காதல் வாக்குறுதிகளுக்கு இப்படி ஒன்றும் முத்திரை ஒட்டாவிட்டாலும், சத்தியக் கடதாசியாக சமர்ப்பிக்காவிட்டாலும் மனச்சாட்சி ஒன்றே அதற்கு முத்திரை இருவர் கண்களும் ஒன்றையொன்று சந்தித்துப் பேசும் போது ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சி ஒன்றே சத்தியக் கடதாசி. நான் அப்படியான ஒரு சத்தியக் கடதாசியை எழுத்து மூலமாகவே கொடுத்துவிட்டேன். அதை அவள் இரவும் பகலும் நினைத்த பொழுதெல்லாம் எடுத்து எழுத்தெண்ணிப் படித்தும் பார்ப்பாள். சந்தர்ப்பம் வரும் போது, மச்சான் இந்தக் கடிதம் பொய்யா? என்று அவள் என்னைக் கேட்பாளே. அதற்கு நான் என்ன பதில் கொடுப்பேன்? நானு நல்ல மனிதர்களிடம் அதை அவள் காட்டி நீதி கேட்பாளே. அப்பொழுது நான் அவர்கள் முந்தலை குனிவ வேண்டியல்லவா வரும். நிச்சயமாக கபைதா என்னைத் தலை குனிவவைக்க மாட்டாள். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் என்னை அவமானப்படுத்தமாட்டாள். அவள் ஒருபெண் என்ற முறையில் என்னை நம்பி நிற்கும் அவளை நானல்லவா காப்பாற்றவேண்டும். அது தானே ஆண்மை. அதுதானே வீரம் இவ்விரண்டையும் இழந்து ஒரு கோழையாக, மனச்சாட்சியற்ற வஞ்சகனாக நான் மற்றோர் பெண்ணுடன் வாழ்வதானால் நானும் ஒரு மனிதனா — இப்படிக் கேட்கும் மனச்சாட்சியின் முன் நான் என்ன பதில் சொல்வேன்?

அவனுடைய தெஞ்சம் எரிமலைபோல் குமுறியது. தூக்கம் முற்றாகவே மறுத்து நின்றது. எழுந்து லைட்டைப் போட்டான். கூசாவில் இருந்த தண்ணீரை கிளாஸ் திறைய ஊற்றி மட மட வெனக் குடித்துவிட்டு, ஒரு சிகரட்டையும் பற்றவைத்தான். மணி சரியாக பன்னிரெண்டைக் காட்டியது. அவனுடைய படுக்கையின் கால்பக்கமாக சுவரில் தொங்கிய கலண்டரில் அழகிய தாஜ்மஹால் படம் தெரிந்தது. ஆம் மன்னர் ஷாஜஹான், தன் மனைவி மும்தாஜின் காதல் நினைவுகளைக் கட்டிய உலக அதிசய மாளிகை அவளை உறுத்தியது.

ஒரு பெண் தன் மீது கொண்ட காதலின் சின்னமாக ஷாஜ ஹான் இந்த ஒப்பற்ற மாளிகையைக் கட்டினான். ஒரு பெண் என்மீது கொண்ட அழியா அன்புக்கு நான் அவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய கைமாறு என்ன? இது மட்டுமல்ல. கடந்த ஒரு வருடகாலமாகவே அவள் எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். ஐயோ அவளை நாம் ஏமாற்றி விடுவதா? என்ன கொடுமை, என்ன அக்கிரமம். இதுபோல ஒரு துயர் வேறென்ன?

மறுபுறம் என் மனக்கண்ணை உறுத்திக் கொண்டிருப்பவள் நெய் நீலாரா. ஆம், ராணி என் மன ராணியாக இருந்து வருபவள். அவள் எனது கலை வாழ்வின் கண்மணி.

நான் ஹோட்டலில் வெறும் பரிசாரகனாக இருக்கும் போதே அவள் என்னை விரும்பியவள். என் சூண்டலனுக்கும் என் வீர ஆற்றலுக்கும் மட்டும் மதிப்புக் கொடுத்தவள். டாம் பீகமான ஒரு பதவியில் நான் இல்லாத போது, எழிமையான ஒரு சம்பளத்தை நான் எடுத்த போது, ஒரு கீழ்ப்பட்ட ஊழியனாக நான் இருந்த போது, மனிதப்பண்பு ஒன்றையே மாணிக்கமாக மதித்தவள் அவள். யாரையுமே அறியாத சுண்டியில் எனக்கு உற்றவளாக உறவினளாக நின்றவள் அவள். எனக்குத் துன்பம் நேளும் போது இன்ப யாழ் எடுத்து மீட்டி, எனக்கு ஆறுதல் தந்தவள்.

என் கலை வாழ்வில் நான் சிப்பி, அவள் முத்து. நான் நடிப்பில் மிகவும் சோபித்தேன் என்றால் அதன் இரகசியம் அவள்தான். அவளோடு இணைந்து நடித்தபோதுதான் என் திறமை, என் ஆற்றல் வெளியானது. சுதாசிரியர் ரம்யா அவளையும் என்னையும் வைத்தே தன் இரண்டாவது நாடகத்தை எழுதினார் என்றால் மிகையல்ல.

முதல் முதலாக ஆஸ்பத்திரியில் எனக்குப் பணினிடை செய்யுதன் மூலம் அவள் எனக்கு அதிமுகமானாள். அன்று முதல் என் வாழ்க்கை முழுவதும் எனக்குப் பணினிடை செய்ய சக்கற்பம் பூண்டாள். என் மீது அவள் காட்டுகின்ற அன்பும் மரியாதையும் அறிவு பூர்வமானது, நிச்சயமானது. அதை நான் மறுக்க முடியாது. ஆஸ்பத்திரியில் நேர்ஸாக இருக்கும்

அவள் என்னைப் போல எத்தனையோ பேரைச் சந்திக்கிறாள். எல்லாரையும் காதலித்துக் கொண்டா இருக்கிறாள்.

விந்திப்படம் ஒன்று பார்க்க அவளும் நானும் சென்ற போது அந்தக் கண்ணீர் ஒளியக் காட்சியில் அவள் அழுதுவிட்டாள். எவ்வளவு மெல்லிய உள்ளம் படைத்தவள் என்று நினைக்கும்போது எனக்கே அழுகை வந்துவிடும் போல் இருந்தது. அவள் கேட்டாள். அந்தக் கலைஞன் நீங்களாக இருந்தால் அந்தப் பெண் தானாக இருந்தால், அந்தக் கண்ணீர் நமது கதையாக இருந்தால்... சே. என்ன பயங்கர கற்பனை. என் மீது அவள் கொண்ட அன்பு. அவள் மீது நான் கொண்ட உறவு ஒருபோதும் கண்ணீர்க் கதையாக ஆகிவிடக் கூடாது. அதனை என்னால் தாங்க முடியாது. அவளாலும் ஒற்றுக் கொள்ள முடியாது.

சுபைதாவின் மீது எனக்குள்ள காதல் பற்றி அவளுக்குத் தெரியும். அது உயிரற்றுப் போயிற்று ராணி, என்று நான் அவளிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். அதை நம்பியே அவள் என்னை நேசிக்கத் தொடங்கினாள். அந்த நேசம் பாவமாகி விடக்கூடாது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஒரு கண்ணுக்காக மற்றொரு கண்ணைக் குத்திவிடும் எனது நிலை எத்தகையது... அன்வரை உறக்கத்தின் உணர்வு நிலை மெல்லமெல்ல ஆட் கொண்டது.

26

அன்வருக்கு இது ஒரு சோதனைகாலம்போல இருந்தது. ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட நிகழ்ச்சிகள். வெறுப்பும், விரக்தியும், தீர்க்க முடியாத சிக்கலும், நிறைந்த சம்பவங்கள். எதைப்பற்றி எப்படி முடிவெடுப்பது என்று அவனுக்குப்

புரியவில்லை. எல்லாம் இருட்டறையில் குருட்டாட்டமாக இருந்தது அவனுக்கு.

சினிமாவுக்குப்போன அன்று அவனுக்கும் ராணிக்கும் உள்ள காதல் நிச்சயமாயிற்று. இதைத் தொடர்ந்து முதலாளி முனவ்வர் ஹாஜியாருக்கு வந்த அனாமதேயக் கடிதம் அவனுடைய மனத்தின் நிம்மதியைக் கெடுத்தது. இந்த ஆத்திரத்தில் இரண்டு ரூண்டர்களை ஏலி செல்வகுமாரை அடித்த சம்பவம் சரியா? பிழையா? என்று ஐயத்தை ஏற்படுத்திற்று. ரபீக்கும் ரவியும் வந்து புழுதிபட்டுப் போய்க் கிடந்த அந்தப் பழைய யாழை மீண்டும் இசைத்து புதிய கானம் ஒன்றை எழுப்பிவிட்டுப் போயினர். கடைசியாக நடந்த நாடக ஒத்திகையின் போது ராணி பற்றி அவனுக்கு ஏற்பட்ட புதிய விசாரங்கள் இவையெல்லாம் அவனுடைய நெஞ்சக் கடலில் புதிது புதிதான அலைகளை எழுப்பி நின்றன.

ராணிக்கு இப்பொழுது இராக் கடமை. ஆதலால் பகல் நேரத்தில் வீட்டில்தான் இருப்பாள். போய் அவளை ஒருக்காச் சந்தித்துவிட்டு வந்தால் என்ன? என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. காலை வேளை சரியாக மணி பத்து. எவ்வித முன் அறிவித்தலும் இன்றி ராணியின் வீட்டுக்குப் போனான்.

இவனைக் கண்ட ராணி, "பகல் நேரத்தில் வரமாட்டீர்களே, வருவதானால் போனில் சொல்லிக்கொண்டு தானே வருவீர்கள் இதென்ன இது திடீரென" என்று வியப்பு மிகுதியால் கேட்டாள்.

"ஓம் ராணி; பிரச்சினைகள் இரவு பகல் பார்த்து வருவதில்லையே, நோய்வரும் நேரம் டாக்டரைச் சந்திக்க வேண்டியதுதானே."

"என்னது அப்படியான நோய்? என்னவென்றாலும் இந்த டாக்டரிடம் கூறுங்கள். உடனே அதைத் தீர்த்து வைப்பேன்" சிரித்துக்கொண்டு இவ்வாறு கூறியபடி இருங்கள் என்று சோபாவைக் காட்டினாள் ராணி.

அன்வர் ஒன்றும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தவாறு கவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த 'தவக்கல்து

அல்லலாஹ்' (எல்லாவற்றையும் இறைவனிடமே சர்ட்டிபிகேட்
கள்) என்ற சூர்ஆன் ஆயத்துப் பொறிக்கப்பட்ட சித்திர
எழுத்துப் பிரேமைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

'பேசுங்கள். இவ்வளவு தூரம் வந்தது இந்தப் பிரேம்களின்
லுள்ள வசனங்களை வாசித்துப் பார்க்கலா?' என்று கூறிக்
கொண்டு அவனின் முன்னால் கிடந்த ஷோபாவில் ராணியும்
அமர்ந்து கொண்டாள்.

'ராணி, உங்களுக்கு மிகவும் உற்சாகக் குறைவான ஒரு
விடயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறேன். என்ன முடிவு
சொல்லப் போகிறீர்களோ தெரியாது' என்று கதையை ஆரம்பி
பித்தான் அன்வர்.

'நிச்சயமாக எனக்கு நன்மை செய்யக் கூடிய ஒரு விஷயத்
தைத்தான் பேசுவீர்கள். அதில் வரும் கசப்பான அம்சங்களை
நான் இனிப்பாக மாற்றிக் கொள்கிறேனே.'

'நாம் இரண்டு பேரும் யார் யாராகவோ இருந்தோம்.
எங்கெங்கேயோ பிறந்தோம்.'

'ஒரு தாய் கூட தான் பெற்ற பிள்ளையை மடியில்
வைத்து யார் யாரோ? யாரிவரோ? என்றுதான் தாலாட்டு
கிறாள். எங்கிருந்து வந்த தூரை, இங்குணக்கு நான் யாரோ?
என்றுதான் கேட்கிறாள்.'

'ஆம் ராணி; அவள் அப்படித் தாலாட்டுவதன் உள்ளர்த்
தத்தைப்பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். அது ரொம்ப விந்
தையாக இல்லையா?'

உலகமே விந்தையின் வடிவம் தானே அதில் நிகழ்கிற
ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் விந்தைதான்.

'அதுபோல நம் சந்திப்பும் ஒரு விந்தைதான். நம் தீர்
மானங்களும் விந்தைதான்.'

'அதை விந்தை என்று நான் கருதவில்லை. ஒரு ஆணும்
பெண்ணும் சந்திக்கும் போது இருவரிடையேயும் உள்ள
இயல்புகள், கவர்ச்சிகள், இணைந்து வரும்போது ஒரு ஒற்
றுமை உண்டானால் அந்த ஒற்றுமை அவர்களை வாழ்க்கையில்
இணைத்து விடுகிறது.'

‘அப்படியான ஒரு இணைப்பு நிலையில் நாம் இருக்கிறோம்.’

‘அதை நானே ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். நீங்கள் இயைந்து வந்தீர்கள்’.

— அப்படியானால் இதன் முடிவு?

‘மங்களமாக அமைய வேண்டும் என்று நான் பிரார்த்திக்கிறேன்.’

‘அதுதான் ராணி என் பிரார்த்தனையும். அதற்காக உங்களை மன்றாடி கேட்கவிருக்கிறேன்.’

‘என்னிடத்தில் நீங்கள் மன்றாட வேண்டியது என்ன? நான் ஒரு பெண். என்னிடம் நீங்கள் அப்படிக்கேட்பது தவறு. நான் உத்தியோகம் பார்க்கிறேன். அதிகம் பேசுகிறேன் என்பதற்காக உங்களுக்குப் பணிகளில்லாமல் நடப்பேன் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது. ஒன்று எனது தொழில் மற்றது எனது சுபாவம்.’

‘இந்த இரண்டையும்பற்றி எனக்கு ஒரு பிரச்சினையுமில்லை ராணி. பெண்கள் அறிவுள்ளவர்களாக இருப்பதையும், வாழ்க்கையின் தேவைக்காக உத்தியோகம் பார்க்க்பதையும் தவறு என்று என்னால் எப்படிக்கூற முடியும்?’

‘வேறு என்ன? சீதனம் கேட்கிறீர்களா? என் வாப்பாவின் பென்ஷன் சம்பளத்தை செலவு செய்கிறோம். என் சம்பளம் முழுமையும் வங்கிக்குப் போகிறது. இப்பொழுது ஐம் பதினாயிரம் ரூபாய்களில் இருக்கிறது. என் வாப்பா இது இல்லலாம் மிகவும் கண்டிப்பானவர்.’

‘ராணி நீங்கள் எவ்வளவு பாடித்த பெண்ணாக இருந்தாலும் என் கருத்தை இன்னும் புரிந்து கொள்ளாமலிருக்கிறீர்களே.’

‘ஒரு பெண்ணை விவாகம் செய்வதனால் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். ஒரு ஆண் வேறு எதைப் பற்றி யோசிக்க முடியும்?’

‘ராணி நீங்கள் கலைத்துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபடுவது பற்றி யோசிக்கிறேன். அதில் எனக்கு ஒப்புதல் இல்லை.’

‘ஏற உதவிய ஏணியைக் காலால் தட்டிவிடுவதா? நம் உறவு எதனால் வந்தது?’

“அதற்காக ஏணியையும் தூக்கிக் கொண்டு ஏறுவதா, ராணி.”

ராணிக்கு வியர்த்துக் கொட்டியதுதான். எதிர்பாராத ஒரு விஷயம் பற்றி அன்வர் பேசுவது அவளுக்கு வியப்பாக இருந்தது. எழுந்து ‘மன்வியங்கள்’ என்று கூறிக்கொண்டு குசினி அறைப்பக்கம் போனவள், சிறிது நேரத்தில் கடச்கட இரண்டு கப் நிறைய டீ கொண்டு வந்து அன்வரின் முன் வைத்து ‘எடுங்கள்’ என்றாள். அவன் எடுத்ததும், தானும் ஒரு டீ கோப்பையை எடுத்து பருகத் தொடங்கினாள். மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தவளாக அன்வரைப் பார்த்து ‘என்ன சொன்னீர்கள், ஒருக்கா மீண்டும் விபரமாகச் சொல்லுங்க’ என்றாள்.

“ராணி நான் பெரியதொரு ஹோட்டல்ல மனேஜராக இருக்கிறேன். மிகச் சுவையாக டீ போடுகிறவர்கள் அங்கு வேலை செய்கிறார்கள். என்னாலும் நீங்கள் போட்டுத்தந்த இந்த டீயில் உள்ள உருசி, அதை அன்போடு நீங்கள் பரிமாறியதில் உள்ள பாந்தவ்யம் அங்கு இல்லை ராணி. அதை ஒரு பெண்ணிடத்தில் இருந்து மட்டும் தான் பெறலாம்”.

“இருக்கலாம், அது ஒவ்வொருவருடைய மன நிலையைப் பொறுத்தது. பெண்ணாதி சமைக்கிறது பிடியாமல் அவளை அடிஅடியென அடித்துவிட்டு ஹோட்டல்ல போய் நிம்மதியாகச் சாப்பிடுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்”.

“அவர்களையெல்லாம் நாம் உதாரணத்திற்கு எடுத்துப் பேச முடியாது. உள்ளம் கலந்து நிற்கும் நமக்கு அது பொருந்தாது ராணி”.

“சரி நீங்கள் கூற வந்ததை நிறந்து கூறுங்கள்”.

“ராணி, குடும்பவாழ்க்கை, உத்தியோகம், கலைத்துறை மூன்றையும் நீங்கள் ஒரே ரேராகச் செய்ய முடியாது.”

“எனது சௌகரியத்தைப் பார்க்கிறீர்களா?”

“அப்படியல்ல, பெண்களுக்குள்ள சுதந்திரம் எல்லைப் படுத்தப்பட வேண்டும். முதலில் படிப்பது, பின்னர் உத்தி

யோகம் பார்ப்பது, அப்புறம் நாடகம் நடிப்பது, அதிலிருந்து சினிமாவில் நடிப்பது என்று போனால் இதன் முடிவு எங்கே போய் முடியும் தெரியுமா?"

"பெண்கள் இளமையும் அழகும் இருக்கிற காலம் வரைதான் நாடகம், சினிமா என்று நடிப்பார்கள். அந்தக் குறுகிய காலத்துள் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுத்தால் என்ன?"

"விட்டுக் கொடுக்கின்ற இந்த ஒப்பந்தம்; கட்டிய கணவன் முன்பு மாற்றான் ஒருவன், தன் மனைவியோடு உரையாடி உறவாடி, சல்லாப்பிப்பதை நான் பார்த்துச் சீரணிக்கிறதாக இருப்பதை, எப்படி ராணி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்."

"கலை உறவு வேறு, காதலின் உணர்ச்சி வயப்பட்டு உறவு வேறு. கலை தூய்மையானது. அதனை விகற்பமாக கருதக் கூடாது."

"அப்படியாயின் சில உயர்தர குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் தன் மனைவியை நண்பர் ஒருவருக்கு இரவு நடனமாடக் கொடுத்து, அவர் மனைவியோடு தான் நடனமாடுவதும் தூய்மையானது என்று சொல்லலாமா?"

"அது வேறுபட்ட உவமானமானது, உணர்ச்சி வயப்பட்டு செயல். இது பாவனையானது. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் இன்றி வெறும் பாவத்திற்கிடமானது".

"ராணி, அறிவியற் காலத்தில் எதற்கும் நாகரிகமாக விளக்கம் கொடுக்கலாம். நீங்கள்தான் முன்னர் ஒருபோது கூறினீர்களே, வட இந்தியாவிலும், இந்தோனேஷியாவிலும், அறபு நாடுகளிலும் மூஸ்லிம் பெண்கள் சினிமா நடிக்கவில்லையா என்று. இஸ்லாத்தைப் பின்பற்றும் ஒரு பெண்குர்ஆனையும், ஹதீதையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமேயன்றி இந்தோனேஷியாவையும் வட இந்தியாவையும் பின்பற்றுவதல்ல. நடைமுறை என்பது பெருமான்களுடைய வாழ்வு; கருத்து என்பது குர்ஆனிலிருந்து பெறும் தெளிவு. அதை விட்டு ஒரு தேசத்தில் ஆறு மாதங்களுக்கு சூரியனே மறை

வதில்லை என்றால் அவர்கள் நோன்பு பிடிக்கத் தேவையில்லை. மலிபி, இஷா, சுபஹு- தொழுதை தொழத் தேவையில்லை என்பது கருத்தல்ல. எல்லாவற்றிற்கும் விதிமுறைகளுண்டு”.

“எனக்கு நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் தருவது கலைவாழ்வு இத்தனை காலமும் நாடகத்தில் நடித்துவந்த எனக்கு இப்பொழுதுதான் சினிமா சான்ஸ் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தை நான் இழந்தால் வாழ்க்கையிலேயே அது பெரிய துரதிஷ்டமாகும்”.

“சினிமாவில் நடிப்பது அதிர்ஷ்டமா? ஒவ்வொரு கதையிலும் ஒவ்வொரு கதாநாயகனுடன் கட்டிப் புரள்வது கலையா? அப்படியாயின் இந்த அதிர்ஷ்டத்தையும் இந்தக் கலையையும் நான் விரும்பவில்லை ராணி”.

“இத்தனை காலமும் என் தகப்பனால் வழங்கப்பட்ட சுதந்திரத்தை எனது வருங்காலக் கணவர் மறுப்பது எனக்கு மிக மனவேதனை தருகிறது”.

“சுதந்திரம் என்பதன் வரைவிலக்கணம் என்ன ராணி. கற்றுவிட்டோம் என்பதனால் அல்லது பெண்களுக்கு எல்லா சுதந்திரமும் வழங்கப்பட்டு விட்டது என்பதனால் அவர்கள் தம் விருப்பம் போல் எல்லாமிறி நடக்கலாம் என்பது பொருளல்ல. சமயத்தை மீறி நிற்கும் கலை வாழ்வையும், சமுதாயத்தைக் கடந்து செல்லும் ஒழுக்க முறையினையும் நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை”.

“இந்த ராணி சினிமாவில் நடிப்பதன் மூலம் சமயம் அழிந்தா போகும்? சமுதாயம் சீர்கெட்டா போயிடும். சினிமா என்பது மக்களுக்கு கல்லறியூட்டும் ஒரு கலைச்சாதனம் தானே. மனித தர்மத்துக்கு மீறிய கருத்தொன்றையும் அது போதிப்பதில்லையே”.

“அறப் போதனைகளுக்காக சினிமா பார்ப்பவர் எவருமில்லை. பொழுது போக்கிற்காகவும் மனக்கிளர்ச்சியைத் தரும் என்பதற்காகவுமே சினிமா பார்க்கின்றனர். இந்த மனக்கிளர்ச்சியின் காரணமாக நெறிகெட்டுப் போன இளைஞர், யுவதிகளின் பட்டியல் எவ்வளவோ நீண்டது”.

“நீங்கள் ஒரு முற்போக்குவாதி என்னுதான் நான் இது வரை எண்ணி இருந்தேன். இப்படி ஒரு கருத்து முரண்பாடு நம்மிடையே தோன்றும் என்று நான் கனவிலும் நினைக்க வில்லை.”

“ராணி நீங்கள் வேறு யாராகவோ இருக்கும் பட்சத்தில் நம்மிடையே கருத்து முரண்பாடு எதுவுமில்லை. நீங்கள் என்னுடையவள், என்னும்போது உங்களுடைய நடத்தைகளில் அல்லது விருப்பு வெறுப்புகளில், நான் பங்கு கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. தவிர கலை வாழ்வின் ஆரம்பமே என் மன தீர்மானத்தைக் கெடுத்து விடுவதாக அமைந்துவிட்டது. செல்வகுமார் எனது முதலாளிக்கு அனுப்பிய அமைதேயக் கடிதமும், அதற்காக நான் இரு குண்டர்களை ஏறி அவனுக்கு அடிப்பித்ததும், இந்தக் கலைவாழ்வால் வந்தவை. அதாவது உங்களோடு எனக்குள்ள உறவினால் ஏற்பட்டவை. இதுபற்றி நான் மிக மிக வருந்துகிறேன் ராணி”.

“அப்படியானால் எனது தொடர்பு உங்களுக்கு தீர்மானம் மகிழ்ச்சியும் தருவதற்குப் பதில் பிரச்சினைகளைத் தந்து விட்டது என்கிறீர்களா?”

“வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பிரச்சினைகளைக் கண்ட எனக்கு இது தீர்க்க முடியாத பிரச்சினைகளல்ல. இதைக் கண்டு நான் ஒழிந்தோடப் போவதுமில்லை”.

“அப்போ ஏன் இவ்வளவு தயங்குகிறீர்கள்”.

“எனக்கு உடன்பாடில்லாத விஷயங்களில் வரும் பிரச்சினைகளை வீணாக விடக் கொடுத்து வாங்குவது பற்றியே யோசிக்கிறேன்”.

“நாம் விவாகத்தை முடித்துக் கொண்டு நடிக்கத் தொடங்கினால் எல்லாப் பிரச்சினைகளும் அடங்கிவிடும். நான் இதுவரை எத்தனையோ ஆடவர்களோடு பழகி இருக்கிறேன். ஆனால் உங்களது சபாவங்களாலும் நடிப்பாற்றலினாலும் நான் மிகவும் கவரப்பட்டேன். அந்தக் கவர்ச்சியின்காரணமாக என் மனதில் உங்களை விரிந்து கொண்டேன். இதை நீங்கள் கனவாக ஆக்கிவிடக் கூடாது. நம் கதை கனவுப்

பூக்களாக மாறிவிடக் கூடாது என்று அங்கலாய்க்
கிறேன்”.

“ராணி என் மனக்கருத்தை திசை திருப்பி விவாதிக்க
வேண்டாம். எனக்கு மனைவியாகப் போகிறவள் சினிமா
விலோ நாடகத்திலோ நடித்துப் பெரும் புகழ் பெறவேண்
டும் என்று நான் கருதவில்லை. அப்படியான புகழில் எனக்கு
விருப்பமுமில்லை. நீங்கள் கலைத்துறையைவிட்டு என்னை ஏற்
றுக்கொள்ளுங்கள் அல்லது என்னைவிட்டு கலைவாழ்வை ஏற்
றுக்கொள்ளுங்கள்”.

“இரு விழிகளில் எது வேண்டும் என்று கேட்கும் கொடுர
மான ஒரு வினா இது”.

“கொடுரம், மகிழ்ச்சி, இன்பம் என்றெல்லாம் பாவனை
செய்ய வேண்டாம் ராணி. நான் பேசுவது யதார்த்தமானது.
வாழ்வின் இயற்கையான நடைமுறைகளோடு இயைந்தது”.

“என் கனவுகளும் கற்பனைகளும் இப்படி இடிந்து சரிந்து
போவதா?”

“ராணி கனவுகளும் கற்பனைகளும் கட்டற்ற சுதந்திரத்
தை உங்களுக்கு வழங்கிவிட்டன. நீங்கள் சுய நிலைக்கு வாரூங்
கள் என்று கூறுகிறேன்”.

“அந்த இந்திப் படத்தில் வந்த கண்ணீர் ஓவியம் போல
நம் கதை ஆகிவிடக்கூடாது என்று நான் எப்போவோ நினைத்
தேன். அந்த எண்ணம் எனக்கு என் வந்தது? என் மனச்
சாட்சி ஏன் அப்படி என்னை உறுத்தியது”.

“அது ஒரு தீர்க்கதரிசனமாக இருக்கலாம். மனம் என்
பது சில வேளையில் தெய்வீக நிலையைப் பெறுகிறது ராணி”.

“ராணியின் கண்களால் நீர் தாரை தாரையாக வழிந்
தது. என் முடிவை தர எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம்
தாரூங்கள்” என்றுள் அவள்.

ராணி இரண்டு நாட்களாக ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவில்லை. அவளுக்கு தீர்வுகாண முடியாத பிரச்சினை. அவளுடைய எதிர் கால வாழ்வு எப்படி அமையவேண்டும் என்பதை அவளே தீர்மானிக்க வேண்டிய சோதனைக் கட்டம். அவளுடைய சிந்தனைகள் கடலலைபோல ஓயாது ஒன்றையொன்று மோதிக் கொண்டிருந்தன.

அன்வர் அவளுடைய வாழ்வில் ஒரு பிரச்சினையாக அமைவான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை, எல்லா ஆண்களோடும் பழகுவது போல அவனோடும் அவள் சாதாரணமாக நிதானமாகத்தான் பழகினாள். அவனுடைய கம்பீரமான அழகில் அவள் மனம் ஈடுபட்டிருந்தது என்னவோ உண்மை தான். அவனுடைய இனிமையான அகம்பாவமற்ற குணமும் நடிப்புத் திறனும் அவளை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. ஆதலால் அவனோடு பழகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் அவளுக்கு மிக்க இனிமையாக அமைந்தன. இதன் காரணமாக அவனோடு மனம் விட்டுப் பழகலானாள். அது இறுதியில் எல்லா இளம் வயதின்ரையும் போல காதலில் கொண்டு போய் முடிந்தது. ஆனால் அன்வர் கடைசியில் போட்ட முன்வேளி அவளது எதிர் காலக் கற்பனைகளை அப்படியே சிதறடித்துவிட்டன. கணவனா? கலையா? வாழ்க்கையா? நாடகமா? என்பதை முடிவுசெய்ய வேண்டிய நிலைக்கு அவள் ஆளானாள்.

நடிப்புத் துறையில் அவளுக்குள்ள ஆர்வம், திறமை. புகழ் அனைத்தையும் இரு நாடியில் கைவிட்டு, அவள் இவ் வாழ்வுத் தேவதையாக மாறி குடத்தினுட் தீபமாக வாழ வேண்டி இருக்கிறது. வாழ்வை ஆரம்பிக்கு முன் கலைத் துறையை விடு என்று கூறுகிறவர் நான்கு பிள்ளைகள் என்று வந்ததும் உத்தியோகத்தையும் விடு என்று கூறினால், அவள்

என்ன செய்வது. தன் வாழ்வு முழுமைக்கும் ஒரு ஆணையே தஞ்சமெனக் கிடந்து உழல வேண்டியதுதானா? முந்தானையை இடுப்பில் சொருகிக் கட்டிக் கொண்டு சமையலறையில் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியைக் கழிக்கும் ஒரு பெண், தன் வாழ்வில் காணும் நிறைவுதான் என்ன? அது மட்டுமல்ல, அவனுக்கென்று நான்கு பிள்ளைகளையும் பெற்றுக் கொடுத்து எஞ்சிய பொழுதையும் கழிக்கும் இந்த வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் ஒரு பெண்ணுக்கு வழங்கும் இன்பம் என்ன? கடமைகள்தான் வாழ்வின் நிறைவா? இந்தக் கடமைகள் ஒரு பெண்ணுக்கு வழங்கும் சுயாதீன மென்ன? அவளுடைய ஆற்றல் அறிவு, ஆர்வம் அத்தனையையும் மழுங்கச் செய்து, எரியும் மெழுகு வர்த்தி மற்றவர்களுக்கு ஒளியைக் கொடுத்து தன்னை அழித்துக் கொள்ளும் ஒரு நிலையில் பெண் வாழவேண்டுமா?

ஒரு ஆண் துணை ஒரு பெண்ணுக்கு வேண்டியதுதான். அந்த ஆண் துணை அவளை ஒரு அலங்காரப் பூஜிதையாக வைத்துக் கொள்வதை விட வேறென்ன செய்கிறது. எல்லாப் பெண்களும் இந்த வாழ்க்கை உடன்பாட்டிற்கு இணங்கி விடுகிறார்கள். ஆதலால் ராணியும் இணங்கி விடுவதே முறை என்றால், ராணியின் இழப்புகளை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டாமா? அவ்வாறு சாதாரண ஒரு இளைஞன் அல்ல. அவன் ஆற்றலும் அறிவும் நிறைந்த ஒரு கலைஞன். கலையின் வழியில்தான் அவன் ராணியைச் சந்தித்தான். காதல் கொண்டான். கலை மூலம் இருவரும் புகழ் பெற்றார்கள். இதே கலை வாழ்வு இருவரையும் நோக்கி, சமுத்திரம் போல் விரிந்து வருக வருக என்று அழைக்கையில் அதனை மறுத்து நிற்க கலை உள்ளம் படைத்த யார்தான் விரும்புவார்? இப்படியான அரிய சந்தர்ப்பங்கள் எல்லோருக்கும் வாழ்க்கையில் கிடைத்துவிடுமா? பத்திரிகைகள் அவர்களைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கமாக எழுதப் போகின்றன. அவர்களுடைய படங்கள் பல வர்ணங்களில் அச்சாகப் போகின்றன. கடை வீதிகோ தகளியாட்டங்களுக்கோ போகும் போது ஒரு பெரிய ஜனத் தீரள் கூடி நின்று இவதான் நடிகை ராணி என்றும், இவர்தான் தடிகர் அவ்வாள் என்றும் ஆசையோடு கூறப் போகின்றனர். இந்த நிலையில் ஆசை நிராசையாகி, பெருமை சிறுமையாகப் போவதா? இப்படி ஒரு பிற்

போக்குவாதியாக அன்வர் இருப்பான் என்று ராணி எதிர் பார்க்கவே இல்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் அன்வரோடு இணைந்து கொள்வது போல நாடகத்திலும், சினிமாவிலும் இணைந்துதானே அவள் நடிக்கப் போகிறாள். இதில் தவறு என்ன கண்டான் அவன்? மனைவிக்கு வரும் புகழ் அவனுக்கும் உரியதாகாதா? அதில் அவர் மனம் மகிழமுடியாதா? ஒரு நடி கள் ஒரு நாட்டை ஆளும் இக்காலத்தில் அன்வரின் ஒருத்து ராணிக்கு மிக வினோதமாகத் தெரிந்தது!

ராணியின் சிந்தனைகள் இன்னுஞ் சிறிது தாரமீபோனது.

ஆஸ்பத்திரியில் அன்வர் காய்ச்சலாகப் படுக்கும்போது அவன் வாயில் ராணியே மாத்திரையைப் போட்டு தண்ணீர் பருக்கினாள். அதனால் சங்கோஜப்பட்ட அவன், 'இது என்ன ளிஸ்டர்! மாத்திரையை என்னிடமே தந்திருக்கலாமே' என்று கூறினான். அதற்கு அவள் கூறிய மறுமொழி 'இது உங்கள் மீதுள்ள அன்பினால். இது என் கடமை' என்று கூறியதை அவன் அடிக்கடி நினைவுறுத்திப் பேசுவான். இதனை அவள் வேறொர் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுறுத்திப் பார்த்தாள். இதுவரை அவள் அவனை நேசித்தாள் — ஏன் காதலித்தாள். இவையெல்லாம் ஏன்? கலைத்துறையில் அவனிடம் ஏற்பட்ட கவர்ச்சியால் அந்தக் கலைத்துறையை அவனிடமிருந்து பிரித்து எடுத்துவிட்டால், அவன் யாராகவோ, அவளும் யாராகவோ இருப்பான் அப்புறம் அவர்களிடம் உள்ள பிணைப்புத்தான் என்ன? காதல்தான் ஏது? தேவைதான் ஏது?

காதல் என்பது விரும்பிய போது விரும்பிய பொருளை வாங்குவது போன்ற கடைச் சரக்கு விவகாரமல்ல. அது உள்ளத்துணர்வை, உணர்வின் உயிரை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மாற்றமுடியாதது, மறுக்க இயலாதது. இந்தக் காதல் தேவதை அவளுடைய மகிழ்ச்சி நிறைந்த கலை வாழ்வை மறுக்கும் என்று அவள் ஒரு போதும் எண்ணவில்லை. தனக்கு வருகிற கணவர் தன் கலை உணர்ச்சியை மதிப்பவராகவும், கலை வாழ்வை நேசிப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அவள் எண்ணினாள். இதற்குப் பொருத்தமானவனாக அன்வர் கிடைத்தபோது அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே

இல்லை. அந்த எல்லை இப்படி ஒரு அரணாக மாறும் என்று அவள் தினைக்கவே இல்லை. ராணி என்ற பெயரோடு அவள் அவனிடம் பழகும் போது அவள் மிக்க கண்ணியமாக நடந்து கொண்டாள், அவள் பெயர் நெய் நிறாரா என்பதை அறிந்த போது பாசம் கலந்த உள்ளன்போடு அவன் பழகினான். அவளும் ஒரு முஸ்லிம் என்பதை அறிந்தபோது அவன் காட்டிய சகோதர பாசம் அவள் உள்ளத்தை வெகுவாக ஈர்த்தது. அது காதலாக மாறியபோது அவள் மீது மிக்க பொறுப்புணர்ச்சி கொண்டவனானான். அந்த அளவுக்கு அவனுடைய புதிய அரவணைப்பு தளிரில் பெய்த மழையாக இதமாக இருந்தது. அவள் அவனை மனப்பூர்வமாக அங்கீகரித்தாள்.

இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் அன்வர் ராணியைக் காண வரப் போகிறான். புகழ் பெற்ற ஒப்பந்தங்களைப் போல, அந் முக்கியமான முடிவொன்றை அவர்கள் செய்யப் போகின்றனர்.

நாடக அரங்கமும், சினிமாத் திரையும் அவர்களது ஆடல் பாடல்களுக்காக காத்திருக்கின்றன. இந்நிலையில் அவள் கலைத்துறையைக் கைவிட வேண்டும் என்ற அவனுடைய விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் அவனுடைய வாழ்வு இருண்ட வானமாகிவிடும். இந்த விருப்பத்தை மறுத்தால், இந்தப் புதிய காதல் மலர் கருகிப் போகும். காதலா? கலையா? என்ற சர்ச்சைக்கு அவள் இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் விடை அளிக்க வேண்டும். அந்த விடை ராணியின் வாழ்வைத் தீர்மானிக்கும் மாபெரும் சக்திவாய்ந்தது. எவருடைய ஆலோசனையுமின்றி தன்னைத் தனியே தன் இஷ்டப்படி அவள் இந்த முடிவைச் செய்ய வேண்டும். அவளது வாப்பாகூட இதில் உதவ முடியாது. அவர் ஒரு தந்தைக்குரிய கடமையைத்தான் செய்ய நினைப்பார். அவள் வீரும்பும் ஒரு புருஷனுடன் குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்வதையே அவர் விரும்புவார். அவளது கலைவாழ்வு பற்றி அவருக்குக் கவலை இல்லை. அது ஒரு தந்தையின் விருப்பமாகவும் இருக்கமுடியாது. ஆனால் அவளுக்கு அவர் வழங்கிய எல்லையற்ற சுதந்திரத்தின் விளைவாக அவளாகப் பிரசவித்த ஒரு குழந்தையைத் தானே வேண்டுமென்று கொல்ல ஒரு தாய் வீரும்புவாளா? அவர்

வாப்பாலாகவும் இவள் மகளாகவும் இருந்தபோதும், அவளுடைய சொல் கேட்டு, இஷ்டத்துக்கெல்லாம் அவளை விட்டுப் பழக்கிவிட்டார். அதுகூட இப்போ ராணிக்குக் கஷ்டமாகப் போயிற்று. மிக விரைவில் ராணியை ஒருவக்குக் கட்டிக்கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் நினைத்திருந்தார். அது எந்தத் தந்தையும் நினைக்கும் ஒரு நியாயமான எண்ணந்தான். அந்த எண்ணம் ராணியின் நெஞ்சை வேதனையில் ஆழ்த்தியது.

அப்பொழுது நேரம் சரியாக ஏழு மணி. ஒரு டக்ஸி ராணியின் வீட்டு வசயலில் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து அன்வர் இறங்கி வருகிறான். அப்பொழுது அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரியாமல் சிந்தனை வசப்பட்டவனாக காணப்பட்டான். ராணிக்கு அது ஒரு மனக்குறையாக இருந்தது. அவளுடைய முகம் வாடி இருந்தது. அமைதியாக முன் மண்டபத்தினுள் நுழைந்து கதிரையில் அமர்கிறான். நிமிர்ந்து ராணியை ஏக்கத்துடன் பார்க்கிறான்.

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்” என்று ராணி கேட்கிறாள்.

“நீங்கள் என்னை யோசிக்கும்படி செய்துவிட்டீர்கள் ராணி” என்கிறான் அவன்.

“இல்லை, நாம் சுயாதீனமான ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். அது எத்தகையதாக இருந்தாலும் நாம் துணிவோடு அதனை எதிர்நோக்குவோம். நாம் புதியதொரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்போம் அல்லது பழையபடி நீங்கள் நீங்களாக நான் நாளை இருப்போம். எந்த நிலையிலும் நம் கலைத் தொடர்புகள் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதே என் வேண்டுகோள்.”

“சரி நிஹாரா, உங்கள் முடிவைச் சொல்லுங்கள். அதை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றான் அன்வர்.

அவளை அன்போடு நிஹாரா என்றழைத்தது, ராணி என்று இத்தனை காலமும் அழைத்ததை விட அன்பு குழைந்ததாக, அவள் உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்றது. அவளுடைய முகத்தை அவள் பரிவோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் முகம் நிஷ்களங்கமாக இருந்தது. அவளது முடிவை அறிய அவன் ஆவலோடிருந்தது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“நான் என்னைக் கலைக்காக அர்ப்பணித்துவிட்டேன். எனக்குவரும் புகழும் பெருமையும் உங்களுக்கு ஏன் மகிழ்ச்சி தரவில்லை” அவளால் இனியும் பேச முடியவில்லை. நெஞ்சம் அடைத்துக் கொண்டு வருவது போலிருந்தது. உடலெல்லாம் வெயர்த்தது. பக்கத்தில்கிடந்த கதிரையில் போய் உட்கார்ந்தாள். விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினாள் ஒரு குழந்தையைப் போல.

“நிஹாரா இதுக்காக ஏன் அழவேண்டும். உங்கள் கடந்திரமான முடிவு உங்கள் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததே. அதில் நான் எப்படிச் குற்றம் காணமுடியும்.”

“இல்லை என் கலையாத்திரையோடு என் வாழ்விலும் உங்களை இணைத்துக் கொண்டு பூரணமான இன்பத்தை அனுபவிக்க நினைத்தேன். அது இப்படிக் கனவாக வேண்டுமா?”

“இல்லை நிஹாரா, நம் உறவுக்கு முந்தியது உங்களுடைய கலையாத்திரை. அது நம் உறவுக்குப் பின்னரும் தொடரடும். நான் இடையில் வந்து இடையில் போகிறேன்.”

‘வாழ்க்கைப் பயணத்தில் எல்லோரையும் நாம் இடையில்நான் சுந்திக்கிறோம். அவ்வுறவு இறுதிவரை நிலைத்து விடுவதே இன்பம். நம் உறவு மட்டும் இப்படி ஏன் சுருத்து வேற்றுமைப்பட வேண்டும்? என் மனோரகங்கள் ஏன் இப்படி இடிந்துபோக வேண்டும்’— நிஹாரா தன்னை மீறி விம்மி விம்மி அழுகிறாள்.

அன்வர் அவளது தலையைப் பிடித்து உயர்த்தி முகத்தைப் பார்த்தபடி “நம் காதல் காணிக்கையாக கண்ணீர்ப்பூக்கள் சொரிகிறீர்களா நிஹாரா?” என்று மிக உருக்கமாகக் கேட்கிறாள். தன் கைக் குட்டையை எடுத்து அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து விடுகிறாள்.

நிஹாரா அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்து மிக வினயமாகக் கேட்கிறாள். “நம் விவாகத்தைப் பற்றி நீங்கள் இன்னுமோர் முறையோசியுங்கள். நான் உங்கள் மீது கொண்ட உண்மையான

பாசத்தை மதியுங்கள். என் வாழ்வை தேய்ந்த பிறையாக்
காமல் பூரண நிலவாக்குங்கள்”

“நீங்கள் என் மீது கொண்ட அன்பு தூய்மையானது
என்பது எனக்கும் தெரியும் நிறாரா. ஆனால் கலையை வாழ்
வாக்கி அதில் இன்பங் கண்டுவிட்ட உங்களுக்கு, வாழ்வைக்
கலையாக்கி நிறைவுகாண முடியவில்லை. இது ஒவ்வொருவர்
மனோபாவம். இந்த மனோ இயல்புகள் நம்மிடையே பாரிய
முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்துவிட்டன. நீங்கள் ஒரு கரை
நான் மறுகரையாக நிற்கிறோம்.”

“இந்த இரு கரையும் சந்திக்க முடியாதா?” ஏக்கத்
துடன் அவள் கேட்கிறாள்.

“மலையில் ஊற்றெடுக்கும் ஆறு கடலில் போய்விடும்.
அதுவரை இரு கரைகளும் சந்திப்பதில்லையே.”

“அப்படியானால் இந்த இறுதி வேளையில் நான் உங்களிடம்
பணிவானவொரு வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். அதை
நிறைவேற்றுவதாக எனக்கு வாக்குத்தர வேண்டும்?”

“என்ன வேண்டுகோள் நிறாரா? அதை மர்மமாகக்
கிணை மேலும் சோதனைக்குள்ளாக்காமல் திறந்து சொல்
லுங்கள்.”

“நாடகத்திலும், சினிமாவிலும் நீங்கள் வழமைபோல
என்னோடு சேர்ந்து நடிக்க வேண்டும். உங்கள் துணையை
எனக்குக் கலைத் துறையிலாவது தந்து, நான் உங்கள் மீது
கொண்ட பேரன்பினை மதிக்க வேண்டும்.”

“நீங்களும் நாணம் உள்ளத்து உணர்வால் ஒன்றுபட
முடியாமல் பிரிந்தபோது அப்படி ஓர் உறவும் தொடர்பும்
நமக்கு வேண்டுமா நிறாரா!

கதிரையில் இருந்த நிறாரா தன்னை அறியாமலே கீழே
விழுந்து அவனுடைய இரு கால்களையும் பிடித்துக்கொண்டு
“மறுக்காதீர்கள்” என்று கூறிக் கதறி அழுகிறாள்.

அன்வர் தன் கால்களை விடுவித்துக்கொண்டு “சரி, நிறாரா
அழாதங்கோ, கலைத் துறையிலாவது உங்களோடு இணைந்து
வருகிறேன். செல்வகுமாரும் மற்றவர்களும் நம்மைப் பார்த்
துச் சிரிக்காதிருக்க அதுவும் சிறந்த வழிதான்” என்றான்.

நிஹாராவுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இருந்தது. முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு அவனைப் பார்த்துப் புன்முதுவள் பூத்தாள்.

“நிஹாரா ஒரு கப்பலை மூழ்கடித்துவிட்டு அதில் உள்ள சில தங்கப் பாணங்களைக் கைப்பற்றி இருக்கிறீர்கள் அல்லவா” என்றான் அவ்வீரன்.

“இல்லை; கப்பலை நான் மூழ்க விடமாட்டேன். அப்படியானால் கப்பலோடு நானும் மூழ்கி இருப்பேன்”.

“இன்னும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா நிஹாரா?”

“நம்பிக்கையின்பதானே மனிதன் வாழ்கிறான். அந்த நம்பிக்கையை நான் மட்டும் எப்படி இழப்பேன். உங்கள் மனம் திரும்புகிற வரையில் நான் பிரார்த்தனை செய்வேன்.

நேரம் சரியாக ஒன்பது மணி. மற்றொரு டாக்ஸி வந்து நிஹாராவின் வீட்டு வாசலில் நின்று நேறாரின் அடித்தது. நிஹாரா டாக்ஸி காத்திருக்கிறது; நான் வருகிறேன் என்று கூறிக் கொண்டு அவ்வீரன் எழுந்து சென்றான்.

வைத்த கண் வாங்காமல் அவனையே பார்த்தபடியே அவள் கிணியாக நின்றாள்.

கப்பலை மூழ்க விடமாட்டேன். அப்படியானால் கப்பலோடு நானும் மூழ்கிவிடுவேன் என்ற நிஹாராவின் வார்த்தை அவ்வீரின் மனதில் நின்று ஊஞ்சல் ஆடியது.

நிஹாரா ஒரு நேர்ஸ் மட்டுமல்ல; ஒரு நடிக்கையும்கூட. அவள் என்மீது செலுத்துகிற அன்பு என்னவோ உண்மை தான். அது உண்மையான அன்புதான் என்று நான் இன்னும் பலமுறை நினைக்கவேண்டி ஏற்பட்டால் அதுவே ஒரு சங்கடமாக ஆகிவிடும். வாழ்க்கையில் தவறிப்போன பெண்களைக்கூட எத்தனையோ ஆண்கள் ஒற்றுக்கொண்டு அவளோடு வாழ்க்கை தடத்தவில்லையா?

தவறு என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவானது தானே. ஆண் தவறிவிட்டால் சமுதாயம் அதை அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்துவதில்லை. பெண் தவறிவிட்டால் முழக்கூகிறது. தவறு என்பது ஒரு கணப்பொழுதில் ஏற்பட்ட மனச்சபலம். ஒரு பெண் இச்சபலத்தின் காரணமாகச் செய்து விட்ட தவறையிட வேறு நல்ல அம்சங்கள் எத்தனையோ அவளிடம் இருக்கலாம். அந்த அம்சங்களில் மனம் இலயித்துப் போன ஆடவன் ஏன் அவளை மன்னிக்க முடியாது? ‘குற்றம் செய்தவர்கள் எல்லாம் நரகத்திற்குத்தான் போவர்’ என்றால், நிச்சயமாக சுவர்க்கலோகம் என் உள்ளங்க் கையைப்போல

வெறுமையாகத்தான் இருக்கும். என்று கூறினான் பாரதீகத் துக் கவிஞன் உமர்கய்யாம். அதுபோல நிறூரா செய்த இத்தவறையும் நான் பின்னர் ஒரு போழ்து மன்னிக்கவேண்டி ஏற்பட்டால், அமைதியான ஓர் இல்லாழ்வை நான் இழக்க வேண்டி ஏற்படும். கலையும் வாழ்வும் கலங்கிய நீராச மாதி லீடும்போது அமைதியை விரும்பும் நான் மிகவும் அந்தரங்கப் படவேண்டி ஏற்படும்.

அங்கே அழகிய தொரு பூந்தோட்டம். நறுமணம் வீசும் நல்மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. சிறிது நேரத்தில் அவை பொலபொலவென உதிர்கின்றன. வானிலிருந்து நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து விழுவது போன்று அக்காட்சி என் உள்ளத்தில் புத்துணர்வையும் மகிழ்வையும் அளிக்கின்றன.

நான் ஒடிப்போய் விழுந்துகொண்டிருக்கும் மலர்களைக் கையினால் தாங்கிப் பிடித்து நெஞ்சோடு அணைக்கின்றேன். கீழே குவிந்து கிடக்கும் மலர்களை வாரி அள்ளுகிறேன். அப்பொழுதும் மலர்கள் என் கைக்கு வரவில்லை. அப்படியாயின் எனக்குத் தெரிந்த மலர்த்தோற்றம் என்ன!

ஆம்! அது ஒரு கனவு. எனக்குத் தெரிந்தவை, கனவுப் பூக்கள். கலையலகில் நிறூராவைச் சந்தித்தது ஒரு கனவு. அவள் எனக்குத் தந்த உணர்வுகள் கனவுப் பூக்கள். அவை ஒருநாளும் நிஜப்பூக்களாக மாற முடியாது.

அடக்கமும் அமைதியும் அழகும் பொருந்திய சுபைதா எனக்காகக் காத்திருக்கிறாள். தனக்கு வந்த மாப்பிள்ளையை யும் வேண்டாம் என்று வெறுத்து, தன் தாய் தந்தையையும் எதிர்த்து ஒரு போராட்டமே தீசுழ்த்திக்கொண்டிருக்கிறாள். எனக்காக கலை வாழ்வை விடமுடியாது என்ற நிறூராவுக்கும் என்றோடுதான் வாழ்ந்து, முடிப்பென் என்று உறுதிக்கொண்டிருக்கும் சுபைதாவுக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு. ஒன்று நிஜ மாங்களி. மற்றது நபராலான போலி மாங்களி. உண்மைக்கும் போலிக்கும் வேறுபாடு தெரிவித்தே அறிவு.

நிறூரானின் அறிவு, ஆற்றல், கலை ஆர்வம் எல்லாம் அவளை வேறு திசைக்குத் திருப்பிவிட்டது. அந்த வழி எங்கே போய் முடியும் என்பதை அவள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

என்ன ஆச்சரியம் என் கையில் ஒரு மலரும் வருவதாக இல்லை. இந்தக் கலை வாழ்வு என்பது அழகும் இளமையும் இருக்கின்ற வரையில் தான். அதன் பின்பு அவளுக்கு வாழ்வு கொடுக்க எந்த ஆண்தான் வரப்போகிறான். கல்வி அவளுக்குத் தீட்சண்யமான புத்தியைக் கொடுக்கவில்லை. போலித்தனமான பாவனைகளில் அவள் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டாள். அவள் நிலைக்காக ஒரு நேரம் நானும் இரங்கவேண்டி ஏற்படும். அதனிடையே நான் என் வாழ்வைத் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மறுநாட் காலை அன்வர் பிரயாணம் ஒன்றுக்கான ஒழுங்குகளில் ஈடுபட்டான். ஹோட்டேல் எங்கும் ஒரே பரபரப்பு. மனேஜர் ஊருக்குப் போகப்போகிறாராம் என்று எல்லோரும் வியப்புடன் பேசிக்கொண்டனர்.

துவான் பக்ஷ் ஓடிவந்து, “என்ன தம்பி, எங்கே போகப் போறீங்க? என்ன அவசரம்?” என்று கேட்டார்.

“ஒன்றுமில்லை; நான் அவசரமாக ஊருக்குப் போக வேண்டி இருக்கிறது. மூன்று நாளில் வந்துவிடுவேன். ஹோட்டலை கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான். அவர் மேலும் பேச விரும்பவில்லை; போய்விட்டார்.

ஒன்பது மணியளவில் வெளியே சென்ற அன்வர் இரண்டு வொயில் சாரிகள், இரண்டு வுளி சாரிகள் முதலானவற்றோடு வந்தான். அப்பின் பழங்கள், இரண்டு பெரிய கேக்குகள், ஒரு சொக்கலட் பெட்டி ஆகியவற்றையும் எடுத்துத் தன் பெட்டியில் வைத்துக் கொண்டான்.

பகல் ஒரு மணிக்கு கேகாலயில் இருந்துவரும் அக்கரைப்பற்று எக்ஸ்பிறஸில் ஏறிக்கொண்டான். ஆம், அன்வர் ஊருக்குப் போகிறான். தன் தாயையும் தன் இதயத்தில் என்றுமே மங்காத மணி விளக்காக இருந்துவந்த கபைதாவையும் சந்தித்து வர அவன் ஊருக்குப் போகிறான். கபைதாவுக்கு அந்த இரண்டு வுளி சாரிகளும் அவளுடைய மாவண்ணத்தோடு குழைந்து எப்படி ‘மெச்’ பண்ணும் என்ற கற்பனையில் அவன் மனம் ஈடுபட்டது.

அகில இலங்கை ரீதியில் பிரபல தினசரியொன்று நடாத்திய போட்டியில், தனது முதல் நாவல் பரிசுக்குரிய படைப்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுமளவுக்கு ஒருவர் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தால், அவர் சாமான்யமான எழுத்தாளராயிருக்க முடியாது. இந்தப் பெருமைக்குரியவர், இன்று நேற்று எழுத்துத்துறையில் பிரவேசித்தவரும் அல்ல. 1947ம் ஆண்டில், தினசரிப் பத்திரிகைகளின் பாலர் பகுதிகளில் எழுத்தத் தொடங்கிய அப்துஸ் ஸலாம் ஆலிம் அப்துஸ் ஸமதுதான், தனது “பனிமலர்” என்ற பிரதேச ரீதியிலான நாவலுக்கு “வீரகேசரி” வழங்கிய பரிசு பெற்றவர். தனது இலக்கியப் பணிக்காக, சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் வழங்கப்பட்டுள்ளார்.

1950ம் ஆண்டில் எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பில் மாணவனாக இருக்கும்போது, ‘நூர்ஜஹான்’ என மகுடமிட்டு அவர் தனது முதல் சிறு கதையை எழுதினார். “தினகரன்” இச்சிறுகதை யைப் பிரசுரித்தது. கிராமியக் கவிதைகள் கட்டுரைகள் பலவற்றை 1954ல், ‘ஈழகேசரி’யில் இவர் எழுதினார். இக்கட்டுரைகளுக்காகப் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார். 1956ம் ஆண்டிலிருந்து மணிவிளக்கு, பிறை, மலேயா நண்பன் ஆகியவற்றில் இஸ்லாமிய இலக்கியக் கட்டுரைகள் எழுதி வருகிறார். இவை, நயமுள்ள விளக்கமாகவும், சிறந்த ஆராய்ச்சியாகவும் அமைந்துள்ளன.

சென்னை மணிவிளக்குப் பதிப்பகத்தார். 1957ல் இவரின் “சீரா இன்பம்” என்ற நூலை வெளியிட்டனர். சென்னை யுனிவர்ஸல் பப்ளிஷர்ஸ் “சுலைமான்-பல்கீஸ்” எனும் நூலை 1959ல் பிரசுரித்தனர். முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கென ‘இலக்கியப் பொய்கை’ எனும் வரிசையில் ஐந்து நூல்களை 1959ல் இவர் வெளியிட்டார். ஜி. ஸி. ஈ. மாணவர்களுக்கென ‘இலக்கிய விளக்கத் துளை’, ‘இஸ்லாம் வழிகாட்டி’ எனும் நூல்களை எழுதினார். கல்முனை, மணமகள் புத்தகசாலையினர் இவ்விரு நூல்களையும் வெளியிட்டனர். ஈழத்து முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாக வைத்து முதன் முதலில் சிறுகதைகளை எழுதியவர் அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமதுதான். இவரின் முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான “எனக்கு வயது பதின்மூன்று” 1977ம் ஆண்டில் பிரசுரமானது.

— எஸ். எம். ஹனிபா

தமிழ்
மன்றம்
வழங்கும்
முதல்
நாவல் -

கனவுப்
பூக்கள்

வாழ்வின் சரிபாடியான ஒரு பெண் - தாரமாகித் தாயாகி, ஒரு இல்லத்தின் அரசியாக விளங்க வேண்டியவள் - தன்னைக் கலைத் துறைக்கே அர்ப்பணித்துக் கொண்டு, அதுவே வாழ்வு. அதுவே இன்பம் என்று நிற்பதில் ஏதாவது நியாயம் உண்டா? அல்லது தன் அழகையும், கலையை யும் வாழ்வியலுக்கே வழங்கி இல்லற தர்மங்களைப் பேணி நிற்பது சிறப்பா? இன்று பெண்களுடைய மனோபாவங்கள் புதுமைத் துடிப்புப் பெற்று, எப்படியெல்லாம் திசைமாறிச் செல்கின்றன என்பதை அழகாகச் சித்திரிக்கிறது இந்நூல். ஈழத்து முன்னணி எழுத்தாளர் அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது அவர்களின் அற்புதக் கைவண்ணத்தில் உருவானது இந்நாவல்.

விலை ரூபா. 15/-